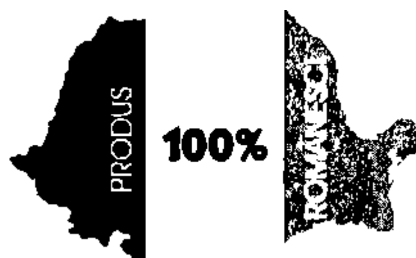
BACTERIA NEMURIRII

CREAȚIE DE TRANZITARE 1

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION #** HEROIC-FANTASY #

Colecția Science-Fiction

M

Aurel Cărășel
BACTERIA NEMURIRII
Creație de tranzitare I

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRĂȘEL, AUREL
Creație de tranzitare / Aurel Cărășel - București: Pavcon, 2017
3 voi.
ISBN 978-606-8879-55-0
Vol. 1.: Bacteria nemuririi. - 2017
ISBN 978-606-8879-47-5
821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Coperta: **George Ionescu**

ISBN 978-606-8879-55-0
ISBN 978-606-8879-47-5

AUREL CARAȘEL

Bacteria nemuririi

1

Editura **PAVCON**
București, România, 2017

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

1 Extra-Terestrul
2 Secretul emisferei
3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
4 Scorniturі spăimântătoare
5 Rangkook
6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
8 Erezia egumenului Glicherie
9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
11 O tragedie cerească
12 Cetiți-le noaptea
13 Marginea curcubeului
14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15Praf
16 Manuscrisul episcopului Petronius
17Steaua fulgurantă - 1VA 2
18 Un român in Lună
19Oameni pe care i-am cunoscut
20 Sawtooth
21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Progradia
23 A doua Lună a Pământului
24 Dialogul păsărilor
25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
26 Știință, Filosofic și Religie în Avatar
38RSA - Auro Luck
39 Războiul Celestinei
40-49 Aripile Albastre
50 Sânge, Metal și Speranță
51 Decadența sufletelor noastre
52 Povestiri spăimântătoare
53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
54Războiul Eleninei
55 Casa din altă viață
54 Războiul Eleninei
55 Casa din altă viață
#56Dinosauria
57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
58 învățătorul
59 Noaptea orașului ilustrat
60 Praf 3
61 Saurianul de metan - IVA 3
62 Artefactul
63 Casa fără cărți
#64Apophis
65 Parlamentul
66 RSA - Hora hoiturilor
67 Dragonul fără aripi
68 RSA - Judecata de Apoi
69Avatarii faraonului Tlă
70RSA - România sub Asediu
71 Efectul Metamorphis
72 Dicționar de Enigme și Mistere
73 Elogiu muncii de partid
74 Insula pescărușilor
75 Aurul beznei
76 București, 2058
77 încăpățânarea Timpului
78 Deocamdată... enigme
79 Tunelul de la

PROLOG

1. Exploatarea minieră Andorville, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 1:25 p.m.

In semiîntunericul depozitului, o luminiță clipi scurt de câteva ori pe panoul de avertizare din dreapta bordului de control. Un târâit sparse în țăndări ascuțite liniștea. Jean Hlopin desfăcu degetele și lăsă șurubelnița în cruce să alunece pe podea. Se ridică într-un genunchi și așteptă o comandă din partea locotenentului.

Era prea cald, iar presiunea se ridicase cu mult peste limitele suportabile chiar și pentru un organism antrenat pentru situații speciale. Din cauza asta nu reușeau. Samuel Riley își linse buzele crăpate pentru a treia oară în mai puțin de un minut și clătină din cap. Deși ar fi trebuit să reușească chiar și în astfel de condiții. Echipajele OMON se dovediseră mereu mai bine pregătite decât trupele de la Intervenții Speciale și câștigaseră suficient de multe puncte pentru a nu fi descalificate în urma unei singure probe nereușite. Dar înfrângerea e înfrângere în orice circumstanțe și Riley nu-și dorise să piardă această repriză.

*

Dmitri Menzel ridică fruntea de deasupra ecranului scannerului și-i adresă o întrebare mută. Țârâitul își continua sarabanda enervantă și locotenentul trebui să cedeze. Ridică degetul mare al mâinii drepte în sus și apoi tăie orizontal aerul cu palma. Misiunea se încheiase.

Se ridicară în picioare. Hlopin se debarasă de echipamentul de protecție și aprinse lumina. Depistă în grabă locul de emisie al sunetului de alarmă și bătu cu pumnul în suprafața lucioasă. Apoi se așeză pe unul din tabureții aliniați de-a lungul peretelui lipsit de aparatură. Locotenentul se ridică, la rândul său, și-și trase masca de protecție de pe față. O lăsă să alunece peste ranița cu scule și se aplecă deasupra bordului de control. Trebuia să știe ce anume nu funcționase cum trebuie în cazul acestei deza- morsări. Știa că în gestul său era mai mult decât curiozitate, acreala nereușitei, combinată cu disperarea că așa ceva s-ar putea întâmpla în realitate.

— Greșeală umană, aprecie Menzel și-și aprinse o țigară, stând încă în genunchi. Vârî bricheta într-unul din numeroasele buzunare ale salopetei verzi. Am calculat greșit dimensiunea vreuneia din suprafețele de contact ale soluțiilor.

— Nțț, clătină din cap Hlopin. Calculele sunt bune.

— Coragenul nu explodează decât când stratul superficial de contact e străpuns întâmplător, bombăni Menzel. Oricât ai agita soluțiile în suspensie, stratul superficial e al naibii de rezistent și nu se rupe. S-a calculat greșit, asta e...

— Sigur că da. Asta pentru că eu fac calculele. De data viitoare îți ofer ție plăcerea asta.

Riley îi ascultă o vreme, obișnuit cu asemenea dispute, purtate aproape în șoaptă. Alarma sonoră încetă brusc și luminița se stinse.

— Ce mama...

Lumina principală se stinse, la rândul ei, sala cufundân- du-se în beznă. Riley se întrebă, preț de o clipă, dacă asta era cumva partea a doua a exercițiului, apoi respinse ideea. Greșiseră și, automat, restul probei se anula de la sine. Era vorba despre o pană în sistem sau... Apoi, în timp ce se ridica în picioare, realiză că nici dungile cu lumină moleculară de pe unghiurile drepte ale zidurilor nu intraseră în funcțiune. înghiți în sec și-și căută tocul armei.

— Poziție de întâmpinare! ordonă. Armele pe comandă individuală. Dacă sunteți răniți, intrați în stază. Se interzice orice fel de comunicare, cu excepția celor pentru urgențe. Ne revedem pe Platforma 2 D. întrebări?

Nu se auzi decât zgomotul aproape imperceptibil al desprinderii capacelor tocurilor.

— Executarea!

Ordinea plecării în astfel de situații era cea standard: mai întâi, înlocuitorul sergentului de serviciu pornea înainte cu detectorul de mișcare într-o mână și cu pistolul în cealaltă, urma comandantul cu aruncătorul de gaze, iar ultimul era întotdeauna transmisionistul, care trebuia să asigure spatele cu „detonatoarele inteligente" și să emită semnalele de identificare pentru ca trupa de la suprafață să le poată urmări înaintarea și să-i aștepte la puțurile de aerisire pentru a-i recupera.

Riley își trase ochelarii cu infraroșii peste mască și pomi amplificatorul. întunericul se transformă în zdrențe și trupul verzui al lui Menzel, cocârjat de greutatea aparaturii, apăru pentru câteva clipe în fața ieșirii, după care dispăru în tunel. Locotenentul își trecu baretele aruncătorului de gaz pe după gât și fixă cilindrul de centură, apoi îl asigură. Se îndreptă cu pași iuți către cadrul întunecat ce-1 supsese pe bioteh, nemaiașteptând semnalul lui Hlo- pin. Știa că încălca una din regulile esențiale pentru supraviețuirea grupului, dar nu mai auzise niciodată ca lumina moleculară să fi ieșit din funcțiune în nicio zonă a Coloniei.

Lumina moleculară era o invenție destul de veche. Pro- babil că avea peste 300 de decade și nimeni nu-și mai amintea cărei Colonii îi aparținuse inițial patentul. Mii de miliarde de bacterii luminofore, fixate cu ajutorul unui câmp magnetic slab pe toate liniile drepte ale îmbinării zidurilor. Intrau în funcțiune singure, atunci când, dintr-un motiv sau altul, lumina artificială se stingea, și nu puteau fi „întrerupte" în niciun alt fel decât pornind din nou iluminatul artificial. Radiația lor extrem de slabă era numai una de ghidaj.

Riley se strecura pe lângă zidul din dreapta, pe care-1 pipăia cu palma din loc în loc, ca să fie sigur că nu se îndepărtează de el. Un fior neplăcut i se încolăcea în stomac și nu știa cum să facă să înceteze alarma care-i bâzâia sub frunte. în teorie, nimeni și nimic nu putea face să înceteze acțiunea luminoforă a bacteriilor. Acestea erau microorganisme independente unele de altele și de orice fel de sistem de control exterior.

Nu, nu chiar de orice sistem de control! realiză și se opri brusc. își linse din nou buzele crăpate și simți pe limbă un gust sărat. Din spate auzi fâșâitul tălpilor de cauciuc ale bocancilor transmisionistului și trebui să își reia înaintarea. Dmitri Menzel tocmai dispărea din raza sa vizuală și locotenentul știu că acolo trebuie să fi fost un cot la 90 de grade al culoarului.

Bacteriile erau dependente de câmpul magnetic, care le menținea împreună și le permitea o reproducere rapidă și uniformă. Dacă acest câmp își înceta existența, bacteriile se risipeau în curentul de aer permanent, produs de sistemul de ventilație, și nu mai exista iluminație. După un timp, nemaiavând posibilitatea fizică de a se apropia unele de altele, își încetau înmulțirea și mureau. De unde se putea întrerupe câmpul magnetic? Trebuia să fie vorba despre o instalație de mari dimensiuni, deoarece întreaga Colonie era străbătută de liniile sale de forță. O instalație mare și veche. Veche de peste 300 de decade...

— Menzel! Hlopin! Aceasta e o transmisiune cu simbol roșu, pentru cazuri de urgență. Când vedeți cerculețul pe vizor, încetați orice activitate și vă replia ți în jurul meu.

întrerupse funcționarea aparatului de emisie cu vârful limbii, sperând din toată inima că nimeni n-a avut timp să-i depisteze poziția. Se opri în loc și scotoci în buzunarele laterale ale raniței. Extrase de acolo un spray cu vopsea iridiscentă și trasă un cerc mare pe zidul din dreapta. Apoi se lăsă să alunece în fund și se puse pe așteptat.

Poate că, totuși, se înșelase și era vorba despre un alt exercițiu. Era adevărat că două exerciții unul după altul

constituiau cazuri foarte rare, dar auzise de la alții, pe când urma cursurile de avansare în grad, că fenomenul se mai întâmplase, de-a lungul vremii. în general, astfel de lucruri erau evitate, deoarece stresul era foarte puternic și recuperarea echipajelor după încheierea lor se dovedea foarte dificilă.

Riley dădu din cap și scuipă pe podeaua din neopren. Colonelul Sean se dovedise un tactician foarte bun și era știut că ținea la oamenii săi. Dar dacă presiunea venea de mai sus? Cei de la Sistemul de Informații Selenar (SIS) nu-i iubeau deloc pe soldații din trupele OMON, deoarece erau independenți din punct de vedere strategic și economic. Dintotdeauna existaseră tot felul de presiuni.

Simți o bătaie ușoară pe brațul stâng și tresări. Biotehul se lăsă să alunece alături, în fund, fără să-l întrebe nimic. Peste câteva secunde, trupul masiv al lui Jean Hlopin se prăbuși greoi lângă ei. Riley scoase dintr-un buzunar o lanternă cu lumină rece și o așeză la mijloc. Chipurile de-abia se distingeau, dar pentru a susține o conversație nici nu aveau nevoie de altceva.

— S-a întâmplat ceva, șefu'?

— Cred că ne trag o țeapă. Pare tot un nenorocit de exercițiu. »

— Un exercițiu..., se enervă Hlopin. Dar, conform protocolului, colonelul nu are niciun drept să...

Răspunsul îl dădu, neașteptat, Menzel.

— Poate că nu e vorba despre colonel. Nu-i așa, Riley? Asta cred că voiai să ne spui.

— Dă-o dracului, Dmitri! Nu te mai strădui să faci să pară totul în regulă, pentru că nu e chiar așa.

— Menzel are dreptate, interveni locotenentul. Nu e vorba de colonel. Comandantul și-a respectat partea lui de înțelegere cu trupele. De câte ori ați fost trimiși în două exerciții unul după altul, ca acum?

— Păi... nu-mi amintesc. La naiba! blestemă Hlopin. Atunci de unde știi că e doar un exercițiu și nu o misiune de luptă adevărată? Poate că tocmai ai întrerupt o misiune de luptă și, dacă nu ne face praf inamicul, ne iau bere- gățile rahații ăia de la SIS.

Riley se încruntă.

— Cei cu tine, soldat? Nu mai încredere în locotenentul tău? De câte ori ai constatat că m-am înșelat până acum?

— Dă-o-n mă-sa, șefu'! Nu de tine e vorba acum, ci de faptul că riscăm să fim mătrășiți de limbricii ăștia, când or să afle că am întrerupt misiunea. Și știi foarte bine că, dacă solicită înregistrările cu pozițiile noastre, au toate șansele să afle.

— Nu vor solicita. E un al doilea exercițiu în care trebuie să dăm greș. Știți ce se întâmplă dacă un echipaj ratează două exerciții la rând.

Menzel dădu nevăzut din cap. El unul știa foarte bine, deoarece provenea exact dintr-un asemenea echipaj. Iși petrecuse ultimele 12 decade în spital, suportând mai multe operațiuni de spălare a creierului. Habar nu avea ce se întâmplase cu ceilalți, dar bănuia că nimic plăcut.

— Cum naiba de ți-ai dat seama? șuieră transmisionis- tul, neîncrezător.

— Lumina bacteriilor. Au întrerupt sistemul magnetic, care le menținea lipite pe liniile de îmbinare a zidurilor. Nu există decât un singur sistem de întrerupere al acestuia și se găsește sub clădirea SIS.

— Ce porcărie! se înfurie Hlopin. Ce au cu noi?

Riley ridică din umeri. Bună întrebare, dar, din păcate, fără răspuns. Cineva se străduia din greu să le dizolve echipajul. Iar ei nu aveau cum să-l împiedice și nici măcar să afle cine era cel ce dorea asta.

— Și acum?

Riley se răsuci încet către Hlopin.

— Cred că cel mai bine ar fi să ne întoarcem la bază. Să raportăm ratarea exercițiului tactic. Și să nu pomenim nimic despre ce se petrece acum în tunel. Dacă e vorba despre un alt exercițiu și văd că noi nu intrăm în joc, vor tăcea și ei, la rândul lor, deoarece au încălcat protocolul. Dacă e vorba despre o alarmă reală de luptă, ne vor mătrăși oricum.

Menzel clătină din cap.

— Poate că vor să cadă un cap, v-ați gândit la treaba asta?

— Capul lui Sean?

— Habar n-am. Este posibil. Dar știu cu certitudine că SIS nu își bagă coada acolo unde e vorba de cazuri mărunte. Pentru a înlătura un prăpădit ca mine nu e nevoie de o capcană tactică, ci de un simplu telefon. Poate că e vorba despre capul generalului Lopez sau, și mai sus, al vreunuia dintre adjuncții mareșalului Merrit. Cred că nu avem decât o singură variantă. Așa că, votez pentru revenirea la bază.

— Hlopin?

Transmisionistul înclină din cap, fără chef.

— Revenire pe traseul inițial, comandă Riley și se ridică în picioare dintr-o mișcare. Stinse lanterna rece și o vârî în buzunarul rucsacului. Identificare la toate punctele de trecere ca echipă de intervenții în cazuri speciale. Echipamentul se predă imediat ce se intră în bază și fiecare merge la locul de instrucție al zilei de azi. întrebări?

— Nu-mi place, se strâmbă Menzel. Dar nu suntem aici să facem ce ne place. Pornesc cu un avans de 10 secunde, ca să asigur coridorul.

2. Biroul de Profiluri psihologice, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 1:32 p.m.

FIȘĂ DE EVALUARE... clipi ecranul, după care se împărți în mai multe caroiaje cu chenar albastru. în cel din centru apăru chipul locotenentului Samuel Riley, în uniformă de paradă, cu trese roșii și boneta cu codițe sub epolet. Caroiajele din partea stângă începură să se umple cu date despre parametrii săi fizici, rezistența la efort, tipurile de antrenamente pe care le absolvise, materiile tactice în care primise titlul de „expert" și despre posibilitățile de a-și îmbunătăți acești parametri prin creșterea dirijată a țesuturilor. Caroiajele din dreapta afișară o mulțime de scheme ce vizau parametrii psihici, o detaliere a ultimelor analize psihotropice anuale și indicații asupra celor mai potrivite tipuri de comenzi care ar fi putut obține maximum de obediență din partea sa.

Asistentul Lewis Newmann copie pe un traf de rezervă evaluarea, trimise iconița pe bara de jos și solicită o schemă Pachas a întregului comportament al locotenentului Riley Samuel, din momentul încadrării sale în unitatea de elită a colonelului Sean și până la ultima misiune primită. Apoi extrase traful din carcasă și îl expedie către biroul generalului Fernand Almira Lopez, printr-un curier uman.

Se uită la ceas. Trecuse cu mult de amiază și încă nu auzise soneria pauzei de masă. Oftă, aruncă un ochi în

ceașca goală de cafea și ieși pe coridor, să-și umple altă ceașcă de la automat. Nu înțelegea ce se întâmpla în ultimele zile, dar avea impresia că cei din jurul său parcă înnebuniseră. în toate cele șase birouri din sectorul său, se vorbea numai despre locotenentul Riley Samuel, iar celelalte aspecte operaționale ale activității cotidiene parcă încetaseră cu totul. Toată lumea lucra la întocmirea a diferite scheme de înțelegere a personalității acestui locotenent OMON.

Izbi cu pumnul în carcasa crăpată din plastic și, după câteva clipe de nehotărâre, aceasta se dădu într-o parte, eliberând o ceașcă albă, înaltă, din care se ridica un fuior de abur. Lewis se strâmbă. Cafeaua institutului aparținea loturilor obișnuite de sinteză și avea un gust amar-acrișor, pe care nu i-1 înlătura niciunul din adaosurile chimice obișnuite.

Apucă ceașca cu grijă, să nu se ardă, și se întoarse în birou. Exact în clipa în care se întorcea să închidă ușa, îl zări pe bărbatul în vârstă, cu părul tuns perie aproape alb, nasul coroiat și ochii irizând în verzui din cauza peliculelor de contact. Așezat pe colțul biroului său, acesta studia cu atenție desfășurătorul evaluării personalității locotenentului, atât cât fusese realizat până în acel moment.

— Bună ziua, domnule asistent psihiatric de gradul II, George Gillian Lewis.

— Aăă... bună ziua... ăăă... Domnule Guvernator.

Lewis se încurcă și fu gata-gata să scape ceașca din mână. O așeză pe colțul unui monitor și mâna îi tremură atât de tare, încât câțiva stropi săriră pe ecranul stins și

trasară dâre subțiri prin praful încărcat cu electricitate statică.

Guvernatorul William I.M. Zabbelin se ridică de pe birou, își scutură o scamă de pe gulerul cămășii albe și arătă cu degetul către ceașcă.

— Cam slabă cafeaua de la automate, în ultima vreme, nu, domnule asistemt Lewis?

— Ăăă... dacă spuneți dumneavoastră, domnule.

— Nu neapărat dacă spun eu, zâmbi șters celălalt și izbi cu încheietura degetului arătător de la mâna dreaptă în birou. Vrei să fii politicos, înțeleg, domnule Lewis. De fapt, așa spun toți cei care o consumă. Inclusiv eu. E vorba despre un lot de sinteză nereușit, care o să se termine în următoarele două zile. După care vom avea grijă să nu se mai întâmple așa ceva.

Guvernatorul Zabbelin se răsuci pe jumătate și citi pentru ultima oară datele de pe unul din caroiajele din dreapta ecranului. Apoi se uită fix la Lewis.

— Aici scrie că locotenentul Samuel Riley este o fire introvertită, care a căzut la testul Eochard-Bowes înainte de a se înscrie la cursul pentru ofițeri activi. Astea sunt toate informațiile pe care le avem despre această perioadă a vieții sale?

— Da, domnule. Lewis făcu un pas și arătă către bara de jos a ecranului. Acolo este înscris semnalul de avertisment: „76% informația de acces". Tot ce nu apare în fișă este protejat de codurile de acces SIS.

Zabbelin încuviință din cap.

— Mda. Când estimezi că vei încheia raportul evaluativ?

— Tocmai am trimis un traf cu fișa de evaluare domnului general Lopez, conform normelor tehnice. In momentul acesta, unitatea prelucrează o schemă Pachas, care va fi introdusă în dosarul secret. Cred că într-o jumătate de oră, dacă nu există vreo solicitare din exterior a unității.

— In regulă. La ușă va rămâne un tehnic de-al meu, căruia îi vei da dosarul imediat cum îl închei.

— Și copia de rezervă? O trimit în depozitul comun?

Guvernatorul medită o clipă, apoi își trecu degetele prin părul scurt.

— Nu. O păstrezi pe un traf, în biroul dumitale, până la noi ordine. Sigilată în compartimentul de siguranță.

— In regulă, domnule.

Zabbelin se ridică în picioare și-i întinse mâna. Lewis înghiți în sec și o strânse ușor, de parcă s-ar fi temut să nu se ardă. Nu mai auzise pe niciunul dintre cunoscuții săi, care să se fi lăudat că i-a strâns mâna Guvernatorului general al Coloniei.

— Succes! Și... Domnule Lewis, pentru binele amândurora, nu am avut niciodată conversația asta. Și nici nu m-ai văzut în acest birou.

Asistentul își șterse transpirația de pe frunte cu dosul palmei. își simțea vena jugulară zbătându-i-se spasmodic și un val de căldură îi cutreieră corpul.

— Asta voiam să zic și eu, domnule. Fiți fără nicio grijă, veți primi materialul la timp. în cel mai mare secret. Nici chiar domnul general Lopez nu va ști că ați aflat despre locotenentul Riley la fel de multe lucruri ca și dânsul.

Zabbelin dădu din cap, zâmbi fără vlagă și ieși cu pași rari. în urma lui, Lewis își mai șterse o dată fruntea cu o

batistă de hârtie și sorbi o gură mare din lichidul fierbinte. Pe toți zeii! Nimerise cum nu se putea mai prost, exact în mijlocul unei bătălii surde pentru putere între general și Guvernator. Nu făcuse nicio greșeală, ca să i se întâmple tocmai lui așa ceva, dar se întâmplase. Se așeză tremurând pe scaunul rotativ și solicită planul de evaluare.

Dincolo de ușă, Guvernatorul General William I.M. Zabbelin se opri în fața sergentului Kenzay, îl împunse cu degetul în piept, deasupra buzunarului de la piept al uniformei negre și-i comunică pe un ton foarte scăzut:

— Vei primi un traf cu un material pentru mine de la asistentul din acest birou. în birou va exista și o copie de siguranță. O recuperezi și pe aceea. Apoi mă cauți la birou. Dacă nu sunt acolo, mă aștepți până vin, indiferent de ce fel de alte ordine vei primi pe parcurs. îmi înmânezi personal cele două trafuri. Și, sergent, nimeni nu va ști unde ai fost în acest interval de timp. Nimeni, e clar?

Kenzay salută scurt și își miji ochii.

— Da, domnule Guvernator. Și asistentul Lewis...?

Zabbelin oftă ușor și făcu un semn cu degetul mare în dreptul gâtului.

— Am înțeles. Transport corpul în Minele Vechi și îi dau drumul într-un puț de aerisire.

Celălalt îl privi lung, apoi înclină din cap și se îndepărtă fără grabă pe coridor.

3. Baza OMON, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 1:58 p.m.

— Cumpănire pe piciorul stâng! Secerați! Cumpănire pe ambele brațe. Fandați în lateral cu ambele picioare și secerați!

Șaisprezece picioare drepte se ridicară în aer până la înălțimea genunchiului și izbiră cu forță în gambele manechinelor. Apoi se lăsară să cadă, în același timp, pe brațe, executară o răsucire de 45 de grade și izbiră din nou, cu piciorul stâng, aceleași gambe de cauciuc, înțepenite de podea în cleme de oțel.

— Drepți! De la stânga la dreapta, numărați...

Șaisprezece trupuri viguroase se ridicară dintr-o mișcare și înțepeniră în poziție de drepți. De pe fețele încruntate din cauza efortului se scurgea transpirația.

— Sayionara 11, gata de luptă.

— Brecht 9, gata de luptă.

— Durher 17, gata de luptă.

— Alfredo 31, gata de luptă.

— Piazzetti 8, gata de luptă...

Și numărătoarea continuă. Sala de antrenament, înaltă, spațioasă și foarte bine iluminată, vibra sub rafalele cuvintelor, azvârlite parcă dintr-o armă automată. Sergen- tul-major Dan Olbers își săltă cascheta pe ceafă și-și șterse

transpirația cu mâneca. Mizeria asta de antrenament avea să mai dureze încă o oră, după care trebuia să asigure Sectoarele 2 și 4 cu oameni de schimb, să verifice armamentul, securitatea zonei din jurul bazei și să primească rapoartele asupra stării de sănătate a celor trei soldați prinși sub tavanul prăbușit, în cursul exercițiului de dificultate din cursul zilei de ieri.

— La naiba! bombăni, apoi luă din nou poziția de drepți, în capătul sălii, apăruseră doi ofițeri de Stat Major, îmbrăcati în uniformă civilă.

— Condorcet 3, gata de luptă.

— Mambo 11, gata de luptă.

— Litiaggio 9, gata de luptă.

— Ifanov 19, gata de luptă.

Olbers ridică brațul drept și raportările încetară.

— Trupă, drepți!

Călcâiele se izbiră la unison și orice sunet dispăru. în sală se așternu tăcerea, întreruptă numai de pașii celor doi bărbați îmbrăcați în haine largi, cu capetele acoperite de pălării albe de panama.

— Domnilor ofițeri, trupa de comando 18 A, sub comanda sergentului-major Dan Olbers, execută antrenamentul oficial obligatoriu pentru...

— Suficient, Olbers. Pune-i pe liber pentru ziua de azi. Avem câteva întrebări pentru tine.

Așteptară până când sergentul-major dădu comenzile necesare și trupa părăsi sala în pas alergător, îndreptân- du-se către dușuri.

— Sergentul-major Dan Olbers este gata să răspundă la întrebări, preciză acesta, după ce ultimul soldat dispăru

pe coridor. Pot să-mi permit să vă întreb despre ce este vorba? Este o situație excepțională, bănuiesc, deoarece a fost întrerupt un antrenament oficial.

— Pe loc repaus, sergent. Ofițerul mai înalt își încreți buzele într-un fel de zâmbet. Sunt căpitanul Jack Osborne, iar dumnealui este maiorul Jim Vance. Aparținem serviciului de securitate interioară OMON. Poți să întrebi despre ce e vorba. Ne găsim, așa cum singur ai spus, într-o situație excepțională. Locotenentul Samuel Riley și-a abandonat poziția și a părăsit locul confruntării într-o acțiune de luptă reală. Deocamdată nu a ajuns la bază și am primit ordin să descoperim locul unde se găsește.

„Ce idioțenie!" își zise Olbers în sinea sa. Riley nu și-ar fi părăsit pentru nimic în lume poziția, nici măcar în timpul unui exercițiu, cu atât mai mult într-o situație de luptă. Dar era clar că se întâmplase ceva rău, devreme ce veniseră chiar la el, să-l ia la bani mărunți.

— Locotenentul Riley și echipa sa au abandonat poziția, domnule? Cu tot respectul, permiteți-mi să nu acord credit acestei afirmații. II cunosc bine pe locotenent, lucrăm împreună de 18 decade și știu că este un om deosebit de curajos și de calculat.

Căpitanul Osborne ridică mâna stângă și își frecă baza nasului cu arătătorul. Maiorul privea aiurea de-a lungul sălii, de parcă n-ar fi fost interesat de discuție.

— Nu ne interesează părerile dumitale, sergent. Ești unul dintre apropiații locotenentului Samuel Riley și îi cunoști obiceiurile. Unde crezi că s-ar fi putut duce într-o astfel de situație?

„Nici dacă aș ști, nu v-aș spune!" se strâmbă sergentul. „Tocmai pentru că sunt unul dintre apropiații lui, nu v-ați prins? Tocmai pentru că sunt sergentul-major al grupei sale, dobitocilor!".

Ridică din umeri.

— Habar n-am, domnule. De regulă, în condiții normale, băieții care revin dintr-o misiune merg să sărbătorească succesul la barul „Epoletul cu diamante". Dar la ora asta barul este închis, conform regulamentului.

— Asta știam și noi, se strâmbă căpitanul, vizibil nemulțumit.

*

— Altceva nu cunosc, domnule. După cum ați văzut venind aici, mă găseam la antrenament și nu aveam cum să iau legătura, în vreun fel, cu locotenentul meu.

Maiorul Vance clătină din cap și se răsuci în direcția sergentului.

— Suntem siguri că spui adevărul, sergent. îi întinse o bucată de hârtie galbenă, cu un număr de cod înscris cu pastă neagră. Dacă îți amintești ceva sau dacă primești un semn de viață din partea lui, apelezi imediat acest interior și raportezi. Este un ordin direct, sergent-major și, dacă nu-1 îndeplinești întocmai, vei ajunge în fața Curții Marțiale. Clar?

Dan Olbers înghiți în sec, întinse mâna și luă petecul de hârtie siliconică.

— Am înțeles, domnule maior. Imediat ce primesc un semn oficial din partea sa, raportez la acest interior.

Ofițerii salutară pe rând, se răsuciră pe călcâie și se îndreptară spre ieșire, fără să-i mai arunce vreo privire. Sergentul așteptă în aceeași poziție până ce ușa se închise în

urma lor, apoi se îndreptă în pas alergător către vestiar. Renunță la duș, se dezbrăcă rapid și își îmbrăcă uniforma de stradă, fără centiron și caschetă, apoi părăsi clădirea în grabă, străduindu-se, totuși, să nu atragă atenția asupra sa.

Până la blocul deîncartiruire al detașamentului trupelor speciale OMON luă un aerojet personal și, pe timpul călătoriei, își ascunse neliniștea studiind știrile de seară pe ecranul din dreapta. Niciuna dintre agenții nu pomenea nimic despre vreo acțiune de luptă reală. II mințiseră porcii ăia doi de la Serviciul de Securitate? Voiau să-l înfunde pe Riley și-i căutau nod în papură?

Intră în bloc și alergă direct în zona Magaziei de Efecte Personale. II expedie scurt pe soldatul de gardă și, rămas singur în fața celor 3369 de fișete metalice, se apropie cu gesturi nervoase de cel unde-și ținea lucrurile intime din existenta sa de soldat. Formă combinația cifrului, îl des- chise și scotoci în fundul sertarului al patrulea, printre tot felul de obiecte, până ce găsi pagerul de jucărie pe care-1 primise de la Riley, în clipa în care fusese avansat sergent- major. în mod normal, regulamentul interzicea deținerea oricărui mijloc de comunicare la distanță, altele decât cele primite cu ocazia misiunilor din partea Tehnicului. Dar Riley avea un mod foarte convingător de a-i determina să creadă că, mai important decât orice, chiar și decât re-gulamentul militar, era viața soldaților pe care-i avea în subordine. Și că, pentru a-i putea ajuta, trebuia mai întâi să aibă acces la informație.

Olbers nu era o fire tocmai delicată și putea să jure cu mâna pe inimă că trecuse prin multe momente grele în

viața sa de soldat. Dar acum îi tremurau mâinile și fu gata-gata să scape aparatul pe jos când văzu ledul de control clipind pentru avertisment. Oftă prelung și apăsă tasta de derulare a mesajului.

CAPCANĂ MORTALĂ. PĂRĂSIT LOCUL ACȚIUNII. ARANJEAZĂ ÎNTÂLNIRE CU COLONELUL. NE VEDEM LA LOCUL STABILIT. RILEY.

— Rahat! răsuflă greu sergentul-major, după care trânti grăbit ușa fișetului, vârî pagerul în buzunarul de la piept și se grăbi către punctul de comandă al colonelului Donald Sean.

Artefacte din preistoria societății selenare

Raport de misiune

Nava **Hawkeye - Explorer 52, Injun F**

Echipaj: **Shicky von Ayard, Kahane Sam, Franc He- reira**

Punct de lansare: **Tyros N,** baza cosmică **Sarsat,** 30 km SV de **Delos**

Sistem de lansare: rachetă **Thor DELTA 2914**

Timp de tranziție: 12 ore și 18 minute

Loc de satelizare: circul **Messier** din Marea Fecundității; baza cosmică **GEODSS Rockwell** SUA

Rezumat: Cursă de serviciu, pe coordonate prestabilite. încărcătură uzuală: cocs, hidrocarburi, relee cybertek, oleoproduse, citrice, masă hidroponică în stare de pre-

congelare și texturi minox. Garanții de schimb normale, încărcare la dana Ayrport, cu ajutorul unui sistem ATS 4. Descărcare la nivel *-4,* cu ajutorul platformei semiinde- pendente Elektron. Reîncărcare produse primare de extracție: neon, argon, kripton, heliu și azot, sub formă de bare criogenizate.

„Lansare normală, pe rută polară. Nimic nebișnuit de consemnat până în punctul de conjuncție cu platforma NIMBUS 2. Echipajul a petrecut 4 ore și 20 minute în barul platformei și a achiziționat un sistem referențial de comunicații pentru schimb cu cei din Messier. înscriere normală pe traiectoria de coborâre și preluare în bune condițiuni de către satelitul de ghidaj OV 5-6. Aselenizare perfectă în fosa Messier. După recepționarea încărcăturii, echipajul a primit liber 16 ore și un credit de 130 de soli. La revenire, am constatat că Franc Hereira, copilot grad 1-6, nu s-a întors în timp real. Sistemul de detecție a indicat faptul că și-a părăsit costumul, cu elementul de detecție cu tot, în apropiere de Poarta de ieșire nr. 3. Am anunțat Consulatul Terestru și pe Excelența Sa Supraveghetorul bazei Geodss, apoi am primit autorizație de decolare. Am aterizat pe data de 16.016.110011. A, la baza Sarsat, în condiții de satelizare favorabile. Nimic neobișnuit de semnalat în legătură cu comportamentul lucrătorilor bazei Geodss."

Semnat: Kahane Sam, comandant **Hawkeye - Explorer 52,** Injun F.

Raport de misiune

Nava **Heos Al**

Echipaj: **Harry Colomb-Bechar, Arsene Domsat, John Boone** și *LA. UNOMA*

Punct de lansare: **Val Pico,** baza cosmică **Oazis-2**

Sistem de lansare: modul **Atlas cu vele solare**

Timp de satelizare: 18 ore și 24 minute

Timp de zbor: 62 de zile standard, 4 ore și 12 minute

Timp de captură în jurul lui **Deimos:** 1 oră și 16 minute.

Rezumat: „A șasea expediție de verificare a *ZONEI ICHTISH* din ultimele 22 de luni. Pentru prima oară am primit ordin să utilizăm o *LA.* și, din această cauză, gabaritul navei a fost mărit cu 28% în zona de comandă. Am trecut de sistemul meteoritic folosind ruta de ocolire obișnuită, după care am fost preluați de sistemul de ghidaj **Post-Eole,** situat în falia Val Marineris.

ZONA ICHTISH reprezintă o anomalie magnetică și energetică hoinară pe harta câmpului gravific al satelitului Deimos. O formațiune oarecum asemănătoare celebrei «

pete roșii eoliene de pe Jupiter. Atâta numai că, în interiorul ei au dispărut până acum toate cele cinci expediții anterioare. Boone crede că e vorba despre o „poartă" misterioasă către un sistem de tranzitare a spațiului interior. Acel *inner space* despre care vorbesc în ultimii ani teoreticienii cosmogoniilor posteinsteiniene. Adică treci de o linie și te trezești într-o buclă interioară a spațiului, unde

timpul nu mai e continuu-linear, ci sferic. In felul acesta, cine există într-un punct, există simultan în toate. Din păcate, ideea sfericității timpului a rămas numai o simplă idee, fără nicio argumentație fizică solidă.

A cincea expediție **DIAL GRS-1** a reușit să transmită un semnal de avertisment, înainte de a pierde semnalul de emisie. Din păcate, semnalul a străbătut un câmp magnetic perturbator, generat de apropierea planetoidului Ceres și nu s-a descifrat decât partea finală, care cuprindea un avertisment privitor la emotivitatea umană. Acesta a fost principalul motiv pentru care comanda lui **Heos** e una dublă - comandă umană, asistată de *LA. UNOMA.* Practic, expediția noastră e una de tranziție către noile modele de explorare cyberhomo. Suntem primul *team* voluntar de sacrificiu. Misiunea noastră finală e să realizăm o detonare neutrinică în incinta *porții,* după îndeplinirea obiectivelor anterioare. Cu puțin noroc, am putea să ne catapultăm în acel timp sferic, cu care ne-au împuiat capul cei de la serviciul de prognoză. Dacă nu, le urăm celor ce ne vor urma ceva mai mult noroc. Și o *LA.* mai capabilă."

Raport de detecție: Nava **Heos Al** a dispărut de pe monitoarele de teledetecție cu 18 minute înainte de a intra î
în conul de umbră al satelitului Deimos. Aparatura a înregistrat o scânteie luminoasă, de amplitudinea unei stele cu magnitudinea 24, după care Heos nu a mai putut fi contactată în niciun fel. Raportul jurnalului de bord a parvenit automat în clipa în care cyberul navei a detectat pericolul aneantizării misiunii.

Laborator de supraveghere spațială SPOT 001

Raport de misiune

Nava **Skipper 4 AJT**

Echipaj **Leonidas Markos**

Punct de lansare: craterul **Tycho,** baza **Landsat D**

Sistem de lansare: rachetă purtătoare **Delta**

Timp de satelizare: 2 ore și 56 minute; staționare intermediară în punctul Van Allen 112

Timp de zbor: 268 ore și 42 minute: 52 de ore de carantină în apropiere de Ceres

Timp de captură în jurul satelitului **Phobos:** 32 de minute.

Transmisiune în direct: ...îi bag undeva! Așa să le spui și acum vreau să termin, deoarece rahatul ăsta de automat de pe stația de salut mă avertizează că, dacă nu intru în următoarele trei minute, trebuie să aștept o nouă poziție valabilă abia peste 16 ore. Cred că poți să-i saluți pe toți din partea mea și... nu întrerupe, auzi? Știu că se consumă energie, dar e energia mea și eu risc să nu mă mai pot întoarce, nu tu! Deci, vreau să-i spui căpitanului Hama- racke că n-a greșit cu prea mult. **Deimos** este numai așa, o șmecherie bună de adormit copiii, adevărata cale către ZONA *ICHTISH* cred că se ascunde în inima gogoloiului ăstuia în jurul căruia mă învârtesc cu peste 12.000 de noduri pe oră. Ca să fiu sincer, de-abia aștept să descarc mizeria asta de hidrocarburi și să mă roiesc spre Mercur. Și cred că poți să-l anunți pe pilotul Henri Krabbe că voi fi al șaselea la masa lui de poker peste două secunde ecliptice. Și, în general, mai duceți-vă, cu toții dra...

Misiune de stocare: Decodarea transmisiei s-a realizat în timp real, dar aproape 30% din nuanțe au fost pierdute din cauza sistemului de transmisie defect al cargoului **Skkiper.** Precizăm că o variantă îmbunătățită a fost deja prezentată Guvernatorului Selenei, Excelența Sa Lordul Konstantin Pitrin.

Misiune de urmărire: Cargoul **Skipper 4 AJT** a dispărut din zona de locație cu numai două minute și 15 secunde înainte ca raza tractoare să-l antreneze către instalația de captură de pe satelitul marțian **Phobos.** Datorită modalității luminiscente de dispariție (asemănătoare aprinderii și stingerii unei stele de magnitudinea 24), tehnicianul Sandonay Villforte a emis ipoteza unei legături directe între sistemele magnetice ale lui Phobos și Deimos. Asigurarea de transport a fost trimisă firmei *Modul SOL,* al cărei contract cu Baza Selenară se afla în plină derulare în acel moment.

4. Blocul de încartiruire 112 V, Colonia Geodds Rok- well, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 2:15 p.m.

Fiecare bloc de încartiruire își avea propria sală de conferințe, propriul bar și propria sală de video. Numai că accesul în fiecare dintre ele se făcea după orele 6:00 p.m., când, în mod oficial, se încheia programul militar. Până atunci, intrările erau blocate și, pentru a intra, trebuia să ai acceptul ofițerului de serviciu pe sector.

Locotenentului Samuel Riley nu-i trebuia însă niciun fel de accept pentru a folosi vreuna din încăperile blocului de încartiruire al echipei sale speciale. De foarte mult timp reușise să-și procure de pe piața neagră un decodor magnetic multigrilă, pe care-1 ținea permanent asupra sa. Singura grijă era aceea de a transmite în rețea un impuls de anulare a comenzii de utilizare, înainte de a introduce cartela în fantă.

Acum, stătea cu ochii pe monitorul de supraveghere al coridorului, în vreme ce Mentzel și Hlopin pândeau la ferestrele clădirii. își țineau echipamentul de luptă la îndemână, iar magaziile armelor erau încărcate cu muniție de luptă. în mod normal, nu aveau șanse reale să scape, decât dacă erau descoperiți din întâmplare, iar elementul surpriză ar fi funcționat din plin. în cazul unei ambuscade, se puteau considera prinși. Sau morți, își spuse Riley și-și

trecu vârful limbii peste buza de sus. Simțea însă că această posibilitate era una destul de scăzută. Pur și simplu, cineva voia să pună mâna pe ei și să-i acuze de vreo porcărie, pentru ca să poată acoperi niște urme prost șterse. Iar el nu voia să intre în jocul ăsta de rahat. Pur și simplu, nu voia ca echipa sa să fie acuzată de incompetentele altora.

— A apărut Dan, raportă în șoaptă Hlopin. Pare singur. Să-l aștept pe coridor?

Locotenentul tresări și privi enervat spre monitor. Ser- gentul-major Dan Olbers apăruse dinspre capătul coridorului și se îndrepta în direcția sălii cât mai la vedere cu putință. Se uită cu atenție la mâinile lui, dar nu văzu semnul degetelor încrucișate, pe care-1 convenise cu fiecare dintre membrii echipei, în caz că executa o misiune sub supraveghere.

— Nu-i nevoie. Vine fără nicio „cârtiță". Deblochează ușa.

Hlopin se grăbi către ușă și trase dulapul din fața ei. Apoi apăsă comanda de deblocare și Olbers intră înăuntru aproape în alergare. Se rezemă de perete și-și șterse fruntea transpirată.

— Am primit mesajul, domnule. Ce naiba s-a întâmplat? Riley ridică din umeri.

— Ai pagerul la tine? Distruge-1! Dacă situația se complică, e posibil să fii întrebat cum de m-ai depistat. Știi că sistemul ăsta de comunicare e împotriva regulamentului și e preferabil să poți spune că ai dat de noi din întâmplare.

Sergentul dădu din cap. Scoase aparatul din buzunar, îi dădu drumul pe podea și-l zdrobi cu călcâiul. Apoi se aplecă, adună resturile de plastic și siliciu și le azvârli în

gura de reciclare de lângă ușă. Se auzi un vâjâit surd, apoi totul se termină cu strălucirea de-o clipă a flăcării de dezintegrare.

In câteva cuvinte, locotenentul îl puse la curent cu cele petrecute în tunelul subteran. Apoi îi spuse ce credeau ei despre asta. Din pozițiile de supraveghere, transmisio- nistul și biotehul dădeau din cap și priveau când spre exterior, când spre ei.

— încă nu ne-am marcat pozițiile de revenire din misiune. Oficial, ne găsim în subteran. Morți, fugiți de la locul misiunii sau în imposibilitate de a comunica cu baza. Asta ni se pare cea mai frumoasă poziție, rânji Riley. Ce a spus colonelul?

Dan Olbers ridică din umeri.

— Este într-o ședință la Statul Major. Poate tocmai pentru treaba asta. I-am lăsat un mesaj prin biotehul său personal. Mă va căuta pe mine imediat ce primește mesajul. Numai că asta s-ar putea întâmpla și peste cinci ore. Iar poziția asta este extrem de nesigură.

Riley se aplecă ușor în direcția lui.

— Știm treaba asta, Dan. Ai vreo propunere, alta la care să nu ne fi gândit și noi ca alternativă?

— Nu știu. Poate vreuna din zonele dezactivate pentru dezinfectie. Ori vreuna intrată de curând în carantină.

Locotenentul își mușcă buza de jos. Se răsuci către Dmitri Menzel.

— Ce spui, teh-ule, te încumeți să intri în sistem pentru o explorare rapidă?

Biotehul nu se lăsă impresionat.

— De aici?

— In spatele monitorului este o interfață.

Hlopin se uită la el dintr-o parte și bătu cu țeava armei într-un scaun de plastic.

— După chestia asta, trebuie să spălăm putina în cel mult cinci minute. Mai mult ca sigur că scanează orice tip de comunicare.

Riley încuviință din cap. Sergentul-major înghiți în sec.

— Riley, dacă-mi permiți... Se poate și mai mult. E nevoie numai de o diversiune. Dacă se raportează că ați apărut într-o altă zonă și apoi depistează pătrunderea în rețea din acest punct, sigur va urma o derută de câteva minute.

— Te încumeți?

— Cred că am o idee. Și vreo trei băieți cărora le-ar plăcea tare mult să le-o pună poponarilor ălora de la Securitatea Interioară. Dacă fe/z-ul își face treaba în mai puțin de trei minute, vă pot garanta o marjă de siguranță de circa opt minute. Problema e cum să dea de voi colonelul Sean.

Biotehul Dmitri Menzel se desprinse de fereastră și se apropie de el. Ii puse mâna pe umăr.

— Asta e o chestie simplă, Dan. Trebuie numai ca biotehul lui să fie de încredere. Marchez locul de refugiu cu alt tip de însemn decât cel obișnuit pentru dezinfecția generală. Să zicem, cu cel pentru contaminare radioactivă.

— Cred că e o soluție bună. Locotenentul se apropie la rândul său de sergent și-l apucă de braț. Alta mai bună chiar că nu ne trece prin minte acum. Pune-ți oamenii să

își miște fundurile repede și improvizați ceva în apropiere de Statul Major. Asta o să-i busculeze puțin. Și, dacă o să dăm greș și o să avem iar nevoie de tine, îți lăsăm un mesaj scris în sala asta, în spatele consolei de raport.

Olbers salută scurt, se răsuci pe călcâie și dădu să iasă.

— Și... Olbers! Pentru binele tuturor, orice s-ar întâmpla mai departe, nu ne-am mai văzut de la plecarea în exercițiu.

Sergentul înclină din cap, strânse din dinți și ieși în pas alergător.

Artefacte din preistoria societății selenare

Raport de expediție

Triad 01-X este o navă de transport de clasă **F,** transformată la data de 24.026.100231.A în laborator spațial, specializat în detectarea formelor de viață extraterestre. După un stagiu de pregătire LA. de 18 ciclade selenare, petrecute la baza Byoblock Cytos, situată în regiunea Fra Mauro, e expediată în zona curentului meteoritic Tuttle, unde se rotește timp de 6 secunde galactice în jurul lui Himalia, satelitul nevăzut al lui Jupiter.

Pe 52.026.10024.A transmite cel dintâi mesaj cu dublă interpretare semantică și prima imagine în 3-D a unui corp spațial posibil înzestrat cu LA. E vorba de artefactul cunoscut în lumea științei sub denumirea de PROCLUS Mystichus, dat dispărut în urmă cu 120 de decade din Depozitul Militar Central al Coloniei Aristarh și nerecupe-

rat nici până în prezent. în felul acesta, pătrunde în istoria umanității ideea unei a doua civilizații galactice care ar fi explorat acest braț al Galaxiei, *milgraameții,* posibilii constructori ai memoriilor de stocaj granitic din zonele terestre deșertice Sa-har AB și Val de Mortes 1 (identificări făcute după cataloagele terestre din memoriile auxiliare ale Unităților Centrale ale fiecărei colonii miniere umane).

Pe 114.027.10025.A, **Triad 01-X** primește acceptul de amartizare și coboară în zona **Sfinxului Galben,** la 214 km de stația meteorologică automată Venga-14. După numai un singur ciclu de emisie, întrerupe definitiv legătura cu baza de la Byoblock Cytos și dispare de pe rețelele de urmărire guvernamentale și private.

Părerea grupului de experți de pe Deimos, trimiși într-o expediție de recuperare, este că LA. **Triad 01-X** a fost îngropat de o puternică furtună de nisip și și-a încetat emisia din cauza coroziunii la care a fost supus. Voci neautorizate de la baza din Aristarh vorbesc însă despre interferența cu artefacte necunoscute de proveniență *milgraame- tiană* și despre posibila autodistrugere a LA., pusă în situația neprevăzută de a furniza informații despre societatea umană care a expediat-o acolo.

Raportor de stagiu - Sigfrid Galveston, licențiat în Psihologia LA.

5. Centrul de comandă SIS, Colonia Geodds Rok- well, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 2:19 p.m.

Centrul de comandă și control al Sistemului Selenar de Informații (SIS) se găsea pe artera Salina Roșie, din apropierea centrului Coloniei. De la clădirea înaltă de trei etaje, cu ferestre asemenea unor iriși umani ce se închideau automat, la comanda unui computer independent de creierul artificial comun, și până la centrul urbanistic în forma literei „U", care adăpostea sediul guvernatorului, administrația, serviciile științifice de cercetare și co- mandamentul trupelor OMON, nu erau mai mult de 200 de metri în linie dreaptă. Dacă te uitai prin fereastra de la biroul situat în extremitatea sudică, puteai să vezi, chiar și fără binoclu, balconul Guvernatorului General ieșind asemenea unei limbi despicate de șarpe deasupra pieței centrale a Coloniei Geodds.

Clădirea SIS nu ieșea în evidență prin nimic, în raport cu grupul de 10-12 imobile ce o înconjurau. Toate erau construite din ardezie de exterior, nelustruită, cu acoperișuri plate și intrări îngropate, făcând parte din primele 50 de clădiri ridicate în anii de pionierat ai Coloniei. Singurul element vizibil de protecție era *oul* din ceramică ex- tradură în care o santinelă stătea cu ochii holbați pe moni-

toarele de supraveghere. în rest, din exterior puteai trăi cu impresia că înăuntru putea să intre oricine dorea, la orice moment al zilei de lucru.

Donald Sean nu era însă atât de sigur de asta. Nu intrase decât de două ori până atunci în construcția mohorâtă, permanent cu cel puțin jumătate dintre irișii ferestrelor închiși, dar ochiul său de militar experimentat zărise, dincolo de aparențe, o parte dintre sistemele mute de pază și protecție. Acum, venea aici pentru a treia oară și era aproape sigur că 3 era o cifră care nu-i va purta noroc.

îndeplini toate formalitățile de trecere la punctul de intrare și imediat fu preluat de un agent îmbrăcat într-un costum de stradă, de culoare gri, cu fața ascunsă în spatele unor ochelari imenși împotriva radiațiilor. Dincolo de intrarea în formă de pâlnie, exista un labirint de coridoare înguste, care treceau dintr-unul în altul într-un sistem atât de complicat încât, cu toate semnele de orientare trasate cu vopsea iridiscentă, colonelul știa că s-ar fi rătăcit imediat.

— Pe aici, domnule colonel.

Agentul păstra o distanță reventțioasă și se comporta față de el de parcă ar fi fost invitat la recepția oficială a guvernatorului. Cotiră de mai multe ori spre dreapta, co- borâră câteva scări, apoi urcară pe o platformă deschisă în trei părți și continuară să coboare mai multe nivele decât ar fi putut el să numere. De altfel, Sean avea aproape certitudinea că ansamblul primelor 50 de clădiri oficiale ale Coloniei fusese construit deasupra unor vechi corpuri de

mină, forate cu mult înainte ca această afurisită de Corporație a Minelor Selenare să fi hotărât să pună bazele unei noi colonii.

Descinseră pe un coridor foarte spațios, puternic iluminat, cu locuri pentru fumat din 20 în 20 de metri și cu ghivece cu plante mari, ușor decolorate, obișnuite să supraviețuiască în climatul artificial al adâncurilor. Ușa capitonată prin care pătrunseră fără să se anunțe în vreun fel nu avea niciun însemn distinctiv.

înăuntru era neobișnuit de răcoare și colonelul simți cum i se zgribulește pielea sub uniforma ușoară. Se găseau într-o sală de ședințe, lungă și îngustă, cu o masă în formă de elipsă ce ocupa aproape întreg spațiul. In capătul opus, Jacques Vanguard, directorul SIS, stătea răsturnat pe spătarul scaunului ergonomie și urmărea cu atenție rotocoa- lele trabucului pe care-1 ținea însta degetele mâinii drepte. Era un bărbat foarte înalt și extrem de slab, cu o conformație a feței greu de uitat, din cauza unghiurilor ascuțite pe care le făceau oasele pomeților cu acelea ale arcadelor. De altfel, Sean nu îl cunoștea decât dintr-o conferință video, la care-i ținuse locul, ca și acum, generalului. în stânga și în dreapta se aflau două persoane necunoscute, îmbrăcate în haine civile, ambele purtând ochelari de vedere, cu lentile amplificatoare de radiație.

— Poftim, domnule colonel, ia loc, te rog, unde dorești.

Vanguard așteptă până ce Sean se așeză pe scaunul cel mai apropiat de intrare și-și puse mâinile pe masă. Apoi îi făcu un semn agentului rămas lipit de zid și acesta dispăru, închizând ușa fără zgomot.

— Domnule colonel Sean, permiteți-mi să vă prezint doi colaboratori personali: domnul Eduard Ward, de la Controlul Deplasărilor de Personal, și domnul Mild Fostered, de la Serviciul de Identificare al Persoanelor Dispărute.

Sean se înclină vag în direcția celor doi, fără a-și desprinde privirile de la vorbitor. Știa cu exactitate pentru ce anume fusese chemat aici, iar prezența celor doi nu făcea decât să-i confirme faptul că se găsea într-o mare încurcătură.

— îmi cer scuze pentru convocarea aceasta atât de... Vanguard făcu o pauză și scutură scrumul alb într-o ceașcă înaltă, din care probabil că băuse cafea până să intre el. Să zicem, de inopinată, nu? Cred că acesta e termenul.

— Nimic din ceea ce se petrece în timpul serviciului... încercă Sean o ripostă formală, dar celălalt nu-i dădu timp să termine ce avea de spus.

— Domnule colonel, vreau să fiu foarte scurt, deoarece ne găsim într-o situație în care timpul nu ne permite să acționăm așa cum am dori. De fapt, eu am solicitat prezența aici a șefului dumneavoastră, generalul Lopez, însă am fost informat că domnia sa se găsește în Exterior, pentru a supraveghea personal o operațiune de salvare pe masivul Lambert.

Sean ridică din umeri, dar nu spuse nimic. Nu știa dacă Lopez se găsea cu adevărat în Exterior sau nu vrusese, pur și simplu, să se implice într-o încurcătură care nu-1 privea în mod direct. Iar el avea ghinionul să fie adjunctul care-1 reprezenta la toate ședințele ordinare, care nu re-

clamau prezența fizică directă sau prin videoconferință a acestuia. Sau, își luă seama, cu o tresărire uluită, când ședința era prea secretă pentru a reclama o videoconferință.

— Serviciul dumneavoastră de Securitate Interioară ne-a semnalat faptul că locotenentul Samuel Riley a dispărut, împreună cu echipa sa, din timpul unei acțiuni reale de luptă. Am verificat informația și am descoperit că este adevărată. Nu, domnule colonel, nu e nevoie nici să infirmati, nici să confirmati ce auziti aici. De altfel, nu pentru asta ați fost adus aici.

Vanguard făcu o pauză și își privi gânditor trabucul. Ceilalți doi invitați continuară să privească nemișcați, asemenea unor statui de ceară.

— Domnii aici de față pot să confirme, cu probe, că în- tr-un anumit punct al executării acțiunii de luptă, aceasta a fost abandonată, iar cei trei combatanți au dispărut, pur și simplu, în tuneluri suficient de vechi pentru a nu fi prinse în rețeaua de monitorizare. încă nu știm din ce cauză au acționat în felul acesta, dar ne e foarte clar că oamenii dumneavoastră au încălcat în mod flagrant Regulamentul și că trebuie, subliniez, **trebuie** să suporte consecințele directe ale aplicării legii.

Sean înghiți în sec. Simțea că începe să se înfurie, iar asta nu era bine deloc. Nu trebuia să-și piardă cumpătul atunci când vorbea unui individ atât de primejdios ca Jack Vanguard. Și, mai ales, nu în bârlogul lui. Simțea însă întotdeauna când ceva nu era la locul lui într-o combinație și acum, în mod evident, cineva aranjase o cursă.

— Haideți, domnule! izbucni aproape fără să-și dea seama. Care-i marele secret? Ce mama dracului l-ați pus

să facă pe locotenentul Riley și oamenii lui de sunt prezentați acum ca dezertori? E vorba despre cea mai bună dintre echipele speciale OMON, domnule, despre oamenii mei cel mai bine pregătiți, vă dați seama? Când am aflat că au părăsit locul acțiunii, parcă mi-a căzut cerul în cap. De ce nu-mi acordați credit? Am participat la unele acțiuni atât de secrete încât nici dumneavoastră, cât sunteți de director SIS, nu ați auzit măcar despre desfășurarea lor.

I-o spusese și asta parcă-1 ușurase dintr-odată. Iși linse buzele și așteptă replica. Dar aceasta întârzie să sosească.

Vanguard așeză tacticos trabucul în ceașcă, cu vârful în jos. Se auzi un sfârâit și un fum subțire, alb, se ridică drept spre tavan, fiind aspirat imediat de sistemul de ventilație. Bărbatul își propti mâna dreaptă sub maxilarul proeminent și îl fixă ca pe o insectă prinsă cu un ac de bucata de catifea a insectarului.

— In mod oficial, locotenentul Samuel Riley și echipa sa au dezertat dintr-o misiune de luptă reală. în spațiul III B al Sectorului Vestic a fost un raid al patrulelor de gherilă din Colonia SOLRAD, care a reușit să pătrundă până în cartierul Barklay, să ucidă în jur de 10-11 mineri și să rănească un număr încă nedeterminat de civili. Dacă echipa lui Riley nu ar fi evitat confruntarea sau măcar dacă ar fi anunțat-o, pagubele ar fi fost cu mult mai mici.

Semăna teribil de mult cu un comunicat oficial. Și dacă lucrurile stăteau așa, nu vedea pentru ce se mai deranjase să-l cheme până aici și nu trimiseseră un comunicat oficial. I-o spuse direct, fără niciun menajament.

Jack Vanguard râse, fără să-și miște buzele. Se uită la cei doi colaboratori și le arătă ușa din priviri. Așteptă până ce aceștia părăsiră încăperea și apoi împunse cu arătătorul în direcția colonelului.

— Pentru că nu e chiar un comunicat oficial, domnule colonel. Dar ar putea să se transforme în așa ceva, dacă nu ajungem la o soluție comună.

— îmi cer scuze, murmură Sean, simțindu-se dintr-o- dată extrem de obosit. Vreți să propuneți un aranjament?

— Un aranjament... dădu din cap celălalt și râse din nou. Se poate numi și așa. Sunt convins, domnule colonel, că știi sau, dacă nu, o să afli foarte curând unde sunt oamenii dumitale. Sunt de prea multă vreme plătit pentru slujba asta, ca să nu o fac cum trebuie. Am idee despre ce înseamnă sistemele de comunicare care ocolesc rețeaua.

«

Ei da, îți propun un aranjament. Am nevoie de locotenentul Riley și de echipa lui completă pentru o treabă „de curățenie". După încheierea ei, totul reintră în normal, iar incidentul cu părăsirea locului de luptă va fi scos din evi-dențele noastre.

Sean dădu să deschidă gura, dar bărbatul fără vârstă din fața sa ridică un deget.

— Nu te grăbi să dai un răspuns pe loc, colonele. Sunt sigur că ai nevoie de câteva clipe de meditație. Consola mea de intercomunicații îți stă la dispoziție, în cazul în care simți nevoia să obții vreo aprobare. Ai zece minute să te hotărăști. Soarta lui Riley și a oamenilor săi stă

în mâinile dumitale, cred că îți e foarte clar, nu?

Ii devenise foarte clar. Chiar foarte clar. Iși mușcă buza de jos.

— Am o singură întrebare.

— De acord. Una singură.

— Despre ce mama dracului de operațiune „de curățenie" este vorba?

Directorul SIS își încrucișă mâinile deasupra tăbliei lucioase a mesei. Pe chipul său deformat nu tresări niciun mușchi atunci când vorbi:

— In joc sunt interese înalte, domnule colonel. Foarte înalte. Eu reprezint un sistem de informații bine pus la punct și, cu toate astea, tot ceea ce știu în clipa asta este doar cu ceva mai mult decât zero.

Mișcă din degete.

— Totuși, pentru că e vorba despre oamenii dumitale, cărora trebuie să le joci soarta la ruletă... Este vorba despre ceva extrem de vechi. Care vine din adâncurile Sele- nei și pare hotărât să ne ia capul. Iar noi nu putem să spunem nimic nimănui, din cauza afurisitei ăsteia de secre- tomanii. îmi pare sincer rău că trebuie să te silesc să joci cu cărți necunoscute.

Tăcu o secundă și-și masă degetele. O clipă, masca de piatră a trăsăturilor lui păru să se destindă.

— Și, domnule colonel... Treaba a pornit de la un eșalon superior mie, înțelegi? Aranjamentul propus e o chestie care privește acest eșalon. Eu îți propun o colaborare directă: dacă eu sunt cel care află primul informațiile din subteran, mă angajez să asigur protecție oamenilor dumitale.

6. într-una din clădirile forțelor militare OMON, Co- lonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 2:25 p.m

— Este o chestie pe care nu o cunosc și ar trebui al naibii de mult să o aflu?

Cei trei subofițeri înghițiră în sec, dar nu spuseră nimic. Colonelul Donald Sean izbucni:

— Hai să nu sărim peste cal, oameni buni! Este vorba despre ceva al dracului de serios, dacă însuși Vanguard a catadicsit să mă cheme personal la el. Dacă nu aflu exact despre ce e vorba, e loc pentru toți patru pe băncile Curții Marțiale. Și asta nu e o amenințare în vânt.

Bioteh-ul Frank Aristov clătină din cap. Intr-un fel sau altul, Sean trebuia să afle. Pe de o parte, mesajul primit de la Olbers era cât se poate de categoric; pe de alta, era clar că acesta deținea deja o serie de informații cu privire la echipa lui Riley de la SIS. Ceea ce ar fi vrut el să afle era poziția colonelului față de trupa din subteran. Ii condamnase deja și urma să-i execute când puneau mâna pe ei sau mai exista o șansă, și atunci...

— Dacă-mi permiteți să raportez, domnule colonel... Plu- tonierul-adjutant Stewart și maistrul militar Wolf-Rayel nu au nicio legătură cu cazul de față și mi s-ar părea corect să rămână neimplicați.

Sean îi aruncă o privire ciudată lui Aristov, apoi își scoase cascheta și o azvârli în cuier. Se lăsă pe birou în pumni și arătă cu capul în direcția ușii metalice.

— Subofițerii sunt liberi să se întoarcă la posturile lor.

Stewart și Wolf-Rayel salutară și ieșiră în tăcere din încăpere. Când ușa se închise în urma lor, Sean izbi cu amândoi pumnii în tăblia biroului.

— Tu, Aristov? *Bioteh-ul* meu personal, omul în care aveam cea mai mare încredere din regiment, să mă trădezi în halul acesta? Doamne-Dumnezeule, acum mai rămâne să aflu că Riley e unul din oamenii importanți de pe SOL- RAD sau că...

Frank Aristov rămase neclintit în poziție de drepți, până ce prima parte a furtunii trecu dincolo de pereții biroului și se liniști în marea calmă de afară.

— Vă înșelați, domnule. Nimeni nu a trădat în regimentul 16, cu atât mai puțin locotenentul Riley, vreunul din oamenii săi sau eu. Când veți citi mesajul lor, veți vedea că sunteți prima persoană care trebuia să afle ce s-a petrecut în subteran, asta chiar mai înaintea generalului sau a celor de la SIS. Numai că, pentru a se putea ajunge aici, trebuia ocolit sistemul oficial de transmitere a informațiilor. Asta e tot.

— Asta e tot? îl îngână colonelul, dar părea evident că deja primul val se spărsese de țărm fără să producă mari pagube. Asta e tot... Ai mesajul ăla nenorocit?

Aristov dădu din cap.

— Și ce aștepți, să te ridic în sus de picioare și să te scutur până ce îți cade din buzunare? Dă-1 dracului încoace

odată și fuga marș să-i aduni pe ofițerii de la Comandă. Peste cinci minute vreau să fie toți în sala operativă.

Bioteh-u își mușcă buza de jos, ca să nu zâmbească și îi întinse biletul pe care-1 avea pregătit în podul palmei. Așteptă până ce colonelul termină de citit mesajul, apoi luă din nou poziție de drepți și așteptă.

— N-ai plecat încă? se înfurie celălalt.

— Domnule colonel... Aș putea afla și eu pentru ce sunt acuzați? Facem parte din aceeași echipă, la urma-urmei, și știu foarte bine că locotenentul Riley nu și-ar fi abandonat niciodată poziția de luptă fără un motiv întemeiat.

Colonelul îl privi lung, apoi bătu darabana cu degetele în birou.

— La naiba, da. Facem parte cu toți din aceeași echipă, ai dreptate. Din păcate nu știu ce aș putea să-ți spun, Frank. Doar atât: e vorba de o nenorocită de cursă, care să ne oblige să-l trimitem într-o misiune de „curățenie" în subteran. Probabil că e vorba despre o chestie de inginerie genetică scăpată de sub control. Vanguard zicea ceva despre o entitate selenară găsită din întâmplare, care a început să ucidă tot ce-i iese în cale. Poate să fie orice. Partea proastă e că nu avem cum să ne debarasăm de misiunea asta. încă nu i-ai anunțat pe ofițeri?

Bioteh-ul salută și se răsuci pe călcâie.

— Pe timpul ședinței, transmite-le un mesaj prin sistemul tău personal de comunicații. Acela care ocolește sistemul oficial. Vocea lui Sean părea prea obosită ca să mai conțină vreun accent ironic. Vreau să le spui lui Riley și celorlalți doi să nu părăsească locația până ce nu mă

voi deplasa personal să-i iau de acolo. Și nici să nu mai ia legătura cu nimeni. Iar dacă, între timp, apare generalul Lopez, să fiu anunțat imediat.

7. Un birou din clădirea administrativă centrală, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 2:38 p.m

— Afirm, în continuare, că suprapunerea unei acțiuni de luptă reale peste un exercițiu tactic constituie un abuz administrativ și o eroare militară! susținu consilierul Hos- sey, după care închise microfonul și se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Dar dumneata, Manevich?

Consilierul Manevich ridică din umeri, după ce aruncă, mai întâi, o privire circulară celorlalți 11 bărbați din încăpere. Adevărul era că, într-adevăr, nu știa ce să spună. Apelul Guvernatorului General îl surprinsese de-abia trezit din somn și mahmur în urma chefului din noaptea precedentă.

— îmi pare rău, dar nu cred că dețin suficiente informații pentru a-mi face o părere corectă. Mă abțin de la vot.

— Killian?

— Doctorii cred că entitatea din adâncuri acționează asemenea unei molime?

Doctorul Ferd Roualt își apropie buzele de propriul microfon.

— Nu e o concluzie fermă, domnule Killian. Colegiul Medicilor nu a avut la dispoziție decât rămășițe din cadavrul unui miner, și acelea aflate într-o stare de degra-

dare destul de avansată. Nu am găsit urme ale entității vinovate de moartea minerului, ci numai rezultatele acțiunii acestuia. Corpul părea eviscerat din interior, iar vivisecția trebuie să fi urmat cursul sistemului circulator sangvin. Când s-a adus în discuție cuvântul *molimă,* asta a fost din cauza unui model de răspândire probabilă. Presupunem că există posibilitatea ca respectiva entitate să treacă dintr-un organism în altul asemenea unui virus infecțios și că, odată pătrunsă în interiorul unei colectivități umane, șansele de a se răspândi imediat în maniera obișnuită a unui virus sunt extrem de mari.

Consilierul Robert Marlow Killian trase aer în piept și înclină din cap.

— Planul imaginat de domnul Zabbelin e dincolo de limita legii, dar pare singurul capabil să ne ajute să depășim situația. Votez pentru.

Guvernatorul William I. M. Zabbelin își linse buzele și oftă ușor. Lucrurile începeau să se lege. Nu că votul Consiliului l-ar fi putut împiedica să întreprindă ceea ce-și pusese în gând. Pentru situații de genul ăsta fusese imaginată măsura ordonanței de urgență simple și era suficient doar să declare stare de urgență, dizolvând Consiliul și însușindu-și toate prerogativele puterii. Dar asta presupunea, în mod automat, să aibă pregătită o explicație solidă a motivelor unei astfel de acțiuni în fata Adunării ♦ 1 Consultative a Celor 12 Guvernatori. Și nu era chiar foarte sigur că voia să dea vreun detaliu despre mizeria asta, a cărei răspândire se străduia s-o oprească.

— Langeley?

— Pentru, mormăi bărbatul de culoare ciocolatie, foin- du-se în fotoliu. Pentru, cu amendamentul că doresc să fim ținuți la curent cu ceea ce se întâmplă în continuare, nu să fim puși în fața unor noi situații extreme și să ni se ceară să le facem față cu minimum de informație.

— Așa o să fie, Consilier Langeley, promise Zabbelin și bău o gură din paharul cu apă de alături. Koszinski?

— Pentru.

— McKinzzie?

— Pentru, la naiba! Nu vreau să mă trezesc cu o pocitanie de-aia alergându-mi prin vine. Dar propun ca, la sfârșit, echipajul lui Samuel Riley să fie decorat și trecut în rezervă.

— O să ținem cont de toate propunerile prezente și viitoare, promise Guvernatorul.

Singurul lucru cu adevărat important pe care nu li-1 spusese era faptul că, la sfârșitul misiunii, în cazul unui rezultat pozitiv, absolut toate persoanele care avuseseră de-a face în mod direct cu cazul, într-un fel sau altul, urmau să fie trecute pe linie moartă. In cea mai simplă variantă - urmau să moară din cauza infestării accidentale cu pseudovirusul din adâncuri. Așa că putea să le promită tot ce-si doreau să audă.

— Mossabat?

— Pentru.

— Wright?

— Mă abțin.

— Donovan?

— Contra. Sunt de părere să aducem totul la cunoștința opiniei publice și apoi să înștiințăm și celelalte Co-

Ionii. Este vorba despre o problemă de securitate la scara întregului satelit, nu numai a Coloniei Geodds.

Zabbelin interveni, înainte ca acesta să mai aibă timp să adauge ceva.

— S-a marcat, domnule Consilier. In fine, Scorsese?

— Pentru. Dar susțin și eu o monitorizare strictă a acțiunilor trupei de elită de către un birou al Consiliului.

— In regulă. Guvernatorul zâmbi acru și se răsuci către secretarul ședinței. Martin?

— Trei voturi împotrivă, trei abțineri și șase voturi pentru. Soluția propusă spre votare a fost validată.

Guvernatorul se ridică în picioare.

— Mulțumesc pentru cooperare, domnilor. Ne revedem la ședința operativă din cursul serii. Martin, fii drăguț și introdu-1 pe generalul Lopez.

Cei doisprezece consilieri părăsiră biroul, discutând cu voce scăzută despre proaspăt votata lege de securitate. Michael Martin deschise o ușă ascunsă în perete și îl pofti să intre, cu un gest, pe cel aflat dincolo de ea.

Generalul Sandro Lopez era un bărbat scund, bine legat, cu picioarele ușor crăcănate. Uniforma foarte bine ajustată pe corp nu reușea să-i acopere acest defect.

— Urăsc chestiile astea, spuse, imediat ce trecu pragul ușii. Să trebuiască să depinzi de înțelegerea limitată a unor nătărăi... mormăi și se trânti în primul fotoliu.

— Nici mie nu-mi place situația, dar Colonia nu e o secțiune a armatei, dragul meu general. Guvernatorul împunse cu degetul spre el. Ceea ce e important e faptul că soluția ta a fost acceptată. Trupa lui Riley va fi expediată

imediat în subteran și, cu puțin noroc, în următoarele 12- 16 ore totul va fi de domeniul amintirii.

— Asta dacă nu o să se opună Sean din toate puterile. Te-am avertizat despre poziția lui privilegiată în interiorul trupelor speciale.

Guvernatorul se gândi imediat la remarca de dinainte care-i viza pe colaboratorii nătărăi și își ascunse un zâmbet. Lopez era un tip cu care nu era bine să joci jocuri de societate.

— Sean a fost redus deja la tăcere. Singura problemă reală care rămâne de soluționat este cea a lui Vanguard. Am fost obligat să-l informez minimal despre caz și cred că nu se va lăsa până ce nu va scobi în rahatul ăsta până la fund. Mai ales că are cu ce.

— Asta e problema ta, Zabbelin. Generalul ridică din umeri. E omul numit de tine, te descurci de unul singur. Unde naiba sunt actele alea, să le semnez?

Artefacte din preistoria societății selenare

Raport de expediție

Heolus IA e denumirea celui mai vechi satelit geo- staționar de cooperare între coloniile miniere, în vederea alertării în caz de catastrofe, precum și pentru prospectarea resurselor minerale, amplasat la 880 km altitudine deasupra Mării Furtunilor (fascicul 0,6°). Misiunea de reparații din 01.06.005280. A a constatat că **Heolus** continuă să rămână funcțional în parametri acceptabili și a dat undă

verde menținerii sale pe orbită pentru o perioadă de încă 50 de ani selenari.

în data de 22.09.005391.A, **Norsat** a recepționat de la acesta un mesaj pe bandă superîngustă, catalogat drept „straniu", și reexpediat pentru interpretare Centrului de Semiologie al LA. din Los Angel. Comanda centrului nu a transmis decât confirmarea de primire a pachetului informațional și se știe cu exactitate că niciuna dintre Colonii nu a primit vreodată o copie a decodificării mesajului (dacă această decodificare există).

în mod oficial, **Heolus 1 A** a fost coborât de pe orbită în data de 03.14.006341.A, după o triplă transmisie greșită a unor coordonate de aselenizare pentru un convoi de cargouri, trimis să încarce gazele rare lichefiate la baza Ariane 14, din zona munților Copernic. După demontarea sa completă, în interiorul capsulei monobloc conținând sferele cu extract de siliciu a fost găsită o „arteră" dintr-un material spongios, extrem de rezistent la temperaturi scăzute și la presiuni mecanice, care se pare că filtra informațiile recepționate și transmise de **Heolus,** recon- vertindu-le în rețele ionizate de gaz, pe care le disipa în spațiul cosmic printr-o fantă pe care, după încheierea operațiunii, o obtura prin mărirea volumului. „Artera" a continuat să funcționeze și după introducerea ei într-un laborator, în care condițiile de funcționare din spațiu ale lui **Heolus** au fost refăcute la toți parametrii. După aproape 16 decade de cercetare, specialiștii au abandonat studiile, nereușind să înțeleagă rolul reconvertirii copiilor informaționale în rețelele de gaz ionizat și nici principiul de funcționare al „arterei". Aceasta a fost conservată în condiții

similare celor de la bordul lui **Heolus** și expediată pe Terra, la SpaceLab Passadyen Four, Amerindiy.

Biologii de la misiunea ecologică Selena Verde au fost de părere că „artera" s-ar putea să reprezinte o formă de viață postinteligentă, care migrează prin spațiu și se stabilește acolo unde descoperă circuite informaționale active, cu ajutorul cărora se hrănește. Atunci când nu reușește să le descopere la timp, intră într-un fel de hibernare prelungită, care-i asigură o existență, practic, infinită.

Raportor de stagiu: Frances Astritt Goym.

Capitolul I

1. Depozitul de tehnică și armament ușor, Baza regimentului OMON, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 3:28 p.m

Baza regimentului OMON era căminul a patru mii șase sute șaisprezece soldați, incluzând aici Grupul de Vânători de Mină și Echipajul 5 de Forțe Speciale pentru Acțiuni Antiteroriste. Locul unde se găseau grupate cele șapte clădiri mari și cele douăsprezece construcții anexe era situat în latura de sud-vest a coloniei, cel mai izolat sector și, totodată, cel mai expus ploilor de meteoriți. Kentucky, acesta era numele de cod al Bazei și, de când fusese despărțită de restul coloniei printr-un zid de beton de doi metri grosime, niciun civil nu mai pusese piciorul în interior. Dintr-un anumit punct de vedere, aici era locul cel mai sigur de pe întreaga suprafață a lui Geodds Rokwell pentru locotenentul Samuel Riley și pentru oamenii săi.

Apelul agentului special Johnson, aparținând SIS, fusese înregistrat de către subofițerul de serviciu pe post (SSP) la ora 3:03 p.m. De la acea oră, agentul special John-

son încercase, fără succes, vreme de aproape o jumătate de ceas, să dea peste cineva care să poată să-i transmită informația de care avea nevoie. Invariabil, de la celălalt capăt răspundea robotul, care-i cerea parola de intrare în sistem. Afurisitul de SSP închisese, pur și simplu, linia de acces, atunci când auzise cu cine avea de-a face. Johnson nu putea nici măcar să-l înjure, conștient că și el ar fi procedat la fel dacă ar fi auzit cine făcea solicitarea.

Agentul special nu știa nimic despre sensul ascuns al mesajului pe care trebuia să-l transmită unui necunoscut locotenent Riley. Mai mult, nu era nici măcar la curent cu situația cu totul specială a acestuia, din ultimele trei ore. Dar intuia că era vorba despre o informație deosebit de gravă, care urma să afecteze mai multe sisteme de comandă și să transforme în iad viața mai multor zeci sau chiar sute de militari OMON, de vreme ce el era numai unul dintre cei treisprezece agenți speciali însărcinați să transmită acest mesaj pentru urechile care așteptau să-l audă.

Trânti mâna dreaptă peste tasta de apel și închise aparatul. Pe această linie nu putea face nimic altceva. Sunase deja la o cunoștință din cadrul OMON, sergentul-major Dan Olbers, dar acesta era plecat de la unitate și ordonanța nu știuse când urma să revină.

Johnson se uită la mesajul pe care-1 scrisese în registrul de serviciu: *Locația șapte, nivelul subteran cinci, partea de nord-nord-vest, sectorul minelor de heliu. Alertă de gradul unu. Referință: Planul pentru Situații Neprevăzute SIS/OMON, Unu-Șase. Recomandare: distrugere completă. Timp de acțiune 12 ore.*

Johnson era suficient de inteligent ca să știe că orice ordin etichetat drept „alertă de gradul unu" trebuia să fie un lucru extrem de serios, motiv pentru care se hotărî să întreprindă o acțiune colaterală și să devină chiar el canalul pentru mesajul ce urma să fie transmis. Asta în ipoteza că în următoarele minute nu va fi anunțat despre încheierea misiunii de către vreunul dintre ceilalți 12 agenți speciali, care reușise între timp să-și atingă ținta și să încredințeze mesajul persoanei în cauză.

Raport de urmărire finală

Observator primar: Șklovsky van Herp
Model de detecție: RMS-9 (Radiation, Meteoroid Satellite)
Frecvența de detecție: 137,89 MHz (2W) transmisii de date și 136,86 MHz (50 mw) radiofar.

Pe lângă datele astronomice regulate și transcrierea codată a convorbirilor dintre Centrele Miniere Alpha și Beta, subliniez în prezentul raport suplimentar faptul că am re-cepționat două mesaje ininteligibile, pe care le-am transmis către Terra în capsule de unică ejectare, în direcția USAF. Menționez că sursa de emisie a fost identificată de I.A. 112 BIM în direcția circului Hipparc și seamănă cu o antenă mobilă Starad, din urmă cu trei generații. Mesajele au o lungime totală de 2 minute și 44 de secunde și, se pare, reprezintă o repetare a aceleiași informații într-un sistem

de codare diferit. Precizez că LA. 112 BIM a stabilit deja că antenele Starad nu mai funcționează nicăieri în lume >
de mai bine de 75 de ani, ultimul exemplar cunoscut fiind cel de la Muzeul tehnicii Militare Spațiale din Denver.

Cele două mesaje au fost însoțite de o imagine cu durata de 650 de milisecunde, pe care LA. a identificat-o ca reprezentând prima construcție selenară din domeniul minier, Colonia Prima, din apropierea circului Lomonosov. Unghiul de realizare al imaginii denotă o poziție aflată la altitudinea de 350 m față de sol și la distanța de 10-12 km față de obiectiv. Deși conform ultimelor precizări făcute de Comandament, nu au fost descoperite nicăieri urme ale unor posibile vizite extraterestre, sunt obligat să subliniez faptul că LA. 112 BIM consideră că mesajele par a fi transmise de un sistem automat nonuman.

Către USAF - Space Test program

2. Depozitul de tehnică și armament ușor, Baza regimentului OMON, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 3:38 p.m

Pregătirea pentru o acțiune de luptă se declanșa mai întâi în Biroul Grupului Operațional (BGO), sub forma unei alarme sonore. Trecea apoi la comandanții de batalioane, care, la rândul lor, îi alarmau pe comandanții de companii. Aceștia îi înștiințau imediat pe sergenții-majori și câte cinci conducători de echipă. Conducătorii de echipă treceau mai departe consemnul sergenților șefi ai echipelor. In mai puțin de șapte minute de la sunetul primei alarme, pe platoul unității se găseau pregătite toate echipele care primiseră consemnul cu gradul unu. Celelalte urmau să iasă pe platou, complet echipate, la un sfert de oră după ce primele părăseau zona și intrau în acțiune. Ele rămâneau în situație de luptă tot timpul cât dura acțiunea propriu-zisă în care erau încadrate echipele cu consemn de gradul unu.

In după-amiaza aceea, însă, lucrurile se petrecuseră puțin altfel. Alarma nu sunase nicăieri. Cel puțin nu o auzise niciunul din ofițerii sau subofițerii de serviciu. Așa că soldații din gardă se treziseră surprinși, cu o parte din membrii BGO însoțindu-1 de la distanță pe colonelul Sean, care se oprise în dreptul consolei principale a porții nr. 1

și comandase sosirea imediată a unui mijloc blindat de transport și a unei escorte cu monoraiuri. După aceea, ordonase închiderea tuturor intrărilor în unitate și trimisese câte un ofițer superior să preia comanda fiecărei intrări, cu dispoziția de a nu permite accesul cuiva dinspre exterior până la revenirea sa.

— Dar, domnule colonel, generalul Lopez nu se găsește în unitate, obiectă un maior cu chipul îmbrobonit de sudoare. Dacă sosește până la revenirea dumneavoastră?

Sean îl privi îndelung, cu o asprime nedisimulată.

— Ce-i cu dumneata, maior Denvitt? Nu mai înțelegi un ordin direct?

— întotdeauna am înțeles și am respectat un ordin direct, domnule, replică Denvitt, fără să plece privirea. Dar, în cazul acesta special, s-ar putea să fie vorba despre un posibil conflict pe linie de comandă. Acțiunea de luptă pe care tocmai ați declanșat-o nu are avizul întregului BGO și nici semnătura generalului Sandro Lopez. Așa încât mă văd obligat să solicit un ordin-vizual.

Sean se încruntă și începu să bată darabana cu degetele în consolă. Ceilalți ofițeri BGO care-1 însoțeau stăteau mai la distanță și-l priveau cu chipuri neclintite, să vadă ce hotărâre avea să ia. Dacă greșea acum, acțiunea începută în forță avea să se destrame, iar locotenentul Riley și echipa ce-1 însoțea urma să fie încă una din victimele antrenamentelor obișnuite la care erau supuse trupele speciale. Mai rău decât toate era însă faptul că urmau să fie folosiți într-o operațiune secretă, ale cărei rezultate și dimensiuni exacte nu aveau să fie cunoscute niciodată de nimeni,

după care aveau să fie înlăturați pur și simplu de pe scenă. Trebuia să ia o măsură radicală și-i părea rău încă de pe acum de asta, cu atât mai mult cu cât maiorul acționa tocmai în spiritul regulamentului militar.

Colonelul Sean apăsă pe butonul interfonului.

— Transmisionist, fă-mi legătura cu biroul domnului Jack Vanguard, de la SIS, pe linia de siguranță, la acest punct de unde-ti vorbesc.

— Da, domnule.

Așteptară aproape zece secunde, după care interfonul lansă un semnal de apel.

— 22022. Linia de la care vorbiți nu este sigură.

Sean se întinse peste consolă și apăsă o clapetă de culoare roșie de pe marginea superioară a acesteia.

— Asigurat.

— In regulă. Și circuitul meu este asigurat.

Sean apăsă o tastă și comută convorbirea pe dispozitivul exterior, în difuzoare.

— Domnule Director, la telefon colonelul Sean. Mă confrunt cu o situație neobișnuită în rândul ofițerilor, din cauza misiunii încredințate. Deoarece domnul general Lopez nu se găsește în incinta unității, mi se cer tot felul de confirmări uzuale ale ordinelor, lucru corect din punct de vedere regulamentar, dar care vor încetini extraordinar ritmul operațiunii.

— Sunt auzit de cei care trebuie?

— Am cuplat circuitul exterior.

Urmă o scurtă pauză, de aproape o jumătate de minut.

— Perfect. Domnilor ofițeri, subofițeri și soldați ai detașamentului OMON, sunt Directorul General SIS Jack

Vanguard. în termeni militari, gradul meu este acela de mareșal, așa că am căderea necesară să comand unitatea dumneavoastră. Colonelul Sean a declanșat procedurile unei acțiuni de luptă, de succesul căreia depinde însăși existența acestei colonii. Acțiunea a fost concepută la nivele ierarhic superioare mie. Nu poate exista niciun fel de motiv acceptabil pentru a nu vă supune ordinelor sale. Orice tip de insubordonare trece direct în grija Comitetului Curții Marțiale, în procedură de urgență. Avem o problemă gravă în Geodds Rockwell și am de gând s-o rezolv cu sau fără ajutorul dumneavoastră.

Artefacte din preistoria societății selenare

Ce este o *sondă?*

Sonda este un conglomerat de roci granitice, bazaltice și tectite vitrifiate la temperaturi extrem de înalte, cu o formă aproximativ de prismă, situată la 2° și 14' latitudine sudică de Colonia Argentina, în apropiere de craterul Fra Mauro.

Deși are înălțimea de 189 m, a fost descoperită relativ târziu, în anul astronomic 2.02.000330.A, de-abia după ce minerii din Argentina au înființat două avanposturi de explorare spre sud, în locul unde, în acest moment, se ridică cupola Depozitului de Reziduuri nr. 4. Cauza pentru care identificarea sa a durat atât de mult o constituie faptul că *sonda* este înconjurată de mai multe zeci de structuri cristaline de mari dimensiuni, rezultate din procesul de acrețiune al scoarței, în urma unui impact meteoritic ca-

tastrofal, petrecut în urmă cu mai multe zeci de milioane de ani. In plus, fenomenul fizic al emisiunii de *radiații Spect* a fost identificat de-abia după descoperirea singurei pungi de gaz *nirium* din Sistemul Solar, Ia câteva zeci de kilometri de Polul Sud selenar.

Sonda reprezintă un artefact creat de așa-numiții *ichtish.* Suprafața interioară a conglomeratului stâncos e extrem de netedă, ca și cum ar fi fost polizată, și acoperită cu un strat de câteva sute de microni de aur electrolitic. Se presupune că acest interior este necesar amplificării unui câmp energetic necunoscut, care ar putea să înlocuiască, în opinia unor specialiști în transmisiuni atipice la mare distanță, legăturile clasice prin unde.

înăuntrul *sondei* nu există niciun fel de obiect sau semn încrustat pe pereții perfect etanși. în mod paradoxal, temperatura este cu 42° F mai redusă decât cea de la suprafața Selenei, ceea ce conduce la ideea că artefactul *ichtish* se găsește încă în stare de funcționare. Pentru ca studierea sa să nu reprezinte o problemă de drept de proprietate, Guvernul Hegemonie Terestru a stabilit un program de cercetare științifică, împărțit în mod egal între specialiștii tuturor Coloniilor și cei trimiși de pe Terra.

3. Punctul de supraveghere microbacteriologică, Puțul 57, Mina Wendda, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 3:40 p.m

Când faci un lucru în condiții normale, nimic nu e mai rău decât monotonia execuției. Dar atunci când nu există >
normalitate și când ești pus să faci exact același tip de lucru, de fiecare dată în alte condiții, cel mai rău lucru este lipsa de atenție. Tocmai neatenția trebuie că-1 ucisese pe Maurice Fesenkov în urmă cu numai o zi, în timp ce executa banala operațiune de fisurare a uriașului bloc de gheață liliachie. Cei mai mulți apreciaseră, după ce vizionaseră înregistrarea, că o bucată de gheață explodase în cădere și gazul se delichefiase, creând un vârtej care-1 prinsese pe nefericit chiar în momentul când încerca să fugă, și-l izbise de mai multe ori de pereți, răzuindu-i, pur și simplu, costumul de presiune și pielea în locurile de contact.

Rezultatul arăta sinistru, se gândi Nathan Hansard, în timp ce manevra de la tabloul de comandă, lipit de peretele tunelului, brațele robotului. Acesta ridică de jos un ciocan pneumatic uriaș și-l înfipse cu forță în gheața liliachie de deasupra. O clipă mai târziu, un duduit asurzitor umplu micul spațiu creat în burta monstrului de gaz cristalizat și din tavan începură să curgă așchii ascuțite ca niște sulițe, de diferite dimensiuni, sfărâmându-se de podea.

Eviscerat de viu era puțin spus, își continuă Nathan analiza, urmărind cu atenție indicii de control transmis de aparatură. O combinație perfectă între o polizare și o vivisecție efectuată din interior către în afară cu un bistu- »
riu bont. Nici măcar nu se putea spune că murise instantaneu și că nu suferise prea mult. De altfel, Nathan avea dubii serioase cu privire la acest punct al raportului șefului de echipă. Fesenkov fusese descoperit la aproape două ore de la „accident", iar unii indicatori ai sistemului său biologic din resturile costumului încă funcționau, arătând că anumite organe din corpul său s-ar afla încă în viață.

Ca și cum un picior sau pieptul ar putea trăi la mai multe ore după ce creierul și-a încetat activitatea. Așa că nu spusese nimic atunci când șeful echipei de căutare hotărâse să excludă aceste informații din raport. Oricum, lui Fesenkov nu i-ar mai fi slujit la nimic. Ceea ce-1 intrigase cel mai mult însă pe Nathan fusese faptul că la ieșirea din subteran, cei care-i așteptaseră ca să preia cadavrul erau agenți speciali ai SIS. Și nici măcar nu fusese o preluare clasică, adică nu luaseră pur și simplu sacii din plastic și-i înghesuiseră într-un vehicul blindat, semnaseră niște acte și plecaseră pe mutește. Activaseră un robot medical și urmăriseră întreaga operațiune din spatele unui paravan de sticlă.

Se opri din meditație și apăsă cu limba senzorul din dreptul buzelor. Un tampon ieși dintr-o fantă laterală a căștii, tamponă fruntea transpirată și reveni la locul său. De câteva ore nu se simțea prea bine și avea impresia că îi era mai cald decât de obicei. Aruncă o privire fugitivă

spre indicațiile termometrului. Temperatura costumului se menținea constantă, la 20 de grade Celsius.

Ridică din umeri și reveni către poziția de lucru. Coborî brațul cu picamerul, îl retrase la peste 10 metri în spate, asigură din nou celelalte părți ale echipamentului de forare și scoase din rucsac *creioanele explozive.* Ișì făcu loc cu greu printre așchiile tăioase ale gheții și se cățără cât putu mai sus pe peretele înclinat din fața sa. Când nu mai reuși să înainteze, înfipse pe rând *creioanele* cu vârful înainte și apăsă pe contactul de la celălalt capăt. în mai puțin de un minut, termină de instalat și coborî pe podea, după care se îndepărtă grăbit spre sala vecină. Trecu peste pragul metalic și comandă închiderea ușilor de protecție. Apoi se așeză în fund, cu brațele acoperindu-și capul, gata să înfrunte deflagrația.

Aceasta veni odată cu vibrația supărătoare din urechea dreaptă a apelului de urgență de la șeful de echipă. Așteptă să se termine cutremurul, apoi se ridică și își scutură de pe el bruma și așchiile de gheață. Comută comunicatorul pe poziția deschis.

— Ce s-a întâmplat? mormăi, simțind un gust neplăcut în gură.

Se auzi un hârâit, apoi glasul răgușit al lui Anderson aproape că îi sparse timpanul.

— Hansard, ești încă pe poziție?

— Mai am puțin și termin prima degajare, comunică, în timp ce comanda deschiderea ușilor.

— Las-o dracu' de degajare! Mă auzi, Hansard? Prezin- tă-te cât de repede poți în sala de răspândire.

— Ce naiba s-a întâmplat? repetă întrebarea, deși știa că Anderson nu putea să-i comunice nimic prin sistem, dacă treaba era împuțită rău și nu voia ca cei din serviciul de Supraveghere să afle imediat despre ce era vorba.

— Sala de răspândire, Hansard. Imediat!

Nathan își linse buzele și le găsi sărate. Știa deja că se petrecuse iar o chestie nasoală, poate chiar mai nasoală decât moartea lui Maurice. O chestie în care erau implicați toți cei afla ți în acel moment în șut. Apăsă tasta de pe umărul stâng și sistemul de intercomunicație se închise. Măcar în felul acesta nu avea să fie deranjat de nenorociții de la Supraveghere, când aveau să observe pe monitoare că-și părăsise locul de muncă fără aprobare.

In șut se găsea echipa din tura anterioară, plus o completare - Opik, în locul lui Fesenkov. Dacă Anderson îl convocase pe el, însemna că-i convocase și pe ceilalți. O chestie nasoală putea însemna decesul în grup, intoxicarea radioactivă, intoxicarea cu un germene patogen sau moartea prin asfixiere. Niciunul dintre cazuri nu solicita însă prezența membrilor echipei la locul întâmplării.

Nathan oftă. Apucă baretele rucsacului și extrase de acolo rezerva de tablete nutriționale, pe care o purtau cu ei în caz că rămâneau blocați în subteran pentru o perioadă mai lungă, și restul stocului de *creioane.*

Străbătu culoarul în fugă, fiind atent la culoarea galbenă a tuburilor fluorescente fixate în apropierea tavanului. Tradiția spunea că acestea își schimbă culoarea în portocaliu în momentele care preced o criză majoră în subteran - explozie, prăbușire de tavane,

decomprimări

accidentale ale gazului, încălzirea bruscă a spațiilor interioare, decompresie... Galbenul rămase însă neclintit, până când ieși în magistrala HASH. Punțile de deplasare se găseau garate pe o platformă deja activată din dreapta. Sări pe cea mai apropiată, își introduse jetonul de identificare în fantă și tastă codul stației unde se găsea Anderson.

Platforma țâșni din loc și intră în tunelul întunecat, punctat ici-colo de luminile albastre ale lămpilor de control. Trebui să se agațe zdravăn de bara din mijloc, ca să nu fie împins într-o parte de curentul de aer. Ceva mai nasol decât moartea. Strânse buzele și se strădui să nu se mai gândească la nimic până ce platforma trepidă scurt, anunțând că începea frânarea. Pătrunseră în zona iluminată a stației și așteptă ca mijlocul de transport să se gareze automat. Coborî și abia atunci îl zări pe Charles Height așteptându-1 rezemat de tubul uriaș de ventilație din mijlocul peronului.

— E nasol?

Height înghiți în sec și dădu din cap.

— Urât de tot. I s-a întâmplat și lui Koltensteiner. Numai că, de data asta, sub ochii noștri. Nu a fost nicio decomprimare violentă de gaz. Niciun vârtej. Nimic din toate astea. Ceva din interior. Pur și simplu, o explozie din interior a venelor, arterelor și a mațelor. O chestie oribilă. Cred... cred că suntem infectați cu un germene nenorocit.

Height își mușcă buza și-i făcu semn să urce în încăperea de control a traficului, situată deasupra liniilor de deplasare.

4. Depozitul de efecte militare dezafectate, Piața Armurierilor, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 3:46 p.m.

Riley își aruncă privirea spre locul unde Hlopin și Menzel mai parlamentau încă, apoi se întoarse cu fața către ușă.

— Senzorii de mișcare plantați pe coridor s-au activat. O să avem parte de o vizită în mai puțin de o jumătate de minut. Ar fi cazul să vă ocupați posturile.

Hlopin se lăsă pe spate, încruntându-se.

— Au și început represaliile?

— Cred că, mai degrabă, negocierile. Semnalul îmi indică un ofițer superior și am toate motivele să cred că e vorba de Sean. Trebuie să avem însă grijă să nu cădem din nou într-o capcană. Trageți doar la semnalul meu și, în caz că nu mai pot comanda, detonați încărcăturile exterioare.

Riley nu credea că Sean ar fi participat, fie și fără voie, la organizarea unei curse, dar considera că procedurile standard erau cele mai eficiente în asemenea cazuri. Cei trei își luară armele, căștile cu suporții pentru tuburile cu oxigen și se poziționară în triunghi, ascunzându-se în spatele fișetelor metalice dezafectate.

După aproape un minut, în ușa larg deschisă își făcu apariția silueta unui militar.

— Sunt colonelul Sean și am venit neînarmat și fără însoțitori. Riley, sunt sigur că mă auzi și că ai văzut deja că nu

te mint. Ți-am depistat vreo doi senzori, așa că în privința informațiilor suntem pe picior de egalitate. Pot să intru?

Riley se uită în direcția lui Hlopin, iar acesta întoarse capul către Menzel. *Bioteh-ul* înălță din umeri.

— E-n regulă, șefu'. Puteți să intrați. Pentru orice eventualitate, vă rog să rămâneți în preajma ușii.

Le făcu semn să rămână ascunși și cu ochii pe monitorul de deasupra ușii, apoi ieși în lumina slabă a celor două lămpi de avarie situate pe tavan. Se apropie cu pași rari, întrebându-se cine avea să vorbească primul. Colonelul se mulțumi să-l privească, parcă ușor amuzat, în timp ce-și tampona fruntea cu un șervet de hârtie.

Locotenentul luă poziția de drepți, pocni din călcâie și salută din cap, fără să-și desprindă mâinile de pe armă.

— Domnule colonel... Raportez că am adus echipajul întreg în acest loc și că nu am avut nicio confruntare până în clipa de față. Situația este destul de ciudată și nu se mai găsește sub controlul nostru. La finele exercițiului încredințat, am intrat într-o capcană și, după o succintă analiză, am ordonat părăsirea misiunii și revenirea, pe cât posibil, în apropierea bazei. Dacă am procedat greșit, sunt gata să suport consecințele. Echipajul nu are însă nicio vină și aș dori să primesc o confirmare vizuală a faptului că nu vor avea nimic de suferit de pe urma acestei situatii.

— Mi se pare mie sau pui condiții, locotenent Riley?

Riley își mușcă buza de jos, dar nu se clinti din loc și vârful armei rămase, ca din întâmplare, îndreptat spre genunchii celuilalt.

— Condiții cred că e prea mult spus, domnule. Mai degrabă, s-ar zice că apelez la proverbialul dumneavoastră bun-simț.

Din spate se auzi tușea ironică a lui Dmitri Menzel.

— Sincer, domnule, dumneavoastră ce-ați face dacă v-ați afla în locul meu?

Colonelul zâmbi și-și mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Lumina palid-roșiatică a becurilor cu argon îi dădea o nuanță cadaverică.

— Din fericire pentru mine, nu mă aflu în locul tău, Riley. In regulă, să încetăm cu joaca. După cum vezi, am venit ca să răspund apelului tău, dar asta nu se va ști niciodată, deoarece am avut grijă să realizez o acoperire curată și eficientă. Nu mă interesează să studiez cazul vostru din punct de vedere legal și nici nu am căderea să vă judec. Am fost trimis ca mediator, deoarece orice litigiu are, cel puțin, o soluție satisfăcătoare pentru ambele părți. într-o măsură mai mare sau mai mică, evident.

Locotenentul dădu din cap și-și linse buzele. Dacă Sean spunea adevărul și se găsea în fața lor în postură de mediator, nici nu putea să afle mai multe despre misiunea sa decât avea el să le spună, deoarece în mod sigur conversația lor era interceptată. își mută greutatea de pe un picior pe altul. în altă ordine de idei, recunoscuse că primise apelul său și că îi dăduse curs, deși într-o formă acoperită.

Inteligent lucrat! aprecie el în gând, inspectând monitorul de deasupra cu o privire fugitivă. Probabil că individul care-i împinsese în capcană îl numise negociator,

știind cât de apropiat era Sean de oamenii din subordine. Trase adânc aer în piept, dar în jurul lor nu mirosea decât a praf, a dezinfectant pe bază de sulf și a metal ruginit. Niciun iz de primejdie, de nicăieri.

— In regulă. Băieți, puteți să vă părăsiți posturile și să vă apropiați. Domnul colonel ne invită la o mică

5. Sala de răspândire în subteran, Puțul 57, Mina Wendda, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 3:49 p.m.

Nathan Hansard nu era un individ slab de înger.

Cu înălțimea peste medie, osos și extrem de vânos, avea mai degrabă înfățișarea unui individ costeliv și ușor cocoșat, atunci când își dădea jos costumul. Majoritatea absolută a minerilor umbla însă cu capul aplecat, ca urmare a muncii efectuate în galeriile înalte numai de 1,70 m. Podoaba capilară îi lipsea în întregime, din cauza unei erori cromozomiale, observată prea târziu de geneticianul care se ocupase de nașterea sa. Dar asta i se părea lui Nathan mai degrabă un avantaj, dacă ținea cont de faptul că porția de lichid pentru spălat la revenirea din misiune era limitată la strictul necesar, iar clătitul părului presupunea o cantitate deloc neglijabilă. Avea ochi albastru metalic, pungi adânci sub ei, ca efect al lucrului în ture permanente, nasul acvilin și gura mare, cu buze pronunțate, ascunzând două șiruri de proteze metalice strălucitoare, implantate în luna a treia de viață, atunci când începuseră să-i apară dinții.

Așa ceva însă nu mai văzuse în viața lui și doar participase în cadrul mai multor echipe de salvare a camarazilor din alte ture, striviți sub tavanele prăbușite pe neașteptate, spulberați de explozii uluitor de puternice ale pun-

gilor cu metan, inserate din loc în loc în gheața albastră a neonului, vitrifiați sub acțiunea acidului sulfuric rezultat în urma combinării hidrogenului *creioanelor* detonante cu sulful lichid prelins printre crăpături de la suprafață, ca urmare a ridicării cu câteva grade a temperaturii în zona deflagrației.

Dar moartea lui Franz Koltensteiner reprezenta cu totul altceva decât fusese obișnuit el până atunci. Și, fără să simtă nicio urmă de stânjeneală, Nathan se întoarse cu spatele la cei de față, apucă între buze muștiucul mare al furtunului nutritiv, răsuci cu rapiditate clapeta robinetului către „Evacuare" și vomă prelung, eliberându-se de spaime și de oroare.

— Nicio problemă, Hansard. Așa am pățit-o cu toții. Vocea lui Anderson era fermă, dar destul de abătută. Nu-i o imagine prea frumoasă. Poți să te uiți din nou?

Nathan dădu din cap, dar mai rămase câteva clipe în poziția de dinainte. Din cauza eforturilor stomacului și a gustului de acreală strepezită din gură, ochii i se umplu- seră de lacrimi și nu mai putea să vadă clar. Nenorocirea, într-un costum de felul aceluia în care se aflau ei, era faptul că nu puteai să te scarpini în zona capului sau, de exemplu, să-ți ștergi lacrimile. Pur și simplu, erai nevoit să aștepți să-ți alunece singure la vale sau să ți se usuce.

Se răsuci, în sfârșit și, printre urmele lacrimilor, îl zări și pe cel de-al cincilea personaj, retras aproape complet în umbra distribuitorului de gaze.

— Eileen! exclamă uluit și nervos în același timp. La dracu', ce cauți tu în tura asta?

— Bartlet a insistat să vină pe post de dispecer, mormăi Anderson ca pe o scuză. A sosit în urmă cu o jumătate de oră. Tura ei normală are o problemă tehnică și a fost redistribuită pentru toată decada următoare.

Eileen Shallot ridică o mână.

— Am avut ghinion, dacă la asta te referi. Acum, suntem cu toții vârâți într-un mare rahat. > *

Nathan se apropie de colțul din dreapta, chiar sub peretele de monitoare. Costumul Iui Koltensteiner se depre- surizase complet. Explozia interioară sau ce altceva va fi fost îl sfâșiase în nenumărate locuri, pe porțiuni nu mai mari de o palmă, transformîndu-1 în zdrențe. Lui Nathan i se părea că acesta era asemenea unei conserve metalice, împunsă în mai multe zone de cuțitul special de desfăcut, dar că acela care făcuse asta nu avusese destulă putere ca să ducă treaba până la capăt și se mulțumise doar cu străpungerea metalului.

In locurile unde costumul fusese sfâșiat ceva mai mult, se vedea carnea de pe care pielea fusese pur și simplu răzuită. Un polizor foarte fin, la o viteză de rotație foarte mare, se gândi Nathan și ridică privirea spre ceilalți. Aceștia însă se uitau la el cu o ciudată apatie în ochi. Doar în apropiere de încheietura mâinii, printr-o ciudățenie, o bucată de piele cam de o palmă rămăsese neatinsă de strania maladie - un tatuaj în culori fosforescente reflecta dubla elice spirală a ADN-ului și ARN-ului uman, simbol de apartenență la cine știe ce sectă religioasă.

Apoi observă că absolut toate locurile pe unde corpul era străbătut de vene și de artere se defoliaseră spre exte-

rior, ca și cum „ceva" dinăuntrul sistemului sangvin sfârtecase spre exterior carnea cu o lamă boantă. Chipul nu se putea zări, deoarece partea transparentă a căștii era împroșcată cu sânge și cu bucățele infime de carne.

— E al doilea caz, comentă William Anderson, de parcă ar fi făcut cine știe ce constatare uluitoare. Nu mai e posibilă nicio altă explicație, de genul pungii de gaz sau mai știu eu ce alt rahat al celor de la SIS. Koltensteiner a murit sub ochii mei și ai lui Shallot. S-a dezarticulat în mai puțin de cinci secunde. Atât de rapidă a fost treaba că de-abia a apucat să scoată un singur urlet.

Nathan privi cu coada ochiului către femeie și îi văzu maxilarul încordat.

— Un virus, nu?

— Un virus... O bacterie... O formă de viață încă necatalogată... Charles Height arătă cu degetul către zona tune- lelor. Cine știe. Nenorocirea e că s-ar putea să fim infectați cu toții. Și că, dacă nu o s-o sfârșim ca Franz, or să ne taie de vii nenorocitii de la SIS, bucățică cu bucățică, să ne exa- mineze.

Nathan simți cum îl trec toate apele. Apoi își aminti de valul de căldură pe care-1 resimțise când se găsea în zona de exploatare.

— Suntem atinși toți, spuse cu voce tremurândă.

Trase adânc aer în piept, își fixă privirea în tavan și le povesti ce i se întâmplase.

— Am trecut toți prin zona aceea a exploatării, asta e. Numai că Fesenkov a fost primul și a stat aproape dublu decât noi, pentru că a trebuit să instaleze șinele magnetice pentru vagoneți. Iar Franz l-a ajutat pe final.

înghiți în sec și adăugă cu voce surdă:

— Cred că am zbârcit-o urât de tot. Dacă ne întoarcem, ne izolează și ne folosesc drept cobai. Dacă rămânem în subteran, nu avem provizii și apă decât pentru 12 ore. Și, oricum, ne prind, deoarece au harta ansamblului tunelurilor, pe când noi nu cunoaștem decât bucățica asta prin care ne învârtim.

— O oră. Atât mai avem până ce vor depista că ceva nu e în regulă și vor trimite o echipă de intervenție, spuse Anderson și le făcu semn să se apropie. Nu avem decât două alternative. La fel de nenorocite amândouă: ne întoarcem sau rămânem în subteran. Dacă tot e s-o mierlim, hai s-o facem în mod democratic - supunem la vot.

Height se răsuci furios spre ei.

— Vă jucați, nu? Dacă suntem condamnați, măcar să fie imediat și fără chinuri.

Scoase dintr-un buzunar lateral un pumn de *creioane.*

— Le detonăm și gata. Asta e soluția cea mai bună, altfel ați văzut ce ne așteaptă.

Nathan îl apucă fulgerător de braț.

— Și dacă nu suntem infectați? Dacă numai ei au luat mizeria aia? Să murim de dragul tău sau ce?

Anderson clătină din cap.

— Tu ce spui, Shallot?

— Rămânem în subteran. Este singurul risc pe care ni-1 putem permite. Nu vreau să mă pună idioții ăia sub mi- croscoapele a o sută de cercetători, disecată într-o grămadă de feliuțe subțiri.

— Așa mă gândeam și eu. Hansard?

Nathan înclină din cap. Apoi slăbi strânsoarea, dar nu dădu drumul mâinii celuilalt.

— Height?

— N-am... nimic mai bun de făcut, în acest caz, mormăi acesta și-și smuci mâna. O să vină vremea când o să mă rugați să vă ajut să dați în primire, țineți minte ce vă spun.

Artefacte din preistoria societății selenare

Notă asupra *perlelor de vânt*

Deși pe Selena nu există atmosferă (excepție făcând cea de sub Cupole și din zonele miniere), uneori mijloacele de informare vorbesc despre „furtunile solare" și despre efectul lor distructiv asupra instalațiilor de detecție și de comandă, amplasate la suprafață și pe stații orbitale de joasă altitudine. Este vorba despre puternici curenți de gaz ionizat, venind din direcția Soarelui, și care, atrase de gravitația Selenei, izbesc asemenea unor berbeci suprafața acesteia, spărgându-se în cascade spectaculoase, vizibile numai cu ajutorul instrumentelor.

Perlele de vânt nu prezintă însă nicio legătură cu furtunile solare. Și, în general, cu niciun alt fenomen fizic cunoscut. Se numesc astfel deoarece au suprafața erodată, de parcă s-ar fi aflat timp de multe milenii în calea unor vânturi puternice și constante. Au forma unor uriașe picături cristaline, cu înălțimea cuprinsă între 34 și 41 m, și au o structură în care predomină litiul, seleniul, fierul și magneziul, în proporții imposibil de întâlnit în natură,

precum și două substanțe necunoscute de știința terestră. De aici și ipoteza că ar fi artefacte produse de o civilizație extraterestră, ajunsă aici mai mult sau mai puțin întâmplător. Numele de *ichtish* a fost adeseori pomenit, fără nicio posibilitate însă de a demonstra această legătură.

Numărul *perlelelor de vânt* depășește 400.000 și sunt risipite, aleator, pe întreaga suprafață a Selenei. Deși prezintă variații ale dimensiunilor, uneori însemnate, absolut toate au aceeași formă, aceeași înclinare față de sol cu vârful ascuțit al picăturii îndreptate în jos, aceeași strălucire mată și un indice de refracție absolut egal pe toate laturile. In plus, toate sunt înfipte într-un pat gros de sticlă vitri- fiată.

Cineva a emis, la puțin timp după descoperirea primelor *perle,* ipoteza că acestea ar constitui depozite fie pentru forme necunoscute de energie, fie pentru elemente fizico-chimice necesare continuării călătoriei spațiale ale necunoscutei civilizatii care le-a creat. Dar niciuna dintre »
miile de analize realizate de-a lungul deceniilor nu a reușit să descopere nicio urmă din acestea, deși nu e exclusă cu desăvârșire nici ipoteza conform căreia omenirea nu a reușit să conceapă instrumentele necesare detectării tuturor formelor de energie sau de substanțe existente în Univers.

încercările de a deschide *perlele,* prin indiferent ce fel de mijloace, s-au soldat de fiecare dată cu eșecuri. Nimic nu a reușit să străpungă suprafața cristalină, groasă numai de câțiva centimetri, după indicațiile rezometrelor, nici chiar cea mai puternică explozie de tip clasic. Nimeni nu

a propus utilizarea exploziilor *lepton* și *bepta,* care ar fi pus în pericol însăși structura de rezistență a scoarței selenare, dar se presupune că efectul ar fi fost același.

în prezent, se încearcă utilizarea suprafeței *perlelor de vânt* pentru amplificarea anumitor secvențe din „briza solară", în așa fel încât, prin redirecționarea acesteia, să se poată obține cea mai

6. Căminul de clone feminine *Santangel,* **Piața Colonial 1, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus**

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 3:40 p.m.

Vera Merrit tocmai terminase de făcut curat în dulap și începuse să-și pună ordine în efectele personale, în clipa în care caseta personalizată de apel țiui de două ori la rând, avertizând-o că a primit un mesaj. Pierdu câteva clipe până să reușească să împingă pe raft uniforma pe care urma s-o îmbrace a doua zi, apoi își agăță vârful papucului între două dintre lamelele termice de pe podea, se împiedică și căzu înapoi pe pat. înjură printre dinți, se ridică și ajunse în fața casetei dintr-un salt. Era un *mesaj verde.* își linse buzele și înghiți în sec. Nu cunoștea pe nimeni care ar fi putut să-i trimită un mesaj verde. Și nici nu auzise pe vreuna dintre cunoștințele ei să fi primit așa ceva.

Vera lucra de aproape 14 decade la un punct subteran de lichefiere a cristalelor de gaz. Era un *împachetator,* adică un angajat cu contract permanent, care supraveghea îm- butelierea sub compresie a gazelor rare, rezultate ca urmare a activităților de extracție din subteran. O singură dată i se întâmplase să primească un mesaj galben de atenționare, din cauză că întârziase la apel timp de aproape două ore. Și fusese o chestie destul de nasoală. O suspendare din activitate presupunea, în mod automat, și o întrerupere a metabolismului. Nicio unitate de producție

aparținând vreuneia dintre Colonii nu își putea permite luxul să furnizeze oxigen și apă pentru vreo ființă umană neproducătoare. Mesajul galben însemnase atunci o intrare în stază de patru zile selenare.

Iar acum, pe nepusă masă, recepționase un mesaj verde! Singura după-amiază liberă din această decadă de muncă prinsese să se ducă deja pe apa sâmbetei.

Apăsă pe buton și mesajul iridiscent prinse să curgă pe ecran. Era o convocare la Comandamentul SIS, căreia trebuia să-i dea curs în următoarele 20 de minute. Trânti un deget pe comanda de recepționare și sări peste patul îngust, ca să ajungă mai repede la dulap. Dumnezeule mare, un blestemat de *mesaj verdel* Un mesaj verde era chiar mai important decât moartea.

Iși îmbrăcă uniforma, tremurând de enervare și de spaimă. Din cauza asta, întârzie nepermis de mult la încheiatul nasturilor și reuși să ajungă pe coridor după ce din timpul-limită se scurseseră deja trei minute. Trânti ușa și o luă la fugă către scara rulantă. Chiar când să co- tească la stânga, se izbi de silueta bondoacă a Cariei Varley, desenatoarea de cărți de credit a Serviciului Electronic al *
Coloniei. Ori de câte ori se întâlnea cu ea, Caria încerca să se facă plăcută, îi zâmbea și era gata să o invite în camera ei la o ceașcă de lichid decofeinizat. Era la fel de tuciurie ca și caserolele în care ea *împacheta* gazele corozive și fața i se încreți când ieși în lumina strălucitoare a pla- fonierei.

— Vera! La naiba, unde te grăbești așa? întinse mâna și o apucă de cot. Haide, zău, nu știu de ce am impresia că

încerci să mă ocolești. Tu ești mereu pe picior de fugă? Presupun că nici acum nu ai timp să bârfim nițel...

Femeia își trase mâna cu brutalitate.

— Ai primit vreodată un **mesaj verde?**

Intenționat accentuase cuvântul, știind ce efect avea să aibă asupra trăsăturilor bonome și a privirii șirete. Arătă cu bărbia în direcția treptelor metalice.

— Mai am 16 minute până când expiră termenul de prezentare. Te dai la o parte sau e nevoie să te arunc pe scări?

Caria Varley își supse buza de jos, ridică din umeri și se trase încet într-o parte.

— Cred că e o minciună. Și mai cred că vrei să scapi, pur și simplu, de mine. Te păstrezi neatinsă pentru putoarea aia de Shallot, nu? Măcar ți-o trage bine?

Vera constată că îi tremura mâna dreaptă, dar se stăpâni. Nu avea niciun rost. Știa de multă vreme că lesbianismul ajunsese aproape un mod de viață în rândul elenelor, dar asta nu însemna că era obligată să participe la acest ritual sexual. Și nici să aplece urechea la murdăriile pe care mintea scâlciată a celeilalte Ie debita la adresa celei mai bune prietene a ei.

își țuguie buzele și proiectă o flegmă exact pe bombeul papucului de plastic. Apoi o ocoli în viteză și se aruncă pe treptele ce coborau în golul dintre etaje. La parter, pe canapeaua uzată din spatele celor două hârdaie cu plante decorative, remarcă în treacăt prezența a trei bărbați tineri, îmbrăcați în tricouri fără mâneci, cu brațele musculoase tatuate de sus până jos. Cel din mijloc avea o figură

prelungă și o pereche de ochelari de vedere cu lentile galbene săltată pe creștetul ras. Ii făcu un semn scabros și fluieră după ea, dar se mulțumi numai cu atât. De obicei, era periculos să produci dezordine în locurile publice. Sistemele de supraveghere nu aveau nimic mai bun de făcut decât să-ți trimită imediat pe cap o patrulă OMON. Și, invariabil, rezultatele confruntării erau întotdeauna în favoarea patrulei.

Un taximetru magnetic fâșâi scurt și se opri la doi pași de intrare, fără să-i fi făcut semn. Vera își frecă fața cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta se sprijinea încă de sticla groasă a ușii. Se chema că avea și puțin noroc sau...

Nu apucă să-și ducă gândul până la capăt. Portiera ovală alunecă în sus și, de pe scaunul din spate, un bărbat într-un costum destul de șifonat își aplecă puțin capul și îi făcu semn să urce. Șovăi.

— Mai ai ceva mai puțin de 13 minute, spuse el cu o voce ușor răgușită. Ești Vera Merrit, nu-i așa?

înclină din cap. Apoi urcă în mașină. Portiera se lăsă fără zgomot și, dintr-odată, zumzetul aspru al orașului se întrerupse. Cu sentimentul că se scufundă în adâncul scaunului cu pernă de apă, femeia strânse în pumni brațele metalice și încercă să-și imagineze ce va urma. Nu reuși. Bărbatul de alături o cercetă din priviri. Avea părul țepos, tuns scurt și o căutătură aspră.

— Mild Fostered, de la Serviciul de Identificare al Persoanelor Dispărute, spuse și apăsă pe butonul de pornire.

Taxiul tremură ușor, apoi se urni către înainte cu un zvâcnet. Impulsul o lipi de spătarul elastic. Fostered se răsuci din nou către ea.

4M

— Nu întrebi de ce ești solicitată printr-un **mesaj verde?**

Vera Merrit strânse din umeri, prefăcându-se că urmărește traseul prin geamurile semiopacizate.

— Bănuiesc că o să aflu oricum.

Bărbatul izbucni în râs.

— Este o presupunere inteligentă.

— Este singura care mi-a venit în minte, îl repezi ea. Bănuiesc că o să aflu și de ce se interesează de persoana mea Serviciul de Identificare al Persoanelor Dispărute.

— Evident.

Și nu mai adăugă nimic, cufundându-se într-o muțenie completă. Drumul dură destul de mult sau, cel puțin, așa i se păru ei. Mașina încetini imediat ce coti pe Long Island Avenue, schimbă două trepte de viteză, apoi gară în apropiere de Hyde Moon Park. Coborâră, fiecare pe partea sa, agentul ocoli taxiul, o apucă de cot și o dirijă în direcția clădirii mohorâte a SIS. Tăiară în diagonală șuvoiul de trupuri ce se grăbea să iasă către piațetele din nordul Coloniei, pentru a apuca un loc la cantinele unde începea servirea cinei.

Trecură pe lângă santinelă fără să fie opriți și se angajară pe coridorul din stânga, puternic iluminat de lămpi roșcate cu argon. Se opriră în dreptul unei uși pe care nu scria nimic. Mild Fostered îi lăsă brațul, o privi din nou cu asprimea de la început și îi făcu semn să intre. Șovăi.

— Cine este înăuntru?

— Are vreo importanță? Apăsă pe clanță și o împinse de la spate. **Mesajele verzi** nu pot să fie trimise decât de o singură persoană din Colonia Geodds Rokwell.

— Guvernatorul? se bâlbâi Vera.

— O persoană mai puternică chiar și decât Guvernatorul, rânji bărbatul. Mai puternică chiar și decât Majes- tatea Sa Diavolul. îți doresc noroc.

Femeia îi aruncă o privire nedumerită, ridică din umeri și păși peste prag. Ușa se închise în spatele ei, cu un oftat. Pe bărbatul de dincolo de biroul de metal, cenușiu și lucios, nu-1 mai văzuse în viața ei. Se opri după primul pas și-și linse buzele. Bărbatul luă un petec de hârtie de pe un bloc-notes și se uită la el în lumină. Apoi la ea.

— Vera Merrit?

— Da, domnule.

— Ia loc, te rog. Cred că o să ai nevoie.

Vera căută din ochi un loc unde să se așeze. Un scaun din metal și imitație de piele se găsea chiar lângă ușă. Se lăsă să cadă pe el, cu picioarele tremurând.

— Mă numesc Jack Vanguard și sunt directorul general al SIS. Fetițo, ca să nu pierdem vremea, în jargonul străzii, asta e o chestie nasoală de tot. Și nici nu știu măcar dacă ai putea să ne ajuți. Ai fost adusă aici pentru orice eventualitate.

— Nu înțeleg.

— Nici eu, mărturisi celălalt. Dar asta nu rezolvă nimic. O cunoști pe Eileen Shallot?

Vera se cutremură involuntar. Apoi oftă și-și strânse umerii între palme. Făcuse Eileen ceva rău? Era implicată în vreun plan neștiut de răsturnare a ordinii sociale? Făcea parte din vreo rețea de traficanți de gaze?

Oricum ar fi fost, n-avea cum să ascundă adevărul. Dacă se afla aici, era limpede că se știa de relația lor de prietenie.

— Da, răspunse încet de tot. Suntem... prietene.

— Asta știm deja. Nu știm însă de ce a dispărut de o oră și nu mai reușim să o contactăm în niciun fel. Ai vreo idee unde ar putea fi?

— Nu înțeleg.

— E clar că nu înțelegi. Jack Vanguard aruncă petecul de hârtie pe birou. Shallot e agentă SIS și a fost infiltrată în subteran pentru a afla informații despre o nenorocire care vine din adâncurile acestuia și ne vânează pe noi. Pe toți. Și acum a dispărut fără să fi apucat să trimită vreun raport. Avem nevoie de tine ca să identificăm locul unde s-ar putea găsi. Pentru că am impresia că nu se mai află în subteran.

Artefacte din preistoria societății selenare

Despre Baza Hipparcos

„Hipparcos" este prima dintre cele trei Baze de Cercetare Științifică, construită de grupul Celor 14 Voluntari, cunoscuți în pre-istoria Selenei drept *grupul de sacrificiu.* Celelalte două, „Pageos" și „Nimbus", au fost distruse din temelii de cutremurul catastrofal care a zguduit Marea Fecundității în luna Decimus din anul 12.03.000091.A, singurele imagini ale lor fiind reconstituirile realizate după grafica de amator a lui J.H. Krabe, comandantul-ad- junct al *grupului de sacrificiu,* ultimul cosmonaut decedat din cauza cancerului de piele dobândit ca urmare a lucrului îndelungat sub radiația puternică a lui Sol, în costume spațiale arhaice, fără clasicele sisteme de protecție.

„Hipparcos" a devenit muzeu în urmă cu 112 decade și este considerat punctul cel mai vizitat de pe Selena, anual trecându-i pragul peste un milion de curioși. Cele trei încăperi de supraviețuire, magazia și parcul auto săpate în roca dură a Golfului Solitudinii și acoperite cu o semicupolă opacă, din sticlă durizată, armată cu fibre de titan, se păstrează exact ca în timpurile străvechi. Există chiar și un obiect, numit „stilou" în catalogul muzeului, cu care comandantul grupului își nota evenimentele în- tr-un „jurnal de bord" personal, diferit de rapoartele electronice de la bordul capsulei aselenizată la 180 de metri de cea dintâi locuință neterestră din istoria umanității. Capsula Post-Eole a fost complet măcinată de ploile periodice de meteoriți, singure cele trei picioare de susținere și un fragment din podea păstrându-se conservate în marele depozit al epavelor cosmice din Golful Curcubeului.

Ceea ce formează, totodată, farmecul și misterul de nepătruns al lui „Hipparcos" e o imagine 3D arhaică a unei construcții megalitice terestre, despre rostul și scopul căreia specialiștii nu au putut formula nicio ipoteză. Este vorba despre un pilon gigantic din piatră, al cărui vârf pare că trece dincolo de troposferă. Fusiform, cu o temelie de dimensiuni greu de imaginat, tumul (dacă asta este și nu altceva!) își îngustează treptat diametrul, până când ajunge la circa 50 de metri, în clipa în care se pierde printre cumulonimbuși și imaginea 3D încetează.

Obiect de legendă pentru folclorul primelor 10 generații de cosmonauți, construcția megalitică (de va fi existat în realitate și nu constituie o simplă operă artistică ge-

nerată pe computer) a fost păstrată în memoria primelor obiceiuri selenare drept „Turnul Babilonului" și nu sunt singulare afirmațiile făcute de unii astronomi ai Decadei întâi, cum că l-ar fi zărit uneori, când stratul de nori radioactivi se destrăma cu ocazia vreunui uragan, dar nu există nicio probă materială care să le confirme.

7. Depozitul de efecte militare dezafectate, Piața Armurierilor, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 3:52

Colonelul Donald Sean oftă și-și șterse fruntea de pi- curii strălucitori de transpirație.

— întrebări?

Era scurt și la obiect, ca un adevărat militar, gândi Riley și-și trecu greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Putem să știm care e adevăratul procent de periculozitate al misiunii?

Riley își văzu însoțitorii aruncându-și priviri concentrate. Jean Hlopin ridică mâna, făcând să zăngănească arma.

— Hei, domnu' colonel, Riley e un tip elegant și n-a vrut să v-o spună de-a dreptul, ca să nu vă pună într-o situație delicată. Dar noi nu mai avem prea multe lucruri de pierdut, se pare. Așa că, întrebarea lui, mai pe șleau, ar suna cam așa: mai există vreo șansă să ne întoarcem vii de acolo?

Sean îi privi pe fiecare în parte.

— Nimeni nu mai are timp de delicatețuri, soldat. Aș fi vrut să pot să vă răspund la fel de direct și de scurt. Mă tem însă că nu am cum. Nu există niciun fel de informație despre nenorocirea asta. Habar nu avem cum se infiltrează și cum acționează asupra trupurilor umane. După

mine, dacă vă comportați ca o echipă și vă țineți strict de sistemul de coduri, cred că ați avea șanse în proporție de 10-12%. Dar nu e după mine, din nefericire.

Riley înghiți un nod și-și slăbi baretele sistemului de autorespirație de la gât.

— Și dacă-i ajungem și-i lichidăm? Apoi îi incinerăm și dezinfectăm locul, conform standardelor? Cum putem să fim siguri că niciunul dintre noi nu a luat chestia asta și că nu vom reveni cu ea la suprafață?

— Despre asta nu știu nimic, recunoscu colonelul și-și mușcă buza de jos. N-am apucat să analizăm toate aspectele situației, însă o vom face în orele următoare.

— Nu există scăpare! spuse Dmitri Menzel nervos și izbi cu palma în perete. Zgomotul fu acoperit de vâjâitul ventilatorului. In cel mai fericit caz, o să-i capturăm și o să-i lichidăm pe toți nenorociți! ăia, iar apoi vânătorii se vor transforma în vânat. Cea mai bună protecție în fața unui inamic necunoscut e să-i închizi porțile în nas. Porțile Coloniei suntem chiar noi, în cazul de fată. O să fim lichidați imediat ce vom termina. Pur și simplu, or să blocheze sasurile și or să ne lase să putrezim acolo de vii.

Riley își linse buzele și își așeză mâna dreaptă pe umărul bzote/i-ului. Lumina de avarie punea pe chipurile supte de oboseală o nuanță cadaverică.

— Domnul colonel nu are nicio vină, Dmitri, spuse. Și cred că singura noastră șansă, fie ea și transparent de subțire, este să acceptăm misiunea.

Menzel se holbă la el uluit. Locotenentul îi făcu un semn abia perceptibil cu ochiul și își frecă lobul urechii stângi cu mâna liberă, semn că erau ascultați si de alte urechi.

— Dacă spunem da, ce garanții ne puteți oferi că vom reuși să ieșim din subteran?

Donald Sean privi nervos într-o parte.

— Nu pot să vorbesc în numele Guvernatorului General și nici în al Generalului Lopez. Misiunea mea de intermediar a fost solicitată de șeful SIS, Jacques Vanguard. Singura garanție pe care v-o poate oferi acesta o reprezintă sectorul de nord. Există acolo două locații închise »
de aproape 100 de decade. Una are o poartă de ieșire către Colonia SOLRAD, iar cealaltă conduce către o veche așezare a Primilor Coloniști, părăsită la deschiderea Subteranului. Aveți cuvântul meu de onoare că ambele porți vor fi deschise în momentul în care recepționăm imagini cu scoaterea din funcțiune a echipei de mineri.

— Și dincolo de porți ne așteaptă câte un *echipaj al marții,* îmbarcat în *șoșoni* și echipați cu lasere, nu?

Vocea ironică a lui Hlopin se stinse sub gestul nerăbdător al lui Riley.

— Ce mai contează ce se află dincolo, deșteptule? Domnul colonel a promis că porțile vor fi deschise și asta e de ajuns pentru mine.

Colonelul Sean era încredințat că Riley pricepuse mesajul ascuns în spatele cuvintelor. Desigur, asta nu excludea ca el să se înșele în aprecieri, într-un anumit procent, sau chiar să întâmpine dificultăți neprevăzute, apărute ca urmare a evoluției situației din subteran și echipa sa să fie exterminată de gorilele lui Vanguard. Sau de măcelarii lui Lopez. Nu exista decât o șansă și venise personal, să se încredințeze că mesajul transmis fusese corect interpretat.

Stăpânit încă de acest gând, Sean auzi duduitul scuterului pulsând în spatele ușilor metalice. Se trase înapoi și ridică mâna spre a-i atenționa că voia să le mai spună ceva. Se răzgândi însă în ultima clipă. Nu avea niciun rost să le ofere informații în plus ticăloșilor de la interceptare, întinse palma în față și apucă brațul locotenentului.

— S-ar putea să nu ne mai vedem niciodată, Samuel.

Locotenentul părea mai palid ca de obicei. își mușcă buza de jos și înclină din cap.

— Da, domnule.

— A fost o onoare să am un om ca tine sub ordinele mele.

— A fost o onoare să servesc sub comanda unui om ca dumneavoastră, răspunse Riley, după o scurtă șovăire, cu o undă subțire de regret în voce.

Colonelul îi dădu drumul, se răsuci pe călcâie și porni către uși. Păși peste prag, rămase o clipă cu piciorul în aer, apoi îl așeză înapoi și răsuci capul în direcția celor trei bărbați:

— Poate n-ar trebui să... Știți la fel de bine ca mine că nicio situație nu e fără ieșire și că întotdeauna există o soluție. Ea trebuie numai găsită. Pier numai cei care nu sunt suficient de inteligenți sau de norocoși să o găsească. Și cei care renunță s-o caute.

întinse brațul, ușile se retraseră în spațiul de manevră și colonelul dispăru în semiîntunericul coridorului.

Bzofe/i-ultuși nervos și izbi cu țeava armei într-un dulap.

— Rahat! mârâi și lovi din nou în dulap, producând un zgomot strident. Din niște soldați respectabili, ne-am transformat în *gunoieri ai marții.*

8. Intersecția Einstein, Putui 57, Mina Wendda, Co- lonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 4:38

Dintre toți, numai Charles Height nu reușea să țină pasul și rămânea mereu în urmă. Rucsacul cu *creioane* părea din ce în ce mai greu, dar bărbatul scrâșnise din dinți ori de câte ori i se propusese să abandoneze obiectul în vreo nișă de serviciu, ori măcar să împartă povara cu ceilalți.

— O să vedeți, o să vedeți voi cum o să veniti să vă ru- gați să vă înfig unul în mațe și să-1 percutez înainte ca scârba aia să vă toace ca un măcelar pe dinăuntru!

Coridorul se lărgea pe măsură ce pătrundeau tot mai adânc în măruntaiele minei. Lămpile de avarie străluceau din o sută în o sută de metri, asemenea unor stele, iluminând șters spațiul din imediata lor apropiere. Anderson propusese să se deplaseze mai întâi către unul din perimetrele ieșite de curând din exploatare, deoarece acolo aveau să mai găsească încă puncte de prim-ajutor nedesființate, cu medicamente de primă urgență și, posibil, vreun depozit alimentar numai parțial dezafectat.

De regulă, părăsirea unui perimetru de exploatare se făcea în trei etape: la început plecau echipele de mineri, cu utilajele de lucru, apoi în urmă veneau cei de la intervenții speciale, care consolidau tunelurile și fostele aba-

taje pentru a nu se prăbuși în timp, instalau senzori pentru detectarea apariției fisurilor în straturile de rocă și verificau buna funcționare a instalațiilor electrice rămase în funcțiune pentru a asigura menținerea ventilației, a umidității și a temperaturii la nivelele minime necesare; ultimele soseau echipele de *gunoieri,* care adunau tot ce rămânea în urma activității umane, după zeci de decade de utilizare a unui spațiu închis. Insă Anderson știa, asemenea celorlalți, că *gunoierii* nu se omorâseră niciodată cu munca și că, adesea, rămâneau în urma lor o mulțime de spații de care nici măcar nu se atingeau, preferând să le anunțe drept „curate".

In sfârșit, perimetrul aflat în exploatare se termină. Liniile magnetice cotiră ușor spre stânga, apoi unghiul se accentuă din ce în ce mai tare și vergelele groase din titan dispărură în spatele unui grilaj uriaș, care închidea complet trecerea. O bandă moleculară cu lungimea de un metru, afișa cu litere pâlpâitoare interdicția de a pătrunde în arealul părăsit fără o autorizație de categoria B.

Nathan Hansard se opri în apropierea celor doi piloni care susțineau vechea consolă de comandă a parametrilor atmosferici, își desfăcu plintele electrostatice ale rucsacului și-l lăsă să cadă pe podeaua plină de praf. Apoi făcu câteva mișcări de dezmorțire și se apropie de Shallot, care se sprijinise de zid și stătea cocoșată, cu mâinile pe genunchi, încercând să depășească starea de epuizare fizică. O bătu pe umăr, dar femeia nu ridică fruntea și continuă să tragă aer în piept cu putere. Hansard își drese glasul, scuipă în direcția șinelor și rosti primele cuvinte de când porniseră în expediția asta blestemată:

— Facem o pauză. Hai să te ajut să-ți dai jos echipamentul...

Shallot clătină din cap, fără să-l privească. Anderson se apropie, târându-și rucsacul și îi făcu semn lui Charles Height. Se rezemă cu o mână de pilonul din stânga, vopsit într-un cenușiu fluorescent, și scoase din buzunarul de la piept *palm-ul* de lucru.

— Ora în care mai avem relativa siguranță că nu știu încă nimic despre noi nu s-a încheiat încă. A observat cineva ceva neobișnuit pe drum?

Se alese cu un răspuns negativ. Nathan încercă să încheie un fel de pace cu Height.

— Nici tu, Charles? Am văzut că te-ai oprit de câteva ori și ai cercetat pereții din dreapta.

Height arătă cu degetul către peretele aflat la câțiva metri depărtare.

— Nu. Nimic de felul la care ne așteptăm noi. Mă interesa numai grosimea stratului de praf. Pot să garantez că nu a mai utilizat nimeni traseul ăsta de cel puțin 10-12 decade. în clipa asta, încă suntem în siguranță.

Anderson se frecă pe bărbie și răsuci ecranul pn/m-ului către ei.

— Am ajuns în punctul de închidere al exploatării. Harta noastră e funcțională până aici. Mai departe, habar n-am ce e. Un perimetru ieșit din uz de foarte mult timp. Singurele hărți ale tunelelor se aflǎ în Depozitul Central, care e controlat de SIS. Avem două probleme: să depășim grilajul și să ne orientăm dincolo de el, în așa fel încât să reușim să scăpăm de urmăritori în următoarele două ore.

Hansard se scobi îndelung în urechea dreaptă, privind pe furiș la Eileen Shallot. Era mai palidă decât atunci când văzuse cadavrul lui Koltensteiner. Părea gata să vomite și, când întoarse puțin capul ca să-l audă mai bine pe Anderson, zări pelicula subțire de transpirație ce-i acoperea fruntea. Să fi fost primele semne de boală sau erau numai efectele efortului de-abia încheiat?

— Nu cred că grilajul reprezintă o problemă prea grea, interveni Height. Cinci-șase *creioane* amplasate în punctele de susținere și cade cu un simplu bobârnac.

Anderson clătină din cap.

— Peste tot, în pereți, sunt amplasați senzori de vibrație, pentru alarmarea în caz de prăbușire accidentală a tavanului sau de cutremur. Ne-ar depista imediat și ar sosi aici în mai puțin de zece minute.

— Până la ce amplitudine se poate produce o vibrație înainte să determine activarea senzorilor? întrebă femeia și-și șterse fruntea de transpirație. Mă gândesc că am putea utiliza segmente de *creion,* pe care să le introducem sub picioarele grilajului și să săpăm prin detonare un tunel de trecere.

— E o idee, aprobă șeful de echipă. Ar trebui să calculăm pragul critic pentru a vedea dimensiunea la care va fi nevoie să fragmentăm *creioanele.* Dar am acces la datele de bază, deoarece ele sunt la dispoziția oricui poate să pătrundă în Sistemul de Protecție al Minelor. Și, chiar aici, există o consolă.

îl chemă pe Hansard să îl ajute și se cățărară, unul după altul, pe scara îngustă de metal, care se răsucea în jurul

primului pilon. Apoi executară mai multe torsionări și aplecări, urmărind traseul conductorilor de legătură, până ce reușiră să descopere mufa de contact exterior. Anderson înfipse interfața de la brâu și se apucă să caute cu febrilitate informațiile de care avea nevoie. Nathan coborî »

și se apropie de femeie. Height era preocupat să extragă *creioanele* din rucsac și să verifice contactorii din capete.

— Te simți bine? <

— Foarte bine, răspunse Shallot aproape bâlbâindu-se. Sunt cam obosită, atâta tot. Eu... cum să spun, n-am fost niciodată pusă în situația de a străbate atâta drum pe jos.

— Arăți cam palidă. Și ești transpirată.

— Nu sunt transpirată! protestă femeia. Sau nu chiar atât de transpirată pe cât insinuezi. E doar sudoarea datorată efortului. Tu nu ai transpirat chiar deloc?

Nathan clătină din cap.

— E un alt tip de transpirație și cred că știi despre ce e vorba. Apa de pe mine s-a uscat deja. Tu ai fruntea lucioasă din cauza ei.

Eileen Shallot se apropie de el, cu capul aplecat ușor înainte. Ii văzu buzele crăpate și câteva picături de sudoare alunecându-i la vale prin spatele pavilioanelor urechilor. Se întrebă, înfiorat, de ce nu se trăgea înapoi, la adăpost de respirația ei puțin șuierătoare, în care moartea plutea risipită în mii de particule, invizibile cu ochiul liber. Femeia îl împunse cu arătătorul în piept.

— Ascultă-mă cu atenție, Hansard! șuieră cu voce foarte joasă. Sunt agent special Eileen Shallot și mă găsesc aici pentru că trebuie să informez conducerea Coloniei despre

pericolul venit din adâncuri. Nu știu dacă în noile condiții am să o pot face, dar va trebui să încerc. Aici nu mai e vorba despre supraviețuirea mea sau a ta. Sau a ticălosului de Height, care ne va părăsi la primul hop mai dificil. E vorba despre întreaga populație a Coloniei. A Coloniilor, pricepi? A oamenilor, a clonelor și a resuscitaților la un loc. Nenorocirea asta nu iartă pe nimeni.

Nathan își încordă uluit mușchii faciali.

— Ești un nemernic de spion infiltrat, vrei să spui?

— Exact asta vreau să spun, dădu din cap femeia și își apropie încă și mai mult fața. Trebuie să supraviețuiesc, înțelegi? Supraviețuind, voi putea să transmit și informațiile minimale pe care le cunosc. Dar nu o pot face decât alături de voi. Trebuie să ne ajutăm până la capăt. Cu atât mai mult, cu cât am harta...

Se întrerupse, scuturată de un frison violent. Nathan o urmări cu privirea cum se trage înapoi, cu picioarele nesigure, cum se împiedică și cade pe spate, prinzându-și unul din brațe sub ea.

— Hei, Charles, lasă dracului *creioanele* alea și ajută-mă să o ridic! strigă la celălalt.

Charles Height își dezdoi spinarea și tresări violent. Apoi înjură cu voce groasă și își lipi torsul de pilon.

— Ești nebun? țipă și vocea rezonă straniu, pierzându-se în întunecimea tunelului. E infestată, Dumnezeule mare, Shallot e infestată și tu vrei să ne apropiem de ea și s-o luăm și noi! Mai bine-mi bag un *creion* în fund...

Bustul lui Anderson apăru deasupra barei de protecție a platformei.

— E de rău?

— E supemasol! dădu din cap Nathan și-și mișcă aproape fără voie picioarele în direcția trupului ce se zbătea în convulsii. Are „boala" și mi-a mărturisit că e agent special SIS.

— Mă-sa! înjură iar Height și smulse un detonator din centură. Dă-i drumul, Hansard, sau te faci friptură alături de ea.

Răsuci de șurub și trase cuiul de siguranță.

— Ai cinci secunde, Hansard. Nu fă pe eroul! Unu...

— Oprește-te! răcni acesta, continuând să avanseze către trupul inconștient al femeii. E un agent special, dobi- tocule, nu înțelegi?

— Doi... trei... Tu hotărăști cum vrei s-o mierlești. Patru...

— Are harta sistemului minier în memorie! E singura noastră șansă de a o șterge de-aici.

Height ridică mâna, stătu o clipă cu ea lipită de pilon, apoi izbi șurubul de metal. Se auzi un zgomot sec, de piatră care lovește o suprafață de beton. Coborî brațul, învârti câteva clipe *creionul* prin fața ochilor, apoi îl aruncă în tunel, dincolo de gratii.

— Am stricat bunătate de detonator degeaba, comentă. Și ce dacă are harta, dacă o s-o vezi cum plesnește sub ochii tăi, în câteva minute?

— Poate n-o s-o facă, zise de sus șeful de echipă. Reacția înainte de moarte a lui Koltensteiner a fost cu totul alta. E posibil să se găsească într-o fază incipientă și să mai rămână în viață o vreme, suficient cât să putem să aflăm ce avem nevoie de la ea. Puneți-vă măștile de gaze, deși nu cred că filtrele or să aibă vreun efect. Și cine e mai curajos, să se apropie și să-i facă un calmant. Am terminat aici. In câteva minute o să încercăm să trecem dincolo.

9. Clădirea Administrației Unităților Speciale, Piața Armurierilor, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aris- tarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 4:42

Colonelul Sean se uită la ceas. Trecuse ceva mai mult de o oră de când avusese întâlnirea cu grupa lui Riley, în depozitul dezafectat. In momentul acesta nu știa dacă pentru ei însemna sau nu un timp bun. Pentru el însă era o adevărată catastrofă: sosise la Comandament de aproape o jumătate de ceas și nu reușise să intre în audiență la general. întinse mâna dreaptă și închise terminalul computerului pe care urmărise înregistrările convorbirilor făcute de Serviciul de Interceptări al Trupelor Speciale în decursul dimineții și al prânzului. Nu descoperise nimic relevant în ele.

Apăsă pe butonul interfonului și așteptă ca secretarul personal al lui Sandro Lopez să asigure siguranța convorbirii și să confirme acceptarea apelului.

— Colonelul Donald Sean. Tu ești, Luigi?

— Locotenent Luigi Piazzi, la dispoziția dumneavoastră, domnule colonel. Tocmai voiam să vă contactez. Domnul general dorește să vă vadă.

Sean își cunoștea comandantul direct de aproape 30 de decade. Era un bărbat taciturn, cu o morgă distantă, rece și atât de calculată încât părea că-și studiază gesturile cu

mult timp înainte, în fața oglinzii. Și, ceea ce i se părea mai important decât tot, Sandro Lopez nu putea să fie luat niciodată prin surprindere de niciun eveniment, ca și cum ar fi avut acces la anumite elemente din viitor. Faptul că îl ținuse atâta timp pe tușă, fără să-l contacteze imediat ce revenise în unitate, într-un moment în care lucrurile luaseră un curs absolut imprevizibil i se păruse anormal, ba chiar în contradicție cu felul său obișnuit de a se comporta cu subordonații în situații critice. însemna sau că avea pe mânecă un atuu enorm, care urma să remedieze situația oricât de rău s-ar fi prezentat ea în acea clipă, sau că... pentru prima dată, era depășit de evenimente și nu știa cum să reacționeze. Sean se cutremură, involuntar, și-și dori din toată inima să nu fie așa, altfel soarta celor trei bărbați era pecetluită. Și nu numai a lor.

— Sosesc imediat, spuse și închise contactul.

își trecu rapid ținuta în revistă, potrivi o cută a gulerului și alungă câteva fire de praf negru de pe umeri. Luă mapa cu documente sub braț (deși știa că nu o să aibă nevoie să o deschidă pentru a realiza raportul verbal, îi cunoștea conținutul pe dinafară) și părăsi biroul cu pași țepeni, fără să răspundă la salutul santinelei.

Ajunse în fața ușii generalului în mai puțin de două minute, fără să se fi întâlnit pe traseu decât cu câțiva aghiotanți ce alergau pe traseele fixe ale îndatoririlor rutiniere. Cele două santinele salutară și se traseră înapoi, înlăturând ecranul de protecție. Prin ușa care se întredes- chidea lent, Sean zări două siluete necunoscute, în haine civile, ocupând fotoliile adânci, în formă de cochilie, din

biroul generalului. Intră, șovăind. Se opri chiar lângă tăblia care aluneca prin spatele său către copcile de prindere magnetică.

— Colonele... Sandro Lopez făcu un pas în direcția sa. Domnii aparțin Serviciului de Securitate interioară al OMON. Căpitanul Jack Osborne... iar dumnealui este maiorul Jim Vance.

Sean strânse mâna mai întâi maiorului, apoi pe cea a căpitanului.

— Colonelul Donald Sean, unitatea de Intervenții Speciale.

Asta fusese cauza pentru care generalul nu-l chemase! Slugoii lui Vanguard se prezentaseră la datorie, ca să se asigure că planul pe care fusese obligat să-l accepte se derula conform înțelegerii.

— Ia loc, colonele.

Lopez se scotoci în buzunarul vestonului și extrase de acolo un țigaret lung din argint, cu muștiuc de os. O piesă de colecționar, aprecie Sean și se așeză pe taburetul cel mai apropiat, punându-și mapa pe genunchi.

— Acești domni se află aici pentru a ne acorda ajutor în rezolvarea micii noastre probleme. Cred că, înainte de orice, doresc să ne comunice ceva, din partea serviciului OMON. Comunicatul este oficial, așa încât te rog să pornești sistemul de înregistrare.

Apăsă pe tasta înregistratorului din dreapta scaunului și așteptă. Era clar că introducerea nu se încheiase încă. Generalul își aprinse țigaretul cu o brichetă cromată, al cărei luciu se cam dusese (o altă piesă de colecție, realiză aproape involuntar Sean), trase un fum, îl risipi în aer

într-o răsuflare lungă, apoi îl așeză deasupra ceștii de cafea. Se așeză pe fotoliul simplu, îmbrăcat în material alb, pufos, și-și încrucișă mâinile deasupra biroului.

— Domnilor, vă rog să-i relatați colonelului Sean aceeași istorie cu care m-ați pus la curent înainte de sosirea sa. Fără să omiteți vreun amănunt. Vă asigur că o colaborare corectă din partea sa înseamnă o participare extrem de devotată a soldaților la misiune. Orice dubiu care i-ar rămâne în legătură cu această poveste idioată se va vedea în felul în care se vor mișca soldații în teren.

Maiorul Jim Vance dădu din cap și se uită cu atenție în direcția lui.

— Știm foarte bine ce avem de făcut, domnule general. Vocea sa, puțin ascuțită, nu trăda absolut nimic din tensiunea momentului. Știm cine este colonelul Donald Sean și cunoaștem destul de exact poziția și greutatea sa ca factor de comandă în interiorul structurii trupelor OMON.

Brusc, Vance zâmbi.

— In regulă. Domnule colonel, am venit aici în mod oficial, pentru a prezenta scuze din partea directorului SIS pentru faptul că am conceput un plan ce includea prezența oamenilor dumneavoastră, fără să vă anunțăm în prealabil. Un pericol imens pândește Colonia Geodds Rockwell și, avem suficient de multe motive s-o credem, chiar și celelalte Colonii. Mai mult, e posibil ca el să se fi manifestat deja sub cupolele unora dintre ele, reducând populația cu procente care merg până la 70-80%. Spun că e posibil, deoarece încă nu s-a primit nicio știre oficială în această privință, dar agenții noștri infiltrați ne

furnizează deja in-

formații care ne determină să nu excludem din calcul o asemenea posibilitate. De aceea, mesajul meu dorește să vă transmită o chemare la colaborare și nu la acuze reciproce. Este responsabilitatea noastră să facem în așa fel încât oroarea din Subteran să nu ajungă la suprafață.

— Responsabilitatea noastră?! repetă Sean. Nu știam ca armata să fie implicată în vreo cercetare în Subteran.

— Nu sunt acreditat să explic lucruri care depășesc sfera mea de activitate, ridică din umeri Vance, apoi se uită la colegul său, căutând parcă un ajutor. Suntem, pur și simplu, o solie de pace, care aduce o propunere de colaborare. Responsabilitățile în acest caz vor fi stabilite ulterior, după ce operațiunile de curățare se vor fi încheiat.

— Nu-mi vine să cred! izbucni iritat Sean, fără să țină cont de prezența superiorului său. Sunt ferm convins că nenorocirea aia care bântuie prin Mină este declanșată de cine știe ce cercetare ordonată sau consimțită de SIS, sub binecuvântarea Guvernatorului, iar acum OMON este chemată să măture mizeria, invocând o *responsabilitate comună.* întrebarea care trebuie să se pună încă de la început, pentru a stabili un cap de pod necesar colaborării viitoare este *cine răspunde de blestemata asta de operațiune secretă* pentru a fi scos cu totul din circuitul de comandă.

Maiorul se lăsă pe spătarul fotoliului, frecându-și arătătorul mâinii drepte de degetul cel mare. Sean își îndreptă spatele, dar nu continuă, mulțumindu-se să aștepte. Mingea era în terenul adversarului și era deja treaba generalului să conducă discuția în așa fel încât nenorociții ăștia spilcuiți să nu obțină din aceste tratative atât cât

avuseseră de gând. Și, mai ales, astfel încât să rămână o portiță de scăpare pentru Riley și trupa sa.

— Domnule general?

— Colonelul Sean a exprimat fără echivoc poziția noastră față de acest, hai să-i spunem așa, incident nefericit.

— Credeam că vom discuta la ultimul nivel de comandă, zise Vance, aruncându-i lui Sean o privire piezișă. Domnul colonel e subordonatul dumneavoastră și nu înțeleg de ce aveți nevoie de aprobarea sa.

Drept răspuns, Lopez se aplecă peste birou până ce aproape că atinse cu pieptul vârful incandescent al țiga- retului.

— Ba înțelegeți foarte bine, domnule maior. Și domnul căpitan, la fel. Și domnul Vanguard, deoarece tocmai din cauza asta, pentru că a înțeles foarte bine, v-a trimis aici. Misiunea OMON este aceea de a proteja Colonia de amenințările venite din exterior. Adică de dincolo de cupolă. Dacă acest pericol vine din interior, el cade în sarcina dumneavoastră. Clătină din cap: Cu atât mai mult cu cât există suspiciunea că nu a apărut din senin, ci că a fost declanșat, într-un fel sau altul, de cercetări ilegale.

— Nu avem mandat pentru a extinde aria discuției într-atât, interveni căpitanul Osborne, după un schimb scurt de priviri cu însoțitorul său. Vă propunem o colaborare directă, transparentă, cu delimitări clare ale sarcinilor fiecărei părți. Domnule general, la mijloc se află interesele vitale ale Coloniei și nu putem, nu avem voie să degenerăm într-o ceartă despre responsabilități. Există un pericol mortal, care nu ne va întreba a cui e vina, ci ne va extermina într-

un ritm dincolo de orice imaginație.

Sandro Lopez mârâi ceva ininteligibil și se ridică în picioare.

— Spanac! strigă el și mătură scrumiera improvizată, cu portțigaret cu tot, de pe masă. Discuția la ultimul nivel de comandă înseamnă o întâlnire între mine și Vangurad și basta. Până atunci, domnilor, biroul meu nu este un fumoar public.

Invitația era mai mult decât clară. Deși nu era vizat, Sean se ridică primul, salută regulamentar și ieși înainte să poată vedea cum avea să se încheie ședința. Orice lucru avea un preț, își spuse, în timp ce trecea printre cele două santinele, încremenite în poziție de drepți. Dacă nu respectai regula, plăteai prețul. Cineva nu o respectase și acum Geodds Rockwell se pregătea să înceapă să plătească.

Artefacte din preistoria societății selenare

Extras din cotidianul de rețea *Terra Lights, din data de 75.09.000091.A*

...Reporterii noștri au semnalat prezența unor lumini stranii încă de acum o jumătate de an. Părerea specialiștilor Corporației, cum că ar fi fost vorba despre vine de minereuri radioactive aflate la suprafață, nu a fost validată de rapoartele transmise de sateliții de explorare minieră și nici de expedițiile umane trimise în zonă pentru a cartografia configurația unor posibile viitoare mine.

Mesajul minerilor evadați a reușit, așadar, să surprindă pe toată lumea, mai puțin pe noi, deoarece semne ale

unui asemenea plan se făcuseră deja simțite încă în urmă cu mai mult timp. în editorialul din data de 01.01.010077. A, intitulat „Corporația Minelor Selenare va avea mari probleme, dacă nu se va preocupa decât de profitul imediat", am semnalat situația gravă în care se găseau angajații de la minele de fier și de cobalt din regiunea munților Hemus, lipsiți chiar și de cele mai elementare mijloace sanitare și fiind nevoiți să lucreze cu unelte al căror termen de funcționare fusese depășit de mai multe ori, din această cauză devenind victime a numeroase accidente de muncă. Faptul că în cazul mai multor asemenea accidente, în special explozii subterane, nu au putut fi recuperate cadavrele victimelor, ar fi trebuit să dea de gândit conducerii Corporației, care s-a mulțumit, cel mai adesea, să închidă exploatările cu probleme, fără niciun fel de analize tehnice sau de grijă pentru conservarea lucrărilor deja existente.

Conform datelor ajunse la redacție, numărul evadaților stabiliți în zona Mlaștinii Putrefacției ar fi de peste 350, cei mai mulți dintre ei având asupra lor întreg echipamentul de exploatare, inclusiv explozibilii tehnici din depozitele punctelor de exploatare părăsite. Solicitarea lor ca Mlaștina Putrefacției să fie considerată de Corporație și de Națiunile Unificate drept o zonă neutră din punct de vedere politic și strategic, astfel încât să poată deveni o alternativă viabilă la actuala formă de exploatare pământeană a resurselor selenare, pare să fie una rațională și acceptabilă, chiar și numai din perspectiva în care un refuz al autorităților ar conduce automat la un nedorit și interminabil război de gherilă.

Interesantă ni se pare și reacția locuitorilor Terrei la aflarea acestui eveniment, demonstrațiile de amploare din Australia, Noua Zeelandă și din Insulele Fiji arătând (încă o dată, dacă mai era nevoie) că actuala coaliție din fruntea Departamentului Politic al Națiunilor Unificate nu este capabilă să facă față actelor de criză care depășesc sfera afacerilor terestre.

10. Calea de acces spre Sala Lacului negru, Puțul 57, Mina Wendda, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aris- tarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 4:57

Charles Heigh făcu un gest larg cu mâna deasupra capului și torța electrică sclipi orbitor în întunericul gros. Porniră deodată, înaintând pe toată lățimea spațiului dintre șină și peretele protector din beton armat cu fibră de sticlă. Shallot mergea la mijloc, sprijinită cu ambele brațe de umerii lui Anderson și ai lui Hansard.

Trecuseră cu bine de grilaj și reușiseră chiar să pună la loc, în mare grabă, bucățile de metal smulse, făcând ca, la o primă vedere, ansamblul să pară neatins. Anderson estimase atunci că pierduseră un sfert de oră, dar că, în cazul în care cercetarea zonei s-ar fi făcut sumar, de fapt câștigaseră între trei și cinci ore.

Acum înaintau cât puteau de repede, folosindu-1 pe Height drept avangardă, nu pentru că s-ar fi așteptat la o întâlnire cu vreo patrulă militară, ci pentru că presupuneau că, în mod firesc, nefiind utilizat de decade, tunelul putuse suferi avarii importante. Din când în când, se opreau și o trezeau pe femeie din starea de semileșin, stropind-o cu apă și trăgându-i palme, o întrebau detalii despre traseu, determinau cu aproximație punctul în care ajunse-seră și stabileau pe unde trebuia să continue înaintarea.

Drumul părea să avanseze în linie dreaptă și ușor înclinat către înainte. Nathan știa însă că așa-zisa linearitate era numai o impresie și că ei cotiseră către stânga aproape de fiecare dată când se opriseră ca să consulte harta men- motică. Ca și când s-ar fi învârtit pe circumferința unui cerc uriaș, înaintând către partea sa cea mai de jos. își scoase din nou busola Silva din cutia ei de pe HTG și privi limbile fosforescente. Pe Selena, polul nord magnetic se găsea la o distanță apreciabilă de polul nord geografic, astfel că determinările de poziție trebuia să fie calculate numai cu ajutorul unui server. în plus, mai existau și corecțiile datorate mișcării asincrone a celor doi poli, în raport cu axa imaginară. Dar Nathan nu avea nevoie de ele ca să observe că azimutul urmărit se găsea permanent în partea stângă.

Bărbatul ridică privirea și îi spuse celuilalt:

— Azimutul este doi-zero-trei grade magnetice.

Anderson dădu din cap, oftă și trase mai sus de brațul lui Shallot.

— Bănuiam. De aici și până în Sala Lacului Negru mai sunt două clicuri. Adică aproximativ o jumătate de oră, dacă terenul se păstrează așa cum e acum.

— N-ar fi bine să rămânem în echipă?

— Adică să-l aducem înapoi pe Height, nu?

Nathan Hansard își șterse fruntea de transpirație, apoi înclină din cap. Lumina slabă a lanternei de pe cască se opri pe chipul scăldat în sudoare al lui Eileen Shallot.

— Nu știu dacă o să mai reziste două clicuri. Atârnă din ce în ce mai greu, semn că e aproape paralizată. Și nu

avem nicio certitudine că la următoarea intersecție o s-o mai putem trezi. Ar fi bine să ne gândim la o soluție alternativă, în caz că...

William Anderson își frecă bărbia, fără a se opri din mers.

— Nu are importanță.

Hansard căscă ochii mari.

— Nu înțeleg.

— Indiferent ce se întâmplă de acum înainte, nu există cale de întoarcere. Singurul drum este spre înainte. Sunt pe urmele noastre.

Nathan cântări informația, așteptând ca Anderson să termine. Lucrurile nu mai erau atât de limpezi acum, pe cât păruseră când trecuseră pe sub grilaj. Bănuia că vor fi urmăriți, dar exista o fărâmă de șansă ca acest lucru să se facă ceva mai târziu, câștigând astfel timpul necesar pentru a putea să ajungă într-o zonă ieșită din aria de supraveghere directă a trupelor de intervenție. Oftă, își șterse transpirația cu dosul palmei stângi și o săltă pe Shallot de mijloc în sus. Femeia gemu, dar nu deschise ochii.

— Știi ce se află dincolo de Lacul Negru?

William Anderson se opri și o sprijini de zid pe femeia leșinată.

— S-ar putea spune și așa. înghiți în sec și își cântări cu grijă vorbele. Există o legendă. Una din multele povești ale Subteranului. Se spune că Sala Lacului Negru a fost descoperită de un miner de culoare, venit pe Selena cu primul val de coloniști. Lacul Negru a fost un uriaș zăcământ de fluor, aflat într-o cuvă de piatră, perfect izolată de restul crăpăturilor solului. Când prima explozie a sfărâmat stânca, fluorul a început să se decomprime în partea infe-

rioară. Presiunea fantastică a pulverizat podeaua și a deschis accesul către o a doua sală, mult mai adâncă și goală. Cu excepția unei „artere" dintr-un material spongios, extrem de rezistent la temperaturi scăzute și la presiuni mecanice, pe care l-au luat spre identificare cei de la Organizația de Securitate, precursorii actualelor trupe OMON.

Hansard aruncă o privire cercetătoare către lumina din ce în ce mai palidă a torței lui Heigh. Se îndepărtase simțitor și, dacă nu porneau imediat, riscau să-l piardă din vedere. Trase adânc aer în piept, apoi întrebă:

-Și?

Anderson ridică din umeri. Continuă:

— „Artera" aia... se presupune că nu era un produs al naturii. Minerii cei bătrâni credeau că avea un fel de inteligență stranie, complet deosebită de cea umană. Nimeni nu știe, în prezent, ce s-a întâmplat cu ea. Interesant este ceea ce s-a petrecut însă în foarte scurtul răstimp dintre descoperirea „arterei" și confiscarea ei de către OS. O *iradiere.* Toți minerii aflați acolo au primit o doză masivă de nu-știu-exact-ce, dar cărora îi voi spune radiație, pentru a simplifica înțelegerea.

— O.K. E o poveste veche, chiar tu ai recunoscut-o.

Anderson se aplecă spre el, aproape strivind capul femeii de peretele de stâncă.

— La dracu', Nathan, nu pricepi? Eu sunt unul dintre minerii care au așezat explozibilii în Sala Lacului Negru!

Nathan Hansard tresări, ca și când ar fi fost lovit în plină figură. Se încruntă și ezită câteva clipe, înainte de a lansa întrebarea:

— Este o glumă, nu? Habar nu ai ce se găsește acolo, în față, și vrei numai să mă determini să cred că situația se află sub control.

Anderson se vârî din nou sub umărul inert al lui Shallot. Capul femeii zvâcni în lumina tăioasă a lămpii de pe cască.

— Mi-aș dori să fie o glumă. Sunt unul dintre minerii aceia, Nathan. Cred că am peste 650 de decade, dar nu aș putea să jur. Iar femeia asta... se afla în primul rând al celor care au forat găurile pentru explozibili. Virusul ăsta afurisit se pare că nu a reușit s-o omoare, ca pe Fesenkov. S-ar putea ca noi, ăștia din prima generație, să avem o șansă în plus, față de voi. Ar fi bine să aflăm în ce constă ea, ca să vedem dacă se poate extinde și asupra celorlalți. Asupra celor ca tine, Nathan Hansard. Sau ca Height.

Artefacte din preistoria societății selenare

„încă un evadat în Apenini" - articol publicat în ediția de prânz a cotidianului DigiNat

în a unsprezecea perioadă a zilei curente, o nouă explozie a unei pungi nedetectate de hidrogen a făcut 3 victime umane și a distrus material de forare în valoare de 124.000 de dolari. Deflagrația s-a produs la același puț II-0012, unde, cu numai două zile în urmă, într-o explozie similară, și-au pierdut viața 10 mineri și alți 6 au fost răniți. Primele cercetări inițiate de Corporație, la numai câteva ore de la deflagrație, au scos la iveală faptul că este vorba despre un act premeditat pus la cale de grupul celor

7 deținuți ai celulei de extracție, care s-au folosit de ma- terialul detonabil avut asupra lor pentru a fora într-un perete nou construit, nesupus încă operațiunilor de asigurare împotriva presiunilor înalte. Este posibil, după cum afirmă șeful echipei de cercetare, ca deținuții să fi dorit să realizeze un nou tunel, care să-i scoată la suprafață, în apropiere de Bază, de unde să poată fura un vehicul de teren, cu ajutorul căruia să evadeze către cealaltă emisferă. Numai că explozia s-a dovedit mai puternică decât fusese planificată și a distrus întregul perete, de a cărui cealaltă parte se găsea o pungă uriașă de hidrogen. Deflagrația produsă de acesta a spulberat zona de foraj pe o suprafață de 500 m^2 și i-a ucis pe cei aflați în apropiere. Alți 3 ortaci, staționați în camera blindată de monitorizare a operațiunii, au fost răniți grav, iar unul a dispărut. Deoarece s-a constatat lipsa unui „bocanc" de că- țărare din docul aflat pe versantul opus al căldării, s-a emis ipoteza că unul dintre ortaci, posibil David O. Rom- mer, condamnat pe Terra la muncă silnică pe viață pentru spargere de coduri militare secrete, să fi evadat, fie imediat după deflagrație, profitând de deschiderea creată în peretele camerei blindate, fie ceva mai târziu, când, cercetând tunelul de adâncime pentru a-i găsi pe supraviețuitori, a descoperit gaura uriașă din zona de lucru.

Dacă cercetările ulterioare vor demonstra că deținutul a reușit cu adevărat să fugă din detenție și nu a fost îngropat sub dărâmături, acesta ar fi cel de-al 42-lea caz de evadare din sistemul penitenciar de muncă silnică, raportat în ultimii 8 ani. Un semnal de alarmă în plus pentru

Corporație, care a ignorat complet până în prezent posibilitatea ca evadații să poată supraviețui în condițiile ostile din afara Cupolelor, devenind o amenințare reală pentru viitorul exploatărilor selenare.

11. Depozitul de armament ușor nr. 2, Piața Armurierilor, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 4: 59

— E ca dracu'! se enervă Hlopin și trase de pe el vesta cu țesătură argintie, aruncând-o lângă rafturi. E atât de strâmtă, încât și o clonă abia ieșită din *biberon* ar avea probleme dacă ar încerca s-o îmbrace. Nenorociții ăștia le fac după un standard care aparține primilor Coloniști.

Zbârnâitul telefonului special III îi întrerupse perorația. Mâna uriașă, cu degete noduroase a sergentului major Dan Olbers se repezi și înhăță receptorul negru.

— 2203. Sergent major Olbers. Linia asta e sigură, să trăi ți.

Urmă o pauză, în răstimpul căreia Menzel se aplecă, luă vesta și o îmbrăcă, fără să se grăbească. Se răsuci, se examină în oglinda-ecran din dreapta, apoi se strâmbă în direcția lui Hlopin, care nu-1 văzu, deoarece se străduia să audă ceva din discuția purtată de Olbers cu necunoscutul de la celălalt capăt al firului.

Lumina de afară începea să slăbească, semn că se apropia noaptea. Dincolo de ferestrele înalte și înguste, Colonia se pregătea să-și înceapă al doilea ciclu de existență. Jean Hlopin renunță să tragă cu urechea și încercă să-și imagineze Via Carravellos înainte de asaltul sutelor de mineri ieșiți din șut, în căutarea distracțiilor ieftine, a elenelor de închiriat din bordeluri, a viselor stranii generate

de gazele halucinogene sau a celor oferite de cipurile onirice. Nu reuși, așa că își scutură capul și își vârî din nou mâinile în raftul cu echipament din fișetul metalic.

— Am înțeles, să trăiți. Echipament pentru interior-exterior, muniție ZI, distrugătoare moleculare, aruncător de flăcări și... Sigur, păstrez legătura cu toate celelalte echipe. E POS, Procedura Operațională Standard. In felul acesta, nu vom pierde urma niciunuia dintre coechipierii locotenentului Riley. Am înțeles, voi transmite la timp toate informațiile primite și voi asigura secretul standard. Dan Olbers, terminat.

Sergentul puse receptorul în furcă. Se uită peste biroul din fața sa, fără să vadă nimic. Aerul cald, învolburat de palele uriașe ale ventilatorului ascuns sub tălpi de grătarul metalic vopsit în verde, îl lovi peste față, asemenea unei palme transpirate. Olbers tresări, își trecu privirea de la unul la celălalt și sfârși prin a se opri asupra lui Riley, care își încălța bocancii cu tălpi reflectorizante. Combinezoanele stăteau rezemate de perete, pe scheletul subțire din metal. Alături, căștile speciale, cu indicatorul de poziție încorporat în orbitele false, străluceau mat în lumina din ce în ce mai palidă.

— Vești nasoale, nu? își frecă mâinile locotenentul.

Olbers se strâmbă. La cei 41 de ani ai săi, era considerat cătană bătrână și reumatismul articular, specific mediilor reci în care lucrase mai bine de jumătate din ei, își spunea cuvântul. își frecă genunchiul drept și trase un set de ves- toane de pe un raft inferior. Ii aruncă unul din ele lui Hlopin.

— Mda, s-ar putea zice și așa. Credeam că o să avem timp să sugem o bere, Sammy, dar se pare că e nevoie urgent de tot de voi în subteran. Colonelul mai că nu țipa la mine, din cauză că n-ați părăsit încă incinta unității. Dar asta ar fi numai partea bună a știrilor.

— Mai există și una cu adevărat păcătoasă...

— îhî. Sergentul se apropie de superiorul său și-i șopti în ureche, ferindu-se să fie auzit de ceilalți doi: Mi-au cerut să vă dau echipament pentru interior-exterior.

Locotenentul ridică din umeri. Hlopin își proba vesta cea nouă, iar Menzel era ocupat să-și asigure încuietorile magnetice ale bocancilor.

— Am auzit. Dar mi se pare ceva normal. Este destul de posibil ca minerii ăia să găsească vreo posibilitate să iasă în exterior. Deși nu-mi prea vine să cred.

— Ia uită-te aici, Sammy.

Olbers deschise un fișet și trase de pe el un echipament complet, sigilat într-un înveliș de plastic. Bătu cu degetul în etichetă și o răsuci cu fața spre lumină.

— Echipament fără sistem de urmărire, pricepu locotenentul. își linse buzele. Ai idee, e un ordin care vine de mai sus de Sean?

— Habar n-am. Dar, dacă mă întrebi pe mine personal, sunt convins că este ideea creață a lui Sean și că nu mai știe nimeni de ea. Colonelul, Sammy, este destul de sigur că nu o să vă mai puteți întoarce și vrea să se asigure că nu noi o să fim puși să vă interceptăm pozițiile, ca să fiți apoi puși pe jăratic.

Riley se răsuci cu spatele la cei doi coechipieri și încercă să-și pună rapid ordine în gânduri. Se aflau în uni-

tate de aproape o oră și, în acest răstimp, fuseseră con- vocați în două ședințe de instruire fulger, iar apoi ajunseseră în depozitul de echipament. Nu fuseseră contactați de niciun ofițer superior și asta-1 pusese pe gânduri. Telefonul lui Sean îl surprinsese, dar, în același timp, îi adusese și o stare de ușurare: cineva se interesa încă de soarta lor și nu părăseau *cuibul* la voia întâmplării. Iar faptul că li se cerea să nu poarte emițătoarele de identificare, însemna că se dorea, cu adevărat, să scape cu viață în cazul în care situația politică ar fi solicitat decesul lor oficial.

— Cred că aceasta este ultima noastră întâlnire, Dan, spuse suficient de tare ca să fie auzit și de colegii săi. Telefonul lui Sean a fost, de fapt, un avertisment în această privință.

— Rahat! Sammy, trebuie să mai existe o cale de...

— E un drum fără întoarcere, Dan, și tu știi la fel de bine ca și mine asta. Dacă vom reuși să-i ucidem pe mineri, vom deveni la rândul nostru următorii pe listă. Nu există niciun fel de certitudine cu privire Ia modalitatea de infestare cu nenorocirea din adâncuri. Cel mai sigur este să scapi de ea prin uciderea celor care au intrat, într-un fel sau altul, în legătură cu ea. Adică exact ceea ce suntem noi trimiși să facem.

Hlopin și Menzel se holbară la el, lăsând hainele să le scape din mână.

— Ticăloșii dracului! țipă ultimul și se apropie de Gibers. Ce ți-a spus colonelul, Dan? O să rămânem în Subteran, la cheremul nemernicilor de la SIS? Or să ne gazeze sau or să ne îngroape de vii?

Olbers oftă și se uită îndelung, cu o privire gravă, în direcția locotenentului. Apoi se aplecă, culese uniforma desfăcută și i-o întinse biotehnicianului.

— Cred că o să ai nevoie de ea, Dmitri. Și mai cred că, pe lângă haine, arme și alimente, o să mai ai nevoie de o grămadă de noroc.

Jean Hlopin se apropie, luă uniforma și o puse pe un scaun alăturat. Se așeză deasupra ei și-l privi întrebător pe locotenent.

— întotdeauna există o cale de ieșire dintr-o situație nasoală, tu ne-ai învățat asta, Riley. Scuipă un cocoloș mare de tutun sintetic, apoi îl strivi sub talpă. Cum o întoarcem pe-asta, ca să fie de partea noastră?

Mintea lui Riley făcu un salt înapoi, către orele de logică ale școlii de ofițeri. Cum naiba se numea opusul unui raționament intuitiv?

— Ascultati!

- Ce?

— Dacă ți se închide comunicarea pentru a avea o șansă să scapi de moarte, înseamnă că opusul situației, adică păstrarea unei căi de comunicare, o să-ți aducă moartea, nu?

— Adică?

Olbers se aplecase în față, cu ochii sticlind ușor. Parcă ar fi fost băut. Dar Riley știa că sergentul-major nu bea niciodată înainte de o misiune nouă.

— Din punct de vedere tehnic, colonelul are dreptate. Orice aparat de comunicație lasă un reziduu electronic, după care ți se poate lua urma și identifica locul cu sufi-

cientă precizie, ca să fii omorât fără ca măcar să bănuiești că adversarul știe de existența ta. Dar există și alte metode de a comunica, în afară de cele obișnuite. Unele care nu funcționează cu ajutorul curentului electric.

— Aha! se ilumină chipul sergentului. *Perlele de vânt.* S-ar putea să țină, Sammy, s-ar putea să țină figura. Va trebui însă să facem rost, din scurt, de o hartă a amplasării lor de suprafață. Cum naiba de nu m-am gândit la ele până acum?

Riley își frecă palmele, își luă propriul costum de lângă zid și începu să-l împacheteze.

— Pentru că nu a fost nevoie să te gândești la chestia asta, Dan. Ce facem, plecăm odată sau îi așteptăm pe cei de la SIS să ne dea biberoane?

12. Barul 7 *Zile și Nopți Albe,* Piața Colonial 1, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 5: 02

Merrit se opri, simțind cum îi alunecă din creier către șira spinării o senzație care o ocolise în timpul ultimelor 10 decade. Era supravegheată. Nu realiza cum percepea acest fenomen, dar avea suficientă experiență, ca să se încreadă în ceea ce simțea. Uneori, se surprindea examinându-și acest ciudat al șaselea simț cu o curiozitate morbidă, fără să încerce a-i explica prezența sau modul de funcționare. Se mulțumea să-l știe acolo și să-l supravegheze.

Și de data asta se întâmplase la fel. Știa că numai unei persoane cu puterea de a-și concentra atenția îndelung și stabil asupra unei probleme îi ajunge în zona conștientă a creierului o asemenea senzație.

Coborî de pe bandă cu puțin înainte ca aceasta să se oprească în stație. Lumina puternică a cupolei pălise destul de mult, iar orizontul se mohorâse deja către partea stângă. Serviciul de menținere a climatului își propusese să imite o zi autentică de toamnă, cu burniță, puțină ceață și câteva rafale de vânt. Majoritatea trecătorilor aveau umbrele și erau îmbrăcați în trenduri lungi, negre sau cenușii. Circulația pietonală era intensă și numeroși vânzători ambulanți ilegali cutreierau de colo-colo spațiul circular al pieței în căutare de posibili clienți.

Se opri în dreptul unei vitrine-oglindă, prefăcându-se interesată de bandolina albastră cu 20 de clape din brațele imaginii holografice, și privi în spate. Doi bărbați, îmbră- cați în echipament de supraveghetori ai benzii de circu- lație, examinau un tablou de siguranță suspendat. In realitate, o supravegheau cu atenție, schimbând semne discrete. Se trase încet către intrarea în magazin și încercă să-și pună ordine în gânduri. Deoarece fusese nevoită să plece de acasă în mare grabă, nu reușise să ia legătura cu nici una dintre fetele de la bandă. Nu avea la ea nici măcar cartela de cont și nu știa la cine să apeleze, ca să împrumute ceva bani. Și avea nevoie urgentă de o sumă destul de mare pentru a putea să înceapă primele demersuri, ca s-o găsească pe Eileen înaintea autorităților. Era convinsă că nu reușise să-l convingă pe Vanguard că nu are habar unde s-ar putea ascunde aceasta, în clipa când ar părăsi Subteranul, și se aștepta să fie pusă sub urmărire.

Inaintă încet, luptându-se cu gândurile. In fața unei parcări pentru mașinile de intervenție specială, două jeturi de culoare închisă, cu numere de înmatriculare de la SIS, o ajunseră din urmă, o însoțiră pe o lungime de mai mulți metri și apoi își sporiră viteza, dispărând în spatele clădirii unui restaurant Vani. Merrit încercase să privească prin parbrizele fumurii, dar nu reușise să zărească nimic. Chiar în clipa în care ajunse în dreptul restaurantului, un bărbat înalt, cu pantaloni și uniformă kaki, fără însemne, ieși pe ușile mari de sticlă, fără să-l ia în seamă pe portarul galonat. Omul avea părul negru, înspicat, cu o coadă căruntă legată la spate și față de aristocrat. Atitudinea și

ținuta sa îi sugerară imediat femeii că personajul era un militar de carieră, cu un grad foarte înalt. Se opri și îl privi cu uimire. Deși încă nu coborâse treptele și nu-i aruncase nicio privire, știa că pentru ea ieșise din restaurant.

— Vera Merrit, dacă nu mă înșel...

— Mda, admise ea, străduindu-se să-și tempereze emoția vocii. Simțea cum un tremur imposibil de stăpânit îi punea treptat stăpânire pe genunchi și asta o enerva cumplit. Ne cunoaștem de undeva?

Bărbatul dădu din mână, continuând să stea pe treapta cea mai de sus.

— N-am avut încă onoarea. Deși, într-un fel, s-ar putea zice că eu te cunosc foarte bine. Mai bine chiar decât presupui că te cunoști singură. Vrei să urci până aici?

Femeia privi înjur. Undeva, către dreapta, în apropiere de parcare, se aflau doi muncitori în salopete, pregătin- du-se să toarne cocă de sticlă în găurile apărute în pavaj.

— Mi se pare absurd... începu, dar străinul nu o lăsă să termine.

— Sunt colonelul Lewis, șeful Biroului de coordonare al SIS. Mâna dreaptă a domnului Vanguard, dacă treaba asta îți spune ceva.

— Tocmai... am avut o întrevedere cu domnul Vanguard, răspunse și-și simți limba complet uscată.

— Și el te-a întrebat unde e Shallot, da, știu. împunse cu arătătorul de la mâna dreaptă în direcția ei. Iar tu i-ai spus că habar nu ai. Ți-am spus că te cunosc foarte bine. Atât de bine, încât știu că nu ai mințit. Deși ai fi făcut-o, dacă ai fi avut posibilitatea. Ce faci, urci odată?

Merrit își linse buzele, dar constată cu surpriză că nu mai avea deloc salivă. Nu-i era frică, deși ceea ce simțea semăna oarecum cu o teroare nevăzută și incomprehensibilă. Ridică piciorul drept și urcă încet treptele cenușii, absolut netede. Lewis îi întinse mâna. O apucă fără vlagă.

— îmi pare bine că te cunosc, Vera Merrit, deși, sincer, mi-aș fi dorit s-o fac în alte împrejurări. Dacă nu te superi, aș vrea să mă însoțești înăuntru. Tocmai luam masa, când ai apărut.

Se răsuci pe călcâie și porni în direcția ușilor. Femeia se uită din nou în spate. Muncitorii își luaseră seringa uriașă și porniseră în direcția Căii Menzell. îl urmă, obosită, străduindu-se să nu pună nicio întrebare nelalocul ei. Era clar că se petrecea ceva ce scăpa puterii sale de înțelegere. Sau poate că nu deținea toate informațiile, ca să poată realiza o analiză corectă a situației. Mai întâi, Vanguard, apoi acest colonel Lewis... Și, undeva, neștiută de nimeni, aștepta ascunsă Eileen. Poate că murise deja. Ba nu, nu se putea să moară! respinse ea ideea, cu un gest nervos. Eileen nu era femeia care să moară din senin. Avea noroc, știa asta, i-o demonstrase de atâtea ori, încât îi clădise certitudinea că ghinionul și moartea erau două lucruri care nu o vor atinge niciodată. Și, dacă ar fi murit, prin absurd, de ce naiba ar mai fi căutat-o SIS cu atâta înfrigurare?

Dincolo de uși, se întindea un uriaș salon oval, cu multe mese albe, ocupate de clienți din clasele superioare, care mâncau în liniște. Se auzea numai clinchetul tacâmurilor, al paharelor și fâșâitul pașilor chelnerilor. Lewis se opri în dreptul unei mese așezate în apropierea geamurilor

uriașe, pe care se găsea un tacâm din porțelan, cu o bucată de friptură și un șir de cartofi prăjiți pe margine. Ii făcu semn unui chelner. Acesta luă un scaun de la o masă liberă, îl așeză în fața celui deja existent și o ajută să se așeze.

Vera Merrit ridică din umeri. Nu-și putuse niciodată permite să intre într-un restaurant de lux. Orice fel din meniu trebuie că făcea cât două salarii de-ale ei. Iar acum i se ivise, nesperat, ocazia. Nu vedea de ce n-ar fi profitat.

— O apă tonică! ceru, cu jumătate de gură, așteptân- du-se să fie repezită și pusă la punct de bărbatul din spatele ei.

— Altceva? întrebă acesta cu o voce profesională.

— Nimic. Doar un pahar cu apă tonică. Dacă nu cer prea mult.

— Poți să ceri orice, zâmbi vag colonelul și se așeză. Totul este plătit de SIS.

Chelnerul se îndepărtă.

— Deci i-ai spus lui Vanguard că habar nu ai unde se găsește prietena ta Shallot.

— I-am spus adevărul.

— Sunt convins. Colonelul clătină din cap, apoi luă furculița și începu să mănânce. Dar noi nu avem ce face cu acest adevăr al tău. Nouă ne trebuie locul unde ar trebui s-o găsim pe Shallot.

— Habar n-am.

- Mda.

O vreme, tăcură. Chelnerul se apropie și puse în fața ei un pahar plin cu un lichid ușor verzui, din care ieșeau bule mici de gaz. Bău cu înghițituri mici și se simți mai bine.

— Ar trebui să știi, totuși. Lewis o privi cu ochii negri și reci. Merrit, ți-am spus că te cunosc mai bine decât te cunoști chiar tu însăți. Și n-am glumit. Ești o clonă în genele căreia am introdus ceea ce am dorit eu, în cuva de geneză. Te-am construit ca pe un câine de pază pentru Eileen Shallot. Practic, n-ai cum să nu știi, în niciun moment, unde se găsește protejata ta, Merrit. Trebuie doar să găsești elementele care să te pună în situația de a depista acest lucru.

13. Gura de aspirație WE2, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 5: 05

Maiorul Jean Siroky opri platforma-jet chiar la capătul liniei, la numai doi pași de gardul electrificat. Dincolo de el, se zărea colivia Farady, înaltă și țuguiată asemenea unui ou de gândac de gemă, în care făcea de gardă un militar din trupele speciale. își puse casca pe cap, fixă supraveghetorul de linie pe baleiere continuă și intră în rețeaua de siguranță de comunicații prin satelit, încercând un contact direct cu colonelul Donald Sean. Nu era deloc nerăbdător în privința raportului pe care trebuia să-1 facă la încheierea misiunii. Se uită compătimitor către locotenent și cei doi oameni ai săi. Dacă lucrurile aveau să meargă bine, în cel mai fericit caz trupa de comando avea să fie îngropată definitiv în vreuna din nișele Subteranului și uitată acolo. Iar dacă nu, oricum nu mai conta ce avea să se întâmple cu ei în debandada generală ce avea să urmeze.

Samuel Riley stătea cu arma între picioare, cu ochelarii speciali atârnând la gât și cu mâinile vârâte în buzunarele pufoaicei. Era militar profesionist, generația '62, dar nu putea să spună că agrea situațiile în care se trezea uneori, din cauza slujbei sale. Felul în care-și ținea sprâncenele încruntate și buzele strânse într-o linie subțire, aproape albă, se datora faptului că învățase de mult timp să de-

vină un dur atunci când pornea într-o misiune potențial periculoasă, deoarece în felul acesta oamenii i se supuneau mai ușor. Iar acum i se părea că participa la cea mai nenorocită misiune din viața sa. Și, în plus, nu-1 înghițea deloc pe Siroky. în general, nu-i înghițea deloc pe cei care se dădeau militari OMON, când era vorba despre merite, premii și medalii, dar se refugiau în spatele câte unui birou imediat ce mirosea a acțiune adevărată. »

Difuzorul încastrat în pupitrul de comandă fâșâi pe neașteptate, surprinzându-i pe toți:

— Sunt Trollers. Aștept raportul situației.

Trailers era unul din adjutanții lui Sean. Siroky își îngădui un oftat ușor, după care se lansă cu vestea cea bună:

— Am ajuns nereperați la capătul liniei, domnule. Așa cum preconizam, WE2 nu este păzită decât de un singur om și sistemele de securitate sunt închise, semn că nu există patrule. începem faza a doua a operațiunii peste exact două minute.

— Care-i situația băieților? » *

— Sunt gata să se desfășoare, domnule. Semnele vitale sunt bune, cred că recepționați impulsurile pe ecran, deși nu au dormit de 26 de ore. Testerul îmi indică că păstrează încă 84% din viteza de reacție normală, ceea ce reprezintă un procent excelent, ținând cont că nu au folosit stimulente. în plus, mi-au declarat că sunt convinși că vor rezolva situația încă înainte ca tura de noapte să iasă din șut.

— Dă-o dracu', Siroky! Nu te mai strădui să faci ca totul să pară atât de minunat.

Siroky respiră adânc și privi lung în direcția locotenentului. Riley înjură în gând și-și plecă ochii, ca să nu i se vadă licărul de mânie. Numai de declarații nu-i ardea, după ce aflase de cursa întinsă de Vanguard.

— Cer permisiunea să-l anihilăm pe soldatul din punctul de supraveghere. Putem să spunem că a fost victima unui atac a gherilelor SOLRAD și presa o să aibă un os de ros ceva vreme. Dacă-1 lăsăm în viață, s-ar putea să surprindă vreo mișcare, care să-i dea de gândit și să declanșeze alarma. Riscul este prea mare, ca să ni-1 putem permite.

Vocea ascunsă în măruntaiele aparatului tăcu preț de câteva clipe, parcă nehotărâtă.

— Hai să nu sărim peste cal, domnule maior! E vorba numai de o simplă acțiune de furișare în Subteran pe sub nasul gărzii de acolo. O fac ei bețivanii, când pun câte un pariu mai deocheat, darămite o echipă de comando, special antrenată pentru așa ceva. Nu e cazul să omorâm pe nimeni pentru asta. O vâlvătaie în plus nu o să ne ajute să stingem focul, clar?

Siroky îi fulgeră cu privirea pe militarii din fața sa. Cine naiba îl pusese de serviciu la Comandament chiar în ziua asta nenorocită? Cu cât avea să scape mai repede de nenorociți! ăștia îmbrăcați în uniforme de camuflaj, cu atât viata sa avea să revină mai iute la normal. »

— Am înțeles, domnule. Aplicăm procedura standard. După plasarea echipajului, revin cu platforma la bază. Reiau legătura după pornirea platformei.

închise releul și își trase casca de pe cap.

— Domnule locotenent, ai auzit ordinul: pătrundere în perimetrul alocat, fără să fiți văzuți. Voi merge să-l țin de vorbă pe cel din post, dar să nu vă întindeți prea mult. Porniți, când am intrat în adăpost. Vreo întrebare?

— Nicio întrebare, domnule.

Maiorul trase de ușa laterală și sări de pe platformă. Se îndepărtă cu pași repezi, ocolind pe firul aleii semnele care interziceau accesul persoanelor neautorizate.

Riley desfăcu harta plastifiată pe genunchi. Obiectivul era încercuit cu roșu. Bătu cu unghi în punctul negru din dreapta și acesta începu să licărească stins.

— Dmitri, intri prin poarta de siguranță. Ai 40 de secunde ca să blochezi sistemul de alarmă și încă 30, ca să pătrunzi în interior. Te postezi sub camerele de luat vederi, apoi le acoperi. Nu te miști, până ce nu te depășim și deschidem trapa de intrare. Lansezi o fumigenă în partea opusă și ne ajungi din urmă. Jean Hlopin...

— La ordin.

— Pleci la 30 de secunde după mine, cu echipamentul. Mă depășești pe aici (degetul locotenentului bătu într-un alt punct de pe hartă), descarci materialul lângă trapă și activezi decodorul. Eu o să stau de cealaltă parte a pos- tului pentru a interveni în caz de ceva neprevăzut. Avem la dispoziție exact două minute, ca să reușim. Porniți cro- nometrele.

Desemnă ieșirea cu degetul apoi făcu un gest larg cu mâna deasupra capului și porniră.

Săriră pe rând de pe platformă, Menzel alergă spre stânga și dispăru în spatele unui grup de clădiri cenușii,

cu obloane metalice peste ușile masive, iar el se strecură cu rapiditate la adăpostul unui grup de trailere magnetice, staționate într-o parcare laterală. Deoarece intrarea în mină se găsea într-unul din sectoarele vechi ale Coloniei, nu exista nimeni pe străzi la ora aceea târzie a după-amiezii, iar Riley fu mulțumit să constate că nu vor exista victime colaterale.

La umbra cenușie a unui container gigant cu amestec rezidual exploziv, se întrebă dacă nu cumva clipele astea urmau să fie ultimele pe care le trăiau în libertate pe străzile Coloniei. După cum se desfășuraseră lucrurile până atunci, ceva nu era limpede în operațiunea aflată în plină desfășurare: părea că existau mai multe creiere de comandă și că mai multe ordine se întretăiau și creau o stare de confuzie. Ridică din umeri și privi la cronometru: mai avea zece secunde.

Țâșni precis, se rostogoli pe sub platformele trailerelor, având grijă să nu lase părți ale corpului să depășească zonele umbrite, și se replie Ia câțiva centimetri de gard, într-o rigolă de scurgere a apelor uzate. Scoase un cablu de scurtcircuitare, îl legă de grătarul metalic al rigolei și aruncă vârfurile de contact pe gard. Se auzi un pocnet înfundat, aerul se umplu de miros de ozon și o jerbă de scântei portocalii se scurseră pe pavajul de sticlă către rigolă, apoi dispărură în canalizare.

Rapiditate de mișcare și un plan riguros de acțiune, iată cheia succesului oricărei operațiuni care se bazează pe elementul surpriză. Riley trase cleștele-bont de sub pufoaică și tăie un cerc aproape perfect la numai o palmă

deasupra solului, împinse plasa într-o parte și se târî prin deschizătură. Privi la cronometru. Mai avea 18 secunde, ca să ajungă la ușa postului de pază. Ușa fiind blindată, nu dispunea de ferestre de observație, iar camera video trebuie că fusese deja acoperită de Menzel.

Trecu pe lângă cei doi determinatori biologici, încetini, împrăștie în aer o pulbere fină de siliciu și se aplecă până aproape că atinse solul cu burta pufoaicei. Determinatorii piuiră, dar nu declanșară alarma. Scăpase! După cum pre- supusese, avea de-a face cu material de detecție vechi de câteva generații. Practic, o intrare părăsită de mină nu me-rita nicio investiție serioasă în domeniul supravegherii. Traversă porțiunea de teren liber în diagonală și se opri lângă ușă. Deși nu-1 zărise nicio clipă, era sigur că maiorul se găsea deja înăuntru și discuta cu soldatul. Probabil că-i spusese că executa un rond de identificare a posturilor nerentabile din punct de vedere energetic. Sau că se găsea în afara serviciului și căuta obiecte vechi electronice, ca material de colecție.

Riley îngenunche, extrase din punga de la brâu o doză de gaz somnifer și așteptă cu ea în palmă, până ce Hlopin apăru din spate și îl depăși în fugă, dispărând în dreapta cuștii Faraday. Clătină din cap nemulțumit că acesta întârziase deja patru secunde și se pregăti să o ia la goană în direcția trapei. Brusc, un pocnet înfundat, dar deosebit de puternic, îl făcu să-și ducă palmele la urechi. Partea de sus a cuștii se făcu roșie, apoi violetă, după care se întunecă complet.

Riley supraviețuise și acționase în condiții variate, la diferențe consistente de temperatură și de presiune, în

medii supertoxice sau expus radiațiilor dure din exterior. Așa că știa exact ce însemna pocnetul și culoarea roșie: o implozie, generată de scăderea dramatică a tensiunii învelișului exterior al cuștii Faraday. Iar aceasta, la rândul ei, nu putea fi decât rezultatul...

— Menzel! țipă el în microfon. Ce mama dra...?

— Am deschis trapa, locotenente! Grăbește-te, ce naiba, stai să-i bocești pe ăia doi? Echipa de intervenție trebuie că a și plecat de la bază.

Se ridică în picioare, aruncă o privire derutată înspre coconul metalic de alături, apoi alergă cu pași șovăielnici înspre trapă. Aceasta se găsea încastrată într-un dreptunghi uriaș de vanadiu aliat cu titan și arăta exact ca o fereastră spre stele. Dincolo de materialul transparent se zăreau chiar sclipirile unor luminițe îndepărtate și stranii.

Menzel și Hlopin stăteau aplecați deasupra unui hu- blou oval și îl împingeau într-o parte.

— Ce s-a întâmplat? gâfâi Riley și trase arma la îndemână.

— Sean, lămuri Menzel și arătă spre condensorul de câmp, al cărui vârf strălucea violet. Mi-a dat ordin să nu-ți spun nimic înainte. Mi-a explicat că, dacă vrem să scăpăm, niciunul dintre cei care am intrat în contact până în prezent nu trebuie să rămână în viață. Probabil că vrea ca nimeni să nu știe locul exact pe unde am pătruns în Subteran.

Artefacte din preistoria societății selenare

„Un condamnat la moarte evadează în moarte" - extras din articolul de fond al cotidianului *Selena Lights*

„Singura greșeală tactică făcută de Corporația Minelor Selenare, în cei peste 47 de ani selenari de exploatare a zăcămintelor satelitului natural al Terrei, a fost aceea că s-a bazat exclusiv pe munca a două categorii de oameni - tehnicieni foarte bine remunerați, angajați pentru perioade de timp ce nu au depășit niciodată 12 decade, și deținuți condamnați la moarte pe Terra, cărora li s-a oferit șansa, absolut teoretică, ca, în cazul în care vor rezista mai mult de 15 decade în Colonii, să fie eliberați și reexpediați pe Terra, în nordul continentului australian. Or, era absolut imposibil ca tehnicienii să nu stabilească contacte ilegale cu cei pe care-i supravegheau.

In urmă cu numai două perioade diurne, Sistemul de Informare al Corporației a înregistrat prima tentativă de evadare. Deținutul Arkadi Phillip Houston, condamnat pe Terra la moarte prin inocularea unei substanțe letale, deoarece omorâse cu sânge rece două familii de indigeni hawayeni pentru a răzbuna o jignire mai veche adusă familiei sale, a încercat să străpungă blindajul unui tunel de evacuare în caz de pericol cu ajutorul unui explozibil chimic, fabricat cu substanțele furnizate de Frank Man- hathan, supraveghetor al sistemelor de iluminare și avertizare în caz de pericol.

Deși conducerea Coloniei de Muncă COMSTAR fusese informată cu ceva timp în urmă de dispariția mai multor

zeci de grame de substanțe chimice din depozitele aflate în jurisdicția sa, nu s-a luat nicio măsură practică de identificare a făptuitorului furtului.

în data de 17.03.000035.A, tehnicianul din schimbul de supraveghere nr. 4 a Coloniei a surprins în direct producerea exploziei din tunelul auxiliar de evacuare și a alertat sistemul computerizat de siguranță. Instantaneu, au fost blocate toate căile secundare de acces către perimetrul respectiv și au fost expediate echipele de salvare, cu mențiunea că, de această dată, acțiunea era una de capturare, în ciuda tuturor măsurilor excepționale decretate la nivelul Coloniei, A. Ph. Houston nu a mai putut fi prins. Câteva ore mai târziu, echipajele de patrulă de suprafață au constatat dispariția unui *papuc zburător* dintr-un doc de reparații și au descoperit cadavrul lui Fr. Manhathan înghesuit într-un recipient de vidare.

Nu se știe încă nimic în legătură cu soarta unui alt tehnician, Helmuth Isidore Zapata, aflat în serviciul de gardă în zona docului de reparații în momentul evadării și care nu a fost încă găsit în zonă..."

14. Punctul de interstitie ZON, Mina Veche, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 5:15

— Aici, spuse Heigh și ieși din penumbră. Deasupra sa clipea stins un spot galben, acoperit cu o emisferă de sticlă fumurie. E ultima intersecție. Uite semnul de cap de linie.

Hansard se sprijini de zid cu umărul liber și lăsă rucsacul să alunece pe podeaua acoperită cu un strat gros de praf. își supse buzele și se uită neîncrezător către banda flourescentă indicată de Charles. „Punct terminal ZON", scria cu litere de-o șchioapă, într-o grafie străveche, dar încă inteligibilă. Se întrebă de unde venea denumirea punctului, dar nu găsi un răspuns adecvat.

— S-a terminat, gâfâi William Anderson și lăsă corpul femeii în fund, rezemat de zid. Praful se învolbură, ridi- cându-se spre zona luminoasă. De aici, o luăm la dreapta, pe calea de acces marcată cu roșu. Celelalte trei sunt fundături - stâlpii de susținere au cedat, din cauza cutremurelor locale. Până în sala Lacului Negru mai sunt circa cinci minute de mers.

— Rezistă până acolo?

— Cred că da. Anderson își lipi mâna de fruntea transpirată. Este o febră rece. Pare diferită de cea care l-a dat gata pe Koltensteiner. O să aflăm, sper, de îndată ce o să

ajungem în sală. Cu condiția ca *gunoierii* să nu se fi atins **de camera de gardă.**

Camera de gardă era denumirea, deja ieșită din uz, pentru punctul medical de prim-ajutor, care se găsea în apropierea fiecărui front de lucru, înainte de inventarea deplasării pe suspensie magnetică a navetelor. Era formată dintr-un depozit de medicamente de primă necesitate, un sistem de donare biologică pentru țesuturi de dimensiuni reduse și un droid medical cu o programare extrem de veche.

Mă întreb ce se va întâmpla dacă, dintr-un motiv sau altul, camera de gardă sau droidul nu vor corespunde necesităților noastre. Nathan își mușcă buza de jos și se apropie de femeie. Va muri, probabil, iar noi îi vom urma în orele din viitorul apropiat. Subteranul ne va înghiți pe tăcute, așa cum a făcut-o de atâtea ori cu mii și mii de mineri, în decursul decadelor. Și, ce e mai rău decât moartea, nimeni nu-și va mai aduce aminte de faptul că am existat. Că praful Selenei a fost călcat de pașii unui Hansard, Anderson, Heigh, Shallot, Koltensteiner. Vom deveni praf, în praful din jur.

întinse mâna și-i atinse fruntea cu fereală, ca și cum se temea să nu-1 frigă. Dar pielea era neașteptat de rece și, fără să vrea, îi acoperi ambele tâmple cu podul palmei. îi răsări în minte ceva, amintindu-și de ceea ce spusese Anderson cu privire la statutul special al femeii și al lui.

— Ai spus că a existat o „arteră", nu, Anderson? O entitate biologică sau o structură minerală?

William Anderson bătu din palme, ca să scuture praful de pe mănuși și ridică din umeri.

— Are vreo importanță?

— Cum adică, dacă are vreo importanță? William, a fost vorba despre o inteligență cosmică îndepărtată sau despre o creație naturală, de sorginte selenară? Ar fi bine să știm cu exactitate, înainte de a ajunge în sala Lacului Negru.

Anderson îl privi pe Nathan cu o figură liniștită.

— Când ți-am povestit despre aventura aceea străveche, am precizat - **se pare că...** A fost una dintre condițiile de securitate, care a stat la baza opțiunilor de continuare a mineritului în zona asta. Să nu știm nimic, să uităm, fie și prin moarte, de descoperirea făcută. Cei mai mulți dintre cei care ne-am aflat în primele rânduri atunci am căzut pradă unor accidente în săptămânile și lunile următoare, după ce ne-am petrecut o mulțime de timp prin laboratoarele de studii medicale avansate al Coloniei. Când am înțeles ce ni se pregătea, am fugit care încotro. Unii au reușit să iasă din Colonie și să-și piardă urma în Coloniile vecine. Habar n-am ce s-a întâmplat cu ei. Alții, cei mai mulți, am rămas aici, deoarece era foarte greu să străpungi cordoanele de securitate. Ne-am creat identități false, ne-am schimbat profesiunile, locuințele și am avut grijă să „murim" odată cu cei din generația cărora ne integrasem. N-a fost ușor deloc, dar am reușit. Cel puțin, până acum. Nu am mai auzit niciodată de „artefact" și nici chiar de ceilalți *nemuritori.*

Heigh și Hansard se uitară dincolo de umărul lui la femeia nemișcată. Lumina galbenă îi făcea chipul cadaveric. Doar nările i se umflau ușor, indicând faptul că nu

murise. Că încă nu murise, își strânse buzele Nathan, ridicându-se într-un genunchi.

— Faptul că sunteți aici, împreună... spuse și arătă cu degetul spre el și spre femeie. Presupun că e o întâmplare, nu?

— E o întâmplare, dădu din cap celălalt. își ridică o clipă privirea și îl fixă pe Heigh. Am recunoscut-o după colanul de la gât.

își desfăcu uniforma la guler și întinse capul într-o parte. Un fel de zgardă zigzagată, maronie, era imprimată în piele, de jur-împrejurul gâtului. Se aplecă apoi deasupra trupului femeii și îi desfăcu fermoarul. Nathan zări aceeași zgardă, dar mai lată, mult mai jos, aproape de baza gâtului, întinzându-se ușor către zona pieptului.

— Suntem însemnați cu toți. N-am putut în niciun fel să scăpăm de semn. Dar, se pare, autoritățile nu au știut niciodată să profite de această posibilitate de identificare.

Heigh se apropie de trupul rezemat de zid și examină cu atenție tiparul zimțat de pe piele.

— Sau nu au vrut, spuse într-un târziu, ridicându-se. Te-ai gândit vreodată la asta, Anderson?

Bărbatul deschise gura să răspundă, dar nu reuși să scoată decât un sunet de surpriză. Deasupra, luminatorul pâlpâi, ca și când ar fi fost gata să se stingă.

— Poate că nu au vrut, reluă Heigh și se întinse către tavan, desfăcându-și brațele. Se auzi pocnetul slab al oaselor în cartilagii. Părerea mea este că au știut de locul fiecăruia dintre voi. Ați fost un lot de experiment. Iar pe animalele de laborator le păzești cu atenție, să nu li se întâmple ceva neprevăzut.

— Nu înțeleg.

— E evident. N-ai înțeles niciodată. Poate că au fost interesați să afle cât de mult puteți trăi. Sau poate că „artefactul" acela a produs vreun efect ce vă privește în mod direct.

— E o presupunere.

Heigh nu irosi timpul.

— E aproape o certitudine. Femeia asta, Shallot... întâmplător, oare, se găsea în aceeași echipă cu tine? A mărturisit că face parte din trupele celor de la SIS. Crezi cumva că mă supravegheau pe mine sau pe Hansard? Doar nu ești idiot. S-ar putea ca și infestarea asta nenorocită să fie tot o urmare a faptului că voi doi sunteți *iradiați.* Până ajungem în sală, ar fi bine să te gândești nițel la toate astea, *nemuritorulel*

Artefacte din preistoria societății selenare

„Revolta celor 400" - fragment de comentariu radiofonic al postului privat *Injun 1*

...așa încât, situația pare mai mult ca niciodată să scape de sub control reprezentanților Puterii. Doamnelor și domnilor, există chiar un curent de opinie subversiv care insistă asupra faptului că toate evenimentele negative din ultimele 17 decade au fost puse la cale de o organizație necunoscută, cu sediul în subteranul Cupolei Landsat, cu scopul declarat de a slăbi autoritatea oficială și de a-i determina pe locuitorii celor 12 Colonii să solicite o autono-

mie politică parțială în raport cu Corporația și, implicit, cu Guvernul terestru.

Cei 400 de mineri blocati de mai bine de 36 de ore în »
subteranul Minei Anjanni reprezintă, fără nicio îndoială, un incident fără precedent. Cel puțin deocamdată, domnul Bob Ashton Sterling, Guvernatorul General al Forței de Muncă de pe Selena nu pare să aibă habar de felul în care ar trebui să procedeze pentru a calma situația și, încă și mai grav, pare să dea ascultare acelor consilieri imbecili, de care s-a înconjurat cu prilejul ultimei remanieri, și să accepte ideea unei intervenții a Forțelor Speciale. Asta deși totul pare să pornească de la o cerere îndreptățită a minerilor, în privința protejării biologice eficiente a mediului subteran, dat fiind faptul că, în ultimele 8 decade au căzut pradă unui virus necunoscut peste 30 de mineri.

Este mai mult decât evident, stimati ascultători, că Gu- vernatorul General nu dorește o rezolvare propriu-zisă a situației, ci numai o simplă înlăturare a ei de pe eșichier. O sursă de la cabinetul său, pe care nu pot să o deconspir, din cauze lesne de înțeles, ne-a confirmat faptul că se mizează, cel mai probabil, fie pe intervenția OMON și pe gazarea răsculaților, fie pe inundarea sectorului de mină afectat cu heliu lichid, dintr-o pungă învecinată zonei, prin distrugerea peretelui despărțitor.

Cam brutale mijloace, nu? Domnul Sterling pare să fi uitat complet faptul că, într-un trecut nu tocmai îndepărtat, familia domniei-sale a fost salvată de la moarte, în urma prăbușirii tavanului unei săli subterane de expoziție, tocmai de intervenția spectaculoasă și eficientă a unui

grup de mineri aflați întâmplător în zonă. Grup care, acum, se găsește în stare de revoltă la Ajanni și solicită un lucru care pare absolut normal oricărui om rațional de pe Selena - condiții de lucru corecte și sigure pentru cei ce muncesc să susțină economia satelitului.

I

în plus, deși actualii mineri nu mai au practic decât legături îndepărtate de rudenie (de gradul V, VI, respectiv VII) cu minerii aduși la început de pe Terra din pușcăriile și locurile de recluziune ale Federației Mondiale, ei sunt tratați și azi cu aceeași severitate ca și îndepărtații lor străbuni, deoarece nimeni nu s-a gândit până acum la revizuirea Normativelor Muncii Selenare, rămase în vigoare după mai bine de 110 decade de la decretarea lor unilaterală, de către reprezentanții de atunci ai Federației. Nu credeți, prea interesanții mei auditori, că, odată cu alegerile electorale coloniale care bat la ușă, ar fi cazul ca vreun consilier, dezorientat și neinteresat, să pună și această problemă acelora care candidează pentru fotoliile de la cârma Coloniilor?

15. Puntea de transport spre Mina Aswhard, Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 5:19

Hlopin stătea în cabina punții și se uita la luminile ce defilau de o parte și de cealaltă a liniei magnetice, la înălțimea tavanului. Trase de ușa micului frigider fixat între locurile din față și scoase din el o cutie cu apă minerală. Ii smulse căpăcelul și sorbi îndelung, cu ochii închiși. Plimbă lichidul acidulat prin gură, înainte de a-1 înghiți, ca să simtă bulele de gaz zdrobindu-i-se de limbă, apoi o înghiți. Luă cutia de la gură, când simți că ajunsese la jumătate și râgâi de două ori prelung. Bioteh-ul se uită o clipă la el și se strâmbă. Nu-i plăcea apa minerală, deoarece era împotriva hranei și a băuturilor dublu sintetizate. Or, cu toate că se făcuse multă reclamă faptului că mineralizarea și carbonatarea se făceau cu ajutorul unor substanțe și gaze autentic selenare, majoritatea populației Coloniei știa că sintetizatoarele de materie făceau totul. Ridică din umeri și comandă ultima verificare de rutină a materialului încărcat în cală. După patru secunde, pe display-ul lipit de podea prinseră să defileze sortimentele de arme, de gaze de luptă, de sisteme de apărare la distanță, de alimente, medicamente și sisteme de purificare a aerului. Străbătu șirurile cu degetul și, într-un târziu, se întoarse către Samuel Riley, care părea că doarme, răsturnat în fotoliul ergonomie, cu ochelarii de date pe ochi.

— Cred că totul este în regulă, șefu'. Asta dacă nu ne minte sistemul ăsta nenorocit de verificare. Se pare că n-au uitat să pună nimic din ceea ce le-am cerut. Dacă menționam în raport și două femei, totul era chiar în regulă, zău!

Jean Hlopin rânji și sorbi ceea ce mai rămăsese în cutie.

— Mai bine puneau un sistem de donare cu planurile pentru vreo sută de tipuri de muieri. In felul ăsta am fi scăpat de plictiseala care are să urmeze după ce-i frigem pe slăbănogii ăia.

Riley își trase ochelarii pe frunte. Ii era cald și, în ciuda sistemului de condiționare a aerului, simțea că transpiră. Cel puțin oamenii de sub comanda lui nu căzuseră în apatia disperării. Puteau să reacționeze normal și fără ordin, ba chiar să și glumească. Se rugă în gând ca operațiunea să se prelungească mai multe zile, deoarece încheierea ei pozitivă ar fi însemnat propria condamnare. Spera din tot sufletul ca până la sfârșitul ei să găsească o cale de ieșire din rahatul în care intraseră, din cauza ghinionului.

își șterse gâtul cu dosul palmei. Cum să lungești o operațiune, fără să încâlci, totuși, ordinele?

— Cred că ar fi bine să programezi puntea să înainteze mai lent.

— Poftim?

— Hlopin, ți-am ordonat să preiei controlul manual și să bagi puntea în viteza a doua de înaintare.

Bărbatul cu ochi sașii se uită curios către comandantul său, dar nu făcu niciun semn cum că s-ar fi gândit să-i dea ascultare.

— Ce treabă avem noi cu puntea? întrebă după câteva clipe și aruncă iritat cu cutia goală într-un colț. E sub controlul celor de la comandament.

Riley surâse și dădu aprobativ din cap. Oare câți ochi îi supravegheau în acel moment?

— Nu vezi alarma sistemului de încălzire accelerată a câmpului magnetic? Ce naiba, Jean, parcă n-ai mai fi călătorit niciodată cu o punte!

Se aplecă, ca și cum ar fi vrut să-i arate numita alarmă și apucă cu mâna care nu intra în cadrul ochiului electronic firul de fibre optice care trecea pe sub scaunul său. Smuci cât putu de tare, după care se lăsă pe spate relaxat. Piuitul mai multor alarme umplu dintr-odată cabina și cei doi îl priviră uluiți.

— Ți-am spus că vor fi probleme! țipă Riley, ca să acopere zgomotul. Preia controlul manual și încearcă să menții controlul asupra situației, până ce vom găsi o soluție să reechilibrăm tensiunile de câmp.

Hlopin înghiți în sec, apoi debranșă pilotul automat. Ochii electronici din colțurile cabinei muriră brusc. Se »
auzi un pârâit electrostatic și cabina se zgâlțâi violent. Dmitri Menzel căzu într-o parte, surprins, și se lovi la arcada dreaptă. Un fir de sânge i se prelinse pe obraz în jos.

— Regret, clătină din cap locotenentul, dar trebuia s-o facem. Nu puteam să așteptăm să atingem zona limită de acces. înțelegeți? Misiunea s-ar fi terminat prea repede. Acum, sunt dependenți Ia modul absolut de informațiile pe care le vom transmite noi. Și nu vor acționa în niciun fel, până ce noi nu vom confirma că ultimul miner este transformat în scrum. Iar noi o s-o facem cât mai târziu.

16. *La Trei Semne,* **Piața Colonial 1, Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus**

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 5:21

De obicei, slujba lui Ingrid Campagna consta în vânzarea de produse genetice afrodisiace, importate din cartierul Spaalev, renumit pentru sistemul său de protecție anti- genică. Timp de trei ore pe zi, stătea în spatele unei vitrine din plexis și făcea expediții electronice la diferite adrese, conform listei pe care patroana i-o dădea personal, în fiecare dimineață. Apoi, ieșea să bea o cafea peste drum, la „Trei semne", de unde vedea prin geamul caroiat, de culoarea azurului, gura metroului și cele trei scări care duceau pe pasarelele de evacuare în caz de incendiu sau de cutremur. Pe una din acestea, coborâse, cu puțin înainte de ora zece și jumătate, dinspre pasajele suspendate, Verra Merrit, îmbrăcată într-o salopetă de lucru.

Ingrid Campagna scoase dintr-un buzunar un pachețel de mirodenie, dar nu-1 desfăcu și-l puse pe masă, alături de ceașcă. Privea uluită la femeia cu ochii acoperiți de banda antiradiații, care intrase în bar cu pași de felină și se așezase pe unul din tabureții înalți, din colțul opus al tejghelei lucioase. Nu mai văzuse niciodată până atunci o clonă cu șase degete la mâini, deși auzise despre aceste specimene, solicitate pentru munca la diferite sisteme cu senzori multipli. Apoi, clona luă sonda cu bere neagră din

sertarul tejghelei, trase cartea de credit prin fanta deschisă ca o pupilă verde, și se îndreptă direct spre masa ei, din colțul încăperii.

— Ce naiba te holbezi așa, n-ai mai văzut nicio clonă până în clipa asta?

Campagna respiră adânc și își impuse să nu se lase intimidată de tonul aproape agresiv al străinei.

— Nu. își spuse buzele și continuă bâlbâindu-se: Nu... adică da. Vreau să spun că am văzut clone, e normal, nu? Geodds are o populație formată din clone și oameni în raport de unu la trei. Dar nu am văzut încă o clonă atipică.

— Ei bine, tocmai ți s-a întâmplat nenorocirea.

Verra Merrit se așeză pe scaunul fără spătar și împinse berea în față, aproape ciocnind-o de ceașca cu cafea.

— Pot să mă așez? Am impresia că în localul ăsta puturos nu prea mai sunt locuri de la o vreme.

Ingrid Campagna se așeză mai bine în scaun. Barul era aproape gol, cu excepția unui miner, care adormise în colțul opus, cu o șapcă trasă pe ochi. îi era din ce în ce mai clar că străina venise aici după ea. împinse cu degetul arătător în pachețelul de mirodenie, dar nu răspunse nimic. Merrit se uită la ea cu o figură liniștită, apoi rupse sigiliul de pe gura sondei și înghiți două guri mari.

— Deci tu ești Campagna, ghicitoarea. Imaginea din sistemele SIS era ceva mai tânără. Credeam că ești mai frumoasă. Aveai ochii mai mari și parcă mai negri.

— Nu sunt ghicitoare.

Ingrid ridică din umeri.

— Toți cei care vin la mine cred că eu ghicesc,

pur și simplu, viitorul. Nu știu dacă așa ceva e posibil. Există, evi-

dent, aparatele de prognoză, dar ele funcționează după niște programe statistice și marja lor de eroare este de peste 70%. In plus, ca să poți apela la ele, trebuie să ai certitudinea că supraviețuiești în următorii cinci ani. Eu citesc în destin. Știi ce înseamnă asta?

Verra scutură din cap.

— Habar n-am. Am fost însă trimisă la tine pentru a găsi pe cineva. O persoană care este strâns legată de mine și a cărei urmă am pierdut-o. Am primit adresa ta de la un tip ciudat, Lewis. își spune *colonelul Lewis* și afirmă că este cel care a produs clona mea și pe a ta.

Ingrid Campagna tresări violent și aproape că răsturnă ceașca. își duse mâna la gură, ca să-și reprime un rictus, apoi se propti cu amândouă picioarele în podea, ca și când ar fi vrut să-și facă vânt spre tavan.

— îl cunoști pe Lewis?

— S-ar putea spune și așa. Verra scutură din cap. Mai degrabă cred că el mă cunoaște pe mine. Mi-a cerut să-i fac un serviciu și, pentru asta, mi-a dat numele și adresa ta. Va trebui să-mi ghicești sau... cum naiba ai spus - să-mi citești destinul, nu?

— Să-ți ghicesc destinul, da, confirmă cealaltă cu voce șoptită. Numai că n-am mai făcut asta de ani de zile. Talentul mi s-a destrămat, cu cât m-am îndepărtat de momentul ieșirii din incubator. Nu mai știu cât sunt de bună în acest moment. Din cauza asta am ajuns să vând afro- disiace.

Merrit dădu din cap. Timpul, mereu blestematul de timp! Din cauza asta ajunsese și ea aici, în spelunca asta ordinară,

să discute cu o nenorocită care-și pierduse talentul pentru care fusese zămislită. Mai bău o gură din lichidul amărui și înțepător, apoi mută sonda în mijlocul mesei.

— Ce trebuie să fac?

Ingrid se încruntă și se aplecă ușor peste masă.

— Ești sigură că asta vrei? Uneori, clienții își pierd memoria, după o astfel de ședință. Lewis nu ți-a spus nimic în privința asta?

— Cred că Lewis nu spune niciodată nimic din ceea ce trebuie să aflăm singuri, se enervă Merrit. Chiar de-ar fi să-mi pierd memoria, tot nu pot să o abandonez. Eileen este cea mai bună prietenă a mea. Deci, ce trebuie să fac?

Cititoarea în destin ridică din umeri.

— Doar un afurisit de test. Trebuie să determinăm traiectoria destinului tău genetic, așa cum ți-a fost ea implantată de către bioingineri. Apoi o să ingurgitezi *serul destinului,* care o să-ți ajute subconștientul să intre în legă-tură cu conștientul meu. S-ar putea să te manifești violent. Sau poate că nu. S-ar putea să primești, în plin, ceea ce eu numesc un *șoc al trecutului* și să cazi în catalepsie. Sau există posibilitatea să nu mai vrei să dezvălui nimic despre destinul ce te așteaptă, în clipa în care subconștientul tău va depista un pericol iminent. După cum vezi, există mai multe riscuri și unii renunță încă de la început.

Verra Merrit se întoarse pe jumătate și trase de o închizătoare magnetică. Scoase dintr-un buzunar de pe piciorul salopetei un tester chimic și-l aruncă spre mijlocul mesei.

— Asta e testerul. Unde voi ingurgita *serul adevărului?*

17. Intersecția Einstein, Putui 57, Mina Wendda, Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 5:21

Când puntea Angel se cuplă la mufele presurizate ale parcării suspendate, Riley dădu drumul unui căscat lung. In lumina reflectoarelor cu arc voltaic ale iluminatului de rezervă, parkingul părea un subansamblu coborât direct din vechile filme de actualități ce prezentau momentele înființării Coloniei. Locotenentul nu se grăbea deloc să părăsească spațiul strâmt al cabinei de comandă a punții. Se lăsă pe spate în fotoliul cu plasă, în vreme ce Jean Hlopin reducea turația turbinei și decupla sistemele de transmisie a forței motrice. în următoarele două minute, masivele bare de titan de sub punte continuară să vibreze surd, tot mai slab cu fiecare secundă scursă. în sfârșit, se opriră.

Riley se întinse cât era de lung, lovind tavanul scund cu dosul palmelor.

- Ei?

Menzel se aplecase spre el și-l privea întrebător. Lumina albastră de control a bordului îi cădea pe frunte, dându-i o nuanță cadaverică. Riley se frecă la ochi; simțea o durere surdă în dosul pleoapelor, dar știa că se datorează oboselii.

— Cred că habar n-au unde ne aflăm în momentul acesta. Dar cu un statistician bun și acoperire maximă pe toată zona de minerit, am putea fi depistați în circa o oră.

Menzel clătină din cap.

— Eu sunt mai pesimist. Și zău că nu înțeleg de ce nu ne grăbim.

Riley râse aspru și agăță laringofonul pe suport.

— Nici nu-i nevoie, deocamdată. Cred că avem suficient timp să bem o cafea.

Hlopin se răsuci din locul unde se afla și clătină din cap.

— Domnule, cu tot respectul cuvenit, tocmai am intrat în subteran, străduindu-ne să ne facem invizibili. Am omorât o santinelă pentru asta. Și am ieșit de sub ghidajul automat în urmă cu câteva minute. Cred că, în momentul acesta, suntem la fel de vânați ca și minerii pe care-i căutăm. De ce naiba să stăm pe loc?

— Ei și?

Hlopin căscă gura uluit. Se înecă și tuși de câteva ori.

— Credeam că ne străduim să scăpăm de sub supravegherea celor de la SIS!

Riley ridică din umeri și bătu cu arătătorul în arma de la șold.

— Profundă eroare. De fapt, noi am intrat în subteran, ca să ducem la bun sfârșit o vânătoare. N-avem nimic de împărțit cu cei de la SIS.

— Ai înnebunit?!

— Par eu un nebun furios? Locotenentul râse. In regulă, gata cu joaca! Nu-i niciun secret la mijloc. Este limpede că vor încerca să dea de urma noastră. Așa că nu văd de ce nu le-am face pe plac. Să le lăsăm plăcerea să alerge puțin după noi și, într-un final, să ne descopere. Pentru că, oricum, o să ne descopere.

Dmitri Menzel se întoarse către cei doi.
— Te gândești la senzorii de mișcare?
— Chiar la ei mă gândesc. înainte de a ajunge la magazie să ne echipăm, am accesat câteva hărți vechi ale primelor coridoare ale Minei. Sunt înțesate cu chestii de-astea, pentru depistarea seismelor produse de meteoriți.
Menzel clătină din cap.
— Nu văd cum am putea să scăpăm de supraveghere. Așa că nu înțeleg de ce e nevoie să stăm aici, în loc să încercăm să dăm de urmele minerilor. Oricum, ne vor depista.
— Pentru că mă aștept să asistăm la o detecție asemănătoare- a celorlalți. E clar că, mai întâi, ei vor activa sen- » ' '
zorii. în felul acesta, vom afla cu exactitate unde se găsesc. Iar cei ce ne spionează nu vor ști dacă este vorba de noi sau de ei. în mod normal, ar trebui ca o oră să fie de ajuns. Așa că luați loc și să încercăm să punem la punct primele detalii ale vânătorii.

Artefacte din preistoria societății selenare

Fragment din raportul periodic al Excelenței Sale Guvernatorul General al Selenei către Guvernul terestru

(...)

— Starea tehnică a Coloniilor: Bună.
— Condiții atmosferice: Apropiate de parametrii normali. Urmează indexul cu parametrii prestabiliți și cei existenți în momentul transmiterii acestei înștiințări. Cauzele care au produs cele mai multe deteriorări atmosfe-

rice sunt de natură umană. Recomandăm crearea unui corp de tehnicieni tereștri, independent de Corporație, care să își dea avizul tehnic periodic pentru corecta funcționare a aparaturii de producere, menținere și curățare a atmosferei intracoloniale.

— Norma de lucru: corespunde cu aceea planificată.

— Ritmul de expediție a minereurilor și gazelor: cel planificat. Singurele excepții le constituie sfârșiturile de decadă, când vântul solar se intensifică și perturbă numărul de lansări.

— Numărul de lucrători: 880 în fiecare Colonie. Pentru menținerea constantă a acestui număr, solicităm permisiunea producerii de clone într-un procent cu 22% mai mare decât în aceeași perioadă a anului trecut. Motivația solicitării: numărul de accidente de muncă a determinat solicitări sporite de organe externe, astfel încât decretul anterior care prevedea „Un miner, o clonă" este complet depășit. In situația în care această solicitare nu va fi aprobată, vom fi obligați să permitem eutanasierea unui număr de muncitori variind între 150 și 500, în fiecare Colonie.

— Numărul de tehnicieni interni: 220 pentru fiecare Colonie.

— Numărul de tehnicieni de suprafață: 160 pentru fiecare Colonie.

— Numărul de tehnicieni de rezervă (interni și de suprafață): 50.

— Numărul de personal auxiliar mixt: 136 pentru fiecare Colonie (55 de bărbați și 81 de femei sterile).

— Numărul de personal OMON: 235 de luptători profesioniști pentru fiecare Colonie.

— Numărul de utilaje de transport la suprafață: 66 de garnituri pe pernă de aer și 12 transportoare cu fuzee chimice pentru fiecare Colonie. Solicităm aprobarea măririi numărului garniturilor până la 85, iar a transportoarelor până la 20, în condițiile în care zăcămintele nou descoperite permit măriri ale normelor de lucru cu până la 30%.

(...)

18. Clădirea Administrației Unităților Speciale, Piața Armurierilor Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 5:21

— Scuză-mă, generale, interveni William I.M. Zabbelin. Intorcându-mă la întrebarea domnului Sean, cred că toți cei prezenți în sala asta ar trebui să știe că nu există cale de întoarcere.

— Ca să fim sinceri, domnule Guvernator, totul a fost pus la punct încă din start cu acest amendament - nu există cale de întoarcere.

Guvernatorul zâmbi și-și frecă punga maronie de sub ochiul stâng. Ii era somn și chestia asta amenința să se prelungească cel puțin până la căderea serii. Și nici măcar nu putea să grăbească lucrurile în vreun fel, era numai un simplu invitat. In plus, se simțea destul de nesigur pe el, din cauză că cei de la SIS nu binevoiseră să răspundă convocării și nu trimiseseră pe nimeni.

Sandro Lopez își pocni degetele, apoi lăsă mâinile să se sprijine pe tăblia lucioasă a mesei.

— Domnilor, v-am invitat aici pentru a discuta câteva elemente referitoare la gravitatea situației în care am ajuns. Nu ca să oferim scuze prefabricate de alții. Ne găsim în plină desfășurare a unui proiect, în care am fost implicați fără să ni se ceară acordul. Mai mult, o echipă de soldați OMON este trimisă cu bună știință la moarte, fără ca măcar să ni

se solicite părerea, necum acordul. Mi se pare că, în acest caz, protocolul încheiat între structurile noastre de conducere a fost grav încălcat de cel puțin una din părți. Și că, din punct de vedere legal, nu mai avem nicio obligație de a-1 respecta. Mă înșel, cumva, maior Oswald?

Donna Oswald nu era ceea ce s-ar putea numi o femeie frumoasă, dar uniforma militară îi dădea un aer aparte. Nu și acum, când era cu adevărat speriată. Fusese adusă în mare grabă în sala de ședințe, fără ca măcar să i se dea de înțeles care este scopul pentru care fusese solicitată. Și, acum, între ciocanul greu care se dovedea Guvernatorul, și nicovala formidabilă întruchipată de generalul Lopez, părea prinsă într-o situație fără ieșire.

— Cred că... nu am avut timp suficient să studiez proiectul acesta, domnule.

— Nimeni nu a avut timp să-l studieze, maior Oswald. Vocea generalului avea inflexiuni de gheață. Pentru că este un proiect realizat în mod unilateral, nu, domnule Guvernator? Un proiect SIS, pe care vi l-au vârât sub nas, să-l semnați, înainte de alegeri. Nu știu ce îmi spune că l-ați semnat, fără să-l studiați prea atent.

Pierre Guintini era secretarul personal al lui William I.M. Zabbelin de aproape patru decade. Niciodată mai înainte nu-1 văzuse însă pe acesta prins la strâmtoare. Aproape că nu mai recunoaștea fața lividă, cu trăsături ascuțite. îi zări buza de jos mușcată până la sânge și se făcu cât mai mic, străduindu-se să dispară în căptușeala scaunului. îi aruncă o privire sfioasă colonelului care stătea în stânga sa, dar acesta nu-1 luă în seamă.

Donald Sean se așteptase ca Guvernatorul să ofere o oarecare explicație pentru acest proiect, să-i închidă gura generalului cu câteva remarci mușcătoare privitoare la bugetul destinat cercetării genetice și să plece, fără prea multă tevatură. Când primise apelul generalului, crezuse că era vorba despre o chestie de rutină și fusese nerăbdător să se întoarcă la sediu, ca să afle ultimele noutăți des- pre cei plecați în misiune. Dar povestea luase o întorsătură neașteptată și generalul îl pusese la colț pe superiorul său pe linie administrativă, fără niciun fel de menajamente. Oare ce anume intervenise în relațiile dintre ei, după revenirea lui Lopez din Exterior? Sean se abținu să tragă concluzii, străduindu-se să fie numai ochi și urechi.

— Este absolută nevoie...

Guvernatorul înghiți în sec și îi desemnă cu mâna pe cei care stăteau în jurul mesei.

— ...ca toți aceștia să fie de față la o discuție cu caracter confidențial?

— Proiectul a avut caracter secret atâta timp cât cei trei semnatari ai protocolului și-au respectat promisiunile. Din moment ce trupele OMON curăță mizeriile celor de la SIS și trebuie apoi să fie, la rândul lor, exterminați, iar noi suntem anunțați când nu se mai poate face nimic, consider că partea noastră de acord a căzut. Așa că proiectul nu mai este considerat secret de către OMON. Cei de față sunt prezenți sub formă de martori.

— Niciun tribunal din Geodds Rockwell nu va accepta mărturia lor, în caz de citare.

— Exact! șuieră Lopez și se aplecă peste masă, în direcția guvernatorului. Dar cine v-a spus că vom apela la tri-

bunalele Coloniei? Ambițiile proiectului sunt atât de nebunesc concepute, încât vizează stabilitatea și chiar viața tuturor Coloniilor selenare. Iată de ce vom apela la serviciile Tribunalului Suprem.

Fața Guvernatorului deveni cadaverică. Lopez părea prea sigur pe sine, ca să joace la cacealma. In mod sigur, ținea un as pe mânecă. Și tocmai acum lipsea Vanguard!

— Nu vei îndrăzni, articulă, în cele din urmă și-și strânse pumnii deasupra tăbliei, până ce i se albiră degetele. Nu vei îndrăzni, pentru că asta ar însemna deschiderea obligatorie a Coloniei în fața oricărei inspecții dorite de tribunal. Și asta numai pentru trei soldați nenorociți. Cei din Consiliu îți vor scoate ochii și ți-i vor expune pe capătul benzii de transport, ca să-i calce toți în picioare. Nicio Colonie nu a permis accesul cuiva străin în interiorul propriilor secrete.

Sean își privi șeful și văzu umbra ce i se lăsase peste iriși. Niciodată Generalul nu fusese mai furios decât în momentul acela. Deasupra capului Guvernatorului General plutea nevăzută, dar perceptibilă, sabia unei amenințări mortale. »

— Iți dai seama că pot să dau ordin să fii reținut și închis într-o celulă, domnule Guvernator?

Sandro Lopez vorbise atât de încet, încât Donna Oswald de-abia reușise să înțeleagă, de alături, sensul cuvintelor. Iar când îl înțelese, se cutremură.

— Te închid, apoi dau un comunicat în care te declar în incapacitate de a conduce Colonia și îmi asum prerogativele de șef militar, până la noile alegeri, care vor fi fă-

cute sub supravegherea forțelor OMON. Pe Jack Vanguard pot să-l izolez complet, până ce voi lua o hotărâre în privința sa. Sau pot să-i propun să ajungem la o înțelegere comună, în care elementul de sacrificiu să fie Guvernatorul. Și asta, da, pentru trei soldați nenorociți.

După un scurt moment de liniște, generalul își destinse mușchii faciali într-un zâmbet.

— Dar n-o voi face. Cu condiția să povestești aici tot ce știi despre proiect. Maiorul va înregistra, apoi fiecare dintre cei de față va semna, cum că a fost de față și a auzit ceea ce s-a discutat în ședință. După ce toate măruntișurile astea vor fi îndeplinite, voi începe să mă gândesc la ce se va întâmpla la noapte. Și mâine. Și mâine noapte. Dacă vom mai avea parte de așa ceva.

Artefacte din preistoria societății selenare

Proclamația de independență a neo-Coloniei din Mlaștina Putrefacției

într-o totală lipsă de credință în Dumnezeu, de milă a semenilor de pe Terra față de noi, cei care nu am păcătuit decât prin faptul că am fost concepuți genetic pe Selena, și cu o urmă de speranță față de viitor, declarăm înaintea cerului gol și a celor care au urechi să ne asculte urmă-toarele:

— Astăzi 13.05.000117.A proclamăm perimetrul de 14 mile pătrate, din apropierea craterului Von Taberchnau,

drept Zonă Liberă, dincolo de puterea Corporația Minelor Selenare și a Guvernatorului General al Forței de Muncă.

— Denumim respectiva zonă neo-Colonia SOLRAD (Solar Radiation) și o trecem cu această titulatură pe toate hărțile din memoria Comp-ului Corporației.

— Declarăm întreaga regiune care poartă numele de Mlaștina Putrefacției drept zonă de extindere a neo-Co- loniei și o asigurăm împotriva oricărei tentative de ocupare militară din partea forțelor de represiune OMON.

— Ii declarăm pe cei 997 de mineri, evadați în diferite perioade și ajunși în neo-Colonie ca fugari dintr-un sistem penitenciar abuziv și represiv, drept cetățeni cu drepturi depline ai Selenei, fără nicio legătură cu semenii întru rațiune de pe Terra. Drept pentru care le eliberăm un Certificat de Ființă Umană Selenară cu drepturi depline în oricare configurație socială viitoare a acestei așezări.

— Menționăm că va primi sus-menționatul certificat oricare miner evadat din cele 12 Colonii terestre selenare, care dorește să devină membru al societății noastre.

— Declarăm că nu există o stare de război între Confederația celor 12 Colonii și neo-Colonia SOLRAD, dar dacă aceasta se va dovedi necesară, ea va fi declarată și susținută prin mijloace specifice luptelor de subteran.

— Declarăm că singura noastră dorință este să fim lă- sați să trăim în pace, alături de Confederație și să ne dezvoltăm în perimetrul declarat anterior drept spațiu vital. Dacă aceste drepturi vor fi încălcate de partea adversă, suntem absolviți de orice responsabilitate cu privire la nenorocirile care vor urma.

Drept pentru care înaintăm această DECLARAȚIE pe toate canalele de recepție, atât în direcția reședinței Guvernatorului General, din Colonia Lacie, cât și în direcția sediului Guvernului Terestru de la Melbourne, Australia, Terra. Fie ca viitorul să vă deschidă mințile!

19. Sala Lacului Negru, Mina Veche, Piața Armurierilor, Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 5:31

Droidul medical se mișca atent printre tuburile transparente din plastic siliconic, manevrând terminalele a tot soiul de aparate atât de vechi, încât nimeni nu le mai știa denumirile. Eillen Shallot stătea întinsă pe masa de intervenție, legată strâns de încheieturile mâinilor și ale picioarelor. Părul de pe cap îi fusese îndepărtat cu ajutorul unei soluții depilatoare și pe pielea țestei îi fuseseră plantate o mulțime nenumărată de contacte dermice. încă din primele momente ale intervenției, droidul îi înfipsese un indicator metalic, subțire ca un ac, între coaste, la numai câțiva centimetri de inimă. >

Nu era moartă, dar nici a ființă vie nu mai arăta, gândi Nathan. îi arunca priviri furișe, în timp ce supraveghea ecranele albastre care monitorizau fluxurile energetice ale organelor vitale. Fusese o femeie frumoasă și, chiar și acum, își păstra o noblețe tulburătoare a trăsăturilor chipului cadaveric.

Charles Height intră sub spotul orbitor al luminii care scălda masa de intervenție și rupse primul tăcerea.

— Trebuie să facem ceva.

— Știu, răspunse Anderson și lăsă să-i cadă mâinile pe lângă corp. întrebarea e, ce anume? Asistentul ăsta încă mai procesează informația și nu avem nicio posibilitate

să-1 grăbim. Acceleratoarele de reacție pe care le avem la noi nu sunt compatibile cu rețelele sale piezoelectrice. Ca să nu mai vorbesc de programele medicale, despre care habar n-am cum funcționează. Știu că n-avem prea mult timp. Or să reușească să ne ia urma și vor ajunge și aici.

— Pot să mă întorc până la punctul acela de răscruce, îl întrerupse Nathan. Ii aștept în întuneric. Când o să le văd luminile, o apuc în direcția uneia dintre fundături. Mai mult ca sigur că se vor ține după mine.

William Anderson își frecă fruntea. Lumina puternică îi scotea în evidență trăsăturile dure ale chipului. Clătină din cap.

— Și? Cât crezi că o să-i întârzii? O jumătate de oră. Hai să zicem o oră. Cel mult. Te vor prinde și vor veni după noi. S-ar putea ca totul să se fi terminat până atunci și noi să fi reușit să pornim din nou. Dar s-ar putea, la fel de bine, să fim tot aici. Nu e o soluție și știi asta foarte bine.

— Tu ce spui, Charles?

Height ridică din umeri.

— Dacă e vorba numai despre cum să-i întârziem pe soldați, asta se poate aranja. Eu vorbeam însă despre butoiul ăsta de metal, care nu face altceva decât să zornăie inutil pe aici.

— Ce vrei să spui? întrebă Anderson, privindu-1 pieziș.

— Se poate aranja, repetă Height și izbucni în râs. De fapt, mai corect ar fi să spun că s-a aranjat. Ce credeți că am făcut la răscruce, înainte ca voi să ajungeți în punctul unde mă oprisem?

Anderson deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Pleoapa ochiului stâng i se zbătu cu furie timp de câteva secunde și pomeții ridicați ai obrajilor i se înroșiră.

Nathan Hansard se uita fascinat la el, uitând de monitoarele pe care trebuia să le supravegheze.

— Adică ai minat tunelul pe care am venit...

Height confirmă din cap, părând amuzat de situație.

— Două kilograme și jumătate de *creioane,* împărțite cu dărnicie chiar în zona răscrucii. Peste trei minute o să auzim o bubuială de toată frumusețea. Nici nu vă vine să credeți cât e de ușor să demolezi rapid, dacă știi ce ai de făcut și vrei să razi tot. Dacă au norocul să fi ajuns deja în sector, n-o să mai rămână nici măcar un bocanc întreg din ei. Iar dacă nu, vor avea nevoie de o săptămână ca să degajeze și să consolideze zona. Așa că nu de timp ducem lipsă acum. Ci de rezultate medicale.

Anderson continua să tacă și să îl privească, roșu la față. Nathan presimți că mai exista ceva neplăcut în situația nou creată și știu cu precizie că n-ar fi vrut să audă ceea ce va urma.

— Ce e, William, ți-e teamă că am calculat greșit cantitățile? Zona asta nu va păți absolut nimic. E numai o cavernă nenorocită și goală, dacă nu luăm în calcul **camera** asta **de gardă.** O să se zguduie nițel și o să cadă praful de pe pereți și din tavan. Și cam atât.

— Și cam atât?! țipă celălalt și înaintă spre el cu pumnii ridicați. Cam atât?! O să fim prinși ca într-o cursă de șoareci, dacă poți să pricepi cum vine asta. Sala Lacului Negru este un terminal, dobitocule, un punct terminus, de aici

nu mai există alte ieșiri. Trebuia să revenim pe urmele noastre și să deschidem un drum cu *creioanele,* printr-una din fundături. In creierul lui Shallot este notată exact direcția care ne interesa pe noi.

Charles Height păru stânjenit. Se rezemă de masa de intervenție, fără să ia în seamă droidul care se agita de partea cealaltă.

— N-am știut.

Anderson dădu drumul unui hohot de râs gros, sfidător.

— De ce ar fi trebuit să știi? Suntem o echipă, nu? Nimeni n-ar fi trebuit să acționeze de unul singur.

Height clătină din cap.

— Poate că nu o să se prăbușească chiar totul. Există posibilitatea să rămână liberă chiar o cale de acces.

— Există pe naiba!

Anderson se răsuci pe călcâie și ieși de sub spotul reflectorului.

— Să încercăm să revenim la problema cea mai apropiată. Urmăriți, în continuare, modul de reacție al lui Shallot la testele făcute de droid. Și țineți-vă bine, când o să se zguduie șandramaua.

Tonul șefului de echipă îl făcu pe Nathan Hansard să cântărească situația preț de câteva secunde. Omul avea dreptate. Toată șandramaua urma să se prăbușească și șansele ca să rămână deschisă o cale de acces erau aproape nule. In câteva minute, aveau să fie închiși ca într-o cutie și, în felul acesta, chiar și fără intervenția soldaților OMON, urma să iasă de pe scenă. Cretină situație!

Izbi cu pumnul într-una din carcasele metalice. Nathan se gândi la cei ce veneau în urma lor și nu știu dacă să-i pară bine că nu avea să le vadă niciodată mutrele sau să-i pară rău că Shallot îl vârâse în rahat. Shallot sau...? Cum zisese Anderson? **Nemuritori,** nu? Ceva se întâmplase cu ei doi chiar aici, în sala Lacului Negru. Suferiseră o mutație genetică sau, la dracu'! - un alt tip necunoscut de mutație și asta le dăduse posibilitatea să trăiască atât de mult. O mutatie cauzată de ce?

Se apropie de Anderson și-i spuse în șoaptă:

— *Artera* aceea, William?

— Poftim?

— Fi-r-ar să fie! *Artera,* omule, chestia care v-a iradiat și v-a făcut nemuritori...

— Ei bine, ce-i cu ea?

Droidul emise un fluierat subțire și se opri în dreptul capului femeii. Una din articulațiile flexibile extrase dintr-un set de ustensile situat pe latura sa dreaptă un fel de bisturiu și execută două incizii încrucișate pe frunte. Pielea se desprinse și osul craniului apăru, alb, în lumina argintie. O a doua articulație aduse de pe un sertar mobil o ventuză neagră, cu un tub subțire, transparent, înfipt în capătul țuguiat, și o aplică deasupra inciziei. Un nou fluierat se făcu auzit în zona testerelor legate de punctul central de ancorare, apoi mai multe ecrane prinseră să se aprindă consecutiv.

— Se întâmplă ceva! țipă Height și se apropie de monitorul cel mai apropiat Cred că drăcia asta chiar funcționează.

Anderson se uită la Hansard cu o privire care-1 enervă puțin pe acesta din urmă. Era în ea ceva gen „niciodată n-o să aflați întreaga poveste".

— S-ar putea să avem o șansă, William. Una mică de tot, dar o șansă. *Artera* aia afurisită, care v-a iradiat, ce era mai exact? Este extrem de important să aflăm asta, înțelegi?

— Cum poate să ne scoată informația pe care-o soliciți tu din gaura asta infectă?

Nathan se trase și mai aproape de el. Ii putea simți neliniștea ce făcea să îi tremure abia perceptibil costumul termic.

— Dacă *artera* era de origine selenară, probabil că vom muri în „gaura asta infectă", cum îi spui tu. Chiar și tu, în ciuda *nemuririi* de care te bucuri. Pentru că efectul de nemurire se referă numai la durata vieții biologice, nu și la factorii care pot cauza accidente mortale. Nu și la foame sau la sete, nu? Dacă însă are proveniență extraso- lară, atunci înseamnă că a ajuns cumva în sala asta. Pe o cale de acces, care trebuie să existe și acum. O să fie ceva de căutat, dar măcar știm că avem o șansă.

20. *La Trei Semne,* **Piața Colonial 1, Geodds Rokwell, Craterul Aricstarcus**

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 5:39

Vânzătoarea de afrodisiace Ingrid Campagna ascultase fără să comenteze povestea clonei Verra Merrit. Se gândea că va trebui să încalce legea, dar în sectorul acela nenorocit nimeni nu verifica violările mărunte de coduri. Iar niște bani în plus nu i-ar fi stricat, mai cu seamă dacă o parte dintre magazine urmau să fie închise, după cum se zvonea, iar angajații trebuia să-și caute alte slujbe și chiar să se mute din sector. După ce femeia din fața sa termină de introdus ultimele serii de date în tester, scotoci în trusa de mână și scoase de acolo două flacoane cu lichid verde și violet. Le puse pe masă și cercetă cu privirea încăperea. Bărbatul din colț se răsucise pe o parte, continuând să doarmă. Dincolo de vitrine, mulțimea se grăbea către treburile obișnuite.

— Ești pregătită?

Verra Merrit căscă ochii mari.

— Aici? întrebă uluită. Pe loc?

— Spuneai că ești gata.

Femeia își linse buzele. Aruncă testerul în direcția ei.

— Sunt gata. Ce-trebuie să fac?

Campagna trase aparatul înaintea sa și preț de aproape un minut manevră senzorii, citind datele înregistrate. Re-

zultatul părea normal. Verra Merrit era, într-adevăr o clonă, al cărei destin putea fi citit. Dădu testerul într-o parte cu dosul palmei, apoi se aplecă peste masă. Clătină din cap.

— Dacă ai fi deșteaptă măcar pe jumătate din cât indică aparatul ăla, te-ai ridica de la masă și ai pleca.

— Nu mi-e frică de consecințele negative ale operației.

— Ți-a trecut prin cap că s-ar putea să fie vorba despre o operație ilegală? Că s-ar putea să nu am aprobare să mai citesc în destin? De ce crezi că sunt numai o vânzătoare de afrodisiace?

Verra Merrit o privi fără un cuvânt, iar ea continuă:

— Rezultatele testului sunt bune, dar și așa riscul de a te afecta sunt ridicate. Vrei să continuăm?

— Trebuie să fac ceva, răspunse într-un târziu femeia și ceva din vocea ei o făcu pe Campagna să renunțe Ia încercările de a o împiedica. Știu că o să meargă. Eileen este singura mea prietenă, iar eu am fost special concepută pentru a o proteja.

Ingrid Campagna dădu din cap și își puse ambele mâini, cu palmele în sus, pe suprafața netedă a mesei, între flacoane și ceașca de cafea.

— Cred că ar trebui, mai întâi, să-ți explic unele lucruri. Privește-mi cu atenție palmele. Observi că sunt străbătute de mai multe linii, de grosimi diferite, care se întretaie în planuri multiple. Majoritatea absolută a oamenilor cred că este un lucru normal, natural, și nu-și pun niciun fel de întrebări cu privire la rostul și la rolul lor acolo. Este același lucru cu a te privi în oglindă și a te întreba asupra

funcției ascunse a ridurilor de sub ochi. Sau a celor de pe frunte. Numai că, în cazul mâinilor, problemele stau altfel. Desenele din palme au fost astfel concepute, încât un ochi informat sau o mașină bine programată să poată să-ți citească destinul. Și să realizeze ce viitor ai putea să ai.

Verra Merrit simți un fior rece pe șira spinării. Niciodată nu se gândise că cineva i-ar fi putut programa viitorul. Poate că acel cineva știa deja despre întâlnirea ei din bar cu cititoarea în destin. își privi pe furiș palmele, neajutorată. Cum ar fi putut să fie scris acolo ce se întâmplase cu Eileen?

— Care este diferența între viitor și destin? întrebă cu voce răgușită.

Campagna ridică din umeri.

— Destinul este un viitor programat. în majoritatea cazurilor, întâlnind condițiile necesare, el se împlinește. Dar timpul produce și condiții imprevizibile. Acelea formează baza unui viitor aleator, care nu poate fi programat și nici descifrat. Doar ghicit. Dacă menirea ta este aceea de paznic al femeii Shallot, atunci liniile voastre de destin au fost concepute împreună și, în mod aproape sigur, o să afli prin intermediul meu unde se găsește acum. Există și o fărâmă de incertitudine: aceea dată de condițiile impuse de viitorul aleator, despre care ți-am pomenit mai devreme. în cazul în care acestea îți sunt complet nefavorabile, atunci vei suferi *șocul trecutului* și există posibilitatea să intri în catalepsie și să nu-ți mai revii niciodată.

Verra se uită fugar către fiolele de pe masă. înghiți în sec.

— *Serul destinului* este lichidul verde. îl vei bea imediat ce voi întinde lichidul violet pe mâinile tale și pe ale mele.

Apoi ne vom lipi palmele. Reacția se va petrece aproape imediat și toată operația nu va dura mai mult de două minute. O condensare a timpului, asta e reacția organismului. O stare cataleptică asemănătoare visului, numai că imaginile sunt mult mai pronunțate. Eu îi spun *șocul viitorului.* Singurul lucru negativ este faptul că, nemailu- crând în mod oficial, nu am cum să înregistrez informațiile pe care le vei transmite. Va trebui să te mulțumești numai cu ceea ce-ți voi relata eu.

— In regulă. Când începem?

Campagna luă flaconul violet, îi deșurubă capacul din plastic transparent și turnă jumătate din soluție în palme. Le frecă una de alta și pielea prinse să strălucească fosforescent. Ii întinse flaconul. Verra Merrit făcu aceleași gesturi și își frecă, la rându-i, palmele una de alta. Simți un val de înțepături ușoare cum îi urcă spre cot și spre piept. Apoi *cititoarea* împinse spre ea flaconul cu lichid verde.

Merrit își încleștă degetele pe obiectul de sticlă și îl ținu nemișcat preț de câteva clipe deasupra tăbliei mesei. Situația era încurcată și știa că n-o să-i placă să se gândească la consecințe. Dacă i-ar fi permis minții să o facă, în mod sigur nu ar fi avut curaj să-i deșurubeze capacul și să bea strania licoare. învățase de mult timp să nu se lase călăuzită de logica rațiunii, atunci când pornea în acțiuni riscante cum era aceasta. Nu era însă tocmai sigură că această tehnică mergea în orice situație.

— S-a întâmplat ceva? Vrei să renunțăm? încă mai e timp, își mușcă buza de jos. Cum s-o întrebe de ce naiba avea asupra ei cele două flacoane, dacă, așa cum afirmase, nu

mai practica *cititul în destin* de multă vreme? Nu credea în coincidențe fericite, însă pericolul pe care mintea ei îl simțea dincolo de aparențe era mai puțin important decât cel real în care se afla Eileen. Deșurubă capacul, duse flaconul la buze, închise ochii și-i sorbi dintr-odată conținutul.

Era ca și cum o boare rece de argint i-ar fi coborât în stomac și de acolo s-ar fi răspândit cu mare iuțeală de-a lungul brațelor și picioarelor. Apoi mâinile suferiră o contracție violentă, ca și cum ar fi atins un conductor aflat sub tensiune, iar palmele i se lipiră de o suprafață caldă, dar extrem de rigidă - palmele lui Ingrid Campagna. După care ceața argintie îi cuprinse creierul și se pierdu într-o lume ireală, dominată de forme strălucitoare și necunoscute.

21. Punctul de interstitie ZON, Mina Veche, Colonia » · *

Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 5:41

Platforma de acces părea intactă și nefolosită. Nu se vedea nicio urmă de bocanc, însă nici stratul obișnuit de praf nu se zărea nicăieri. Riley tresări la auzul scârțâitului încălțămintei celui ce venea în urma sa. Se răsuci instinctiv, măturând spațiul dinapoi cu țeava armei neîncărcate. Biotehul îi făcu semn cu mâna că totul este în regulă.

Dar nu era în regulă. Iar lipsa stratului gros de praf uniform de pe ultima parte a coridorului era unul dintre indicii. Cineva trecuse înaintea lor prin perimetru și avusese suficient de mult timp la dispoziție, ca să mături atent praful, pentru a-i lipsi pe ei de indiciile urmelor. Se opri brusc și se aplecă. Pe muchea crăpată a uneia din dalele de sticlă se agățase un fir gros colorat. II culese cu grijă și îl ridică până în spotul luminii din cască.

— Probleme?

Menzel se oprise imediat în spatele lui. își ținea arma cu mâna dreaptă, iar în stânga strângea curelele raniței, profitând de momentul de pauză, ca să-și odihnească mușchii spatelui.

Locotenentul ridică din umeri și privi încă o dată la firul sintetic pe care-1 ținea suspendat între degete. în timpul celui de-al doilea stagiu de pregătire militară complexă,

efectuat într-o unitate cazonă secretă, situată pe prima platformă de exploatare de suprafață a Minei Geodds, sergentul major Dan Olbers, cel mai dur și mai inteligent soldat pe care-1 întâlnise cadetul care era pe atunci Samuel Riley, îi demonstrase, la modul foarte practic, cum chiar și cel mai neînsemnat amănunt din teren, neluat în seamă la timp, poate aduce cu sine, într-o avalanșă de evenimente, catastrofe de proporții inimaginabile. Și asta nu pe un simulator de luptă, cum i se întâmplase în primul stagiu, ci pe un front minier părăsit, într-o situație de luptă reală, în care inamicul era format din prizonieri de origine necunoscută, cărora le fusese amputată limba pentru a nu putea comunica nimic cu urmăritorii. își aminti că, potrivit unei legende lăsate să circule liber, ar fi fost vorba despre locuitori ai Coloniei SOLRAD, răpiți în timpul unor misiuni de suprafață rutiniere. *Bioteh-ul* de atunci al grupei trecuse peste un fir străveziu de nylon, abia atin- gându-1. în secunda următoare, fusese secționat în două de o *lamă cu arc,* unul dintre multele accesorii de autoapărare, care se găseau din belșug pe piața neagră, putând fi obținut la un preț de nimic. Dan Olbers îi oprise în fața cadavrului din care sângele țâșnea ca dintr-o arteziană și le explicase, pe un ton extrem de rece, de parcă s-ar fi aflat în fața unor planșe, cum ar fi trebuit să procedeze nefericitul *bioteh.*

— Cineva a șters praful de pe podea, pe ultimii 300 de metri, cu ajutorul unei *cămăși de presiune.* Și nu pentru că ar fi vrut să ascundă faptul că a trecut pe aici.

Jean Hlopin îi ajunse chiar în clipa în care locotenentul se aplecase din nou și ilumina o

zonă anume, situată în

dreapta liniei de vanadiu a vechiului sistem de transport a gazului.

— Probabil că a făcut ceva în acest loc și nu vrea să se știe ce anume.

— Probabil. Locotenentul întinse brațul către șină. Uite, aș putea să jur că acolo au fost desprinse din locul lor două-trei pietre, după care au fost puse înapoi. Dar nu exact în aceleași găuri. Alături sunt movilite de nisip ba- zaltic. Ca și cum cineva ar fi lărgit puțin spațiul respectiv, ar fi introdus în interior un obiect de mici dimensiuni, apoi n-ar mai fi avut răbdare sau timp să înlăture chiar toate urmele.

Menzel rămase pe gânduri. Lăsă ranița jos, trase de un fermoar și scotoci în interiorul buzunarului. Scoase un scanner cu rezoluție magnetică și începu să-l acordeze.

— Dacă e așa cum deduci tu, peste câteva secunde o să aflăm ce anume au ascuns în gaura aia afurisită.

Brusc, Riley realiză ceea ce se petrecea. Era însă prea târziu, ca să mai poată interveni. Degetul biotehului apăsă senzorul care determina bateria să lanseze valul de microunde. Valul exploziei începu chiar din apropierea picioarelor lui Hlopin și linse tavanul cu limba portocalie a flăcărilor în mai puțin de o secundă.

Bubuitura care veni imediat în urma ei fu atât de înfundată, încât Riley crezu că i se fisuraseră timpanele. Deschise ochii cu grijă și știu că nu mai avea nici pleoape, nici gene și nici sprâncene. Lumina principală se stinsese și acum coridorul era scăldat în strălucirea palidă, gălbuie, a becurilor de avarie. Stătea întins pe spate, cu trupul pe

jumătate alunecat în groapa imensă, căscată de deflagrație, și nu reușea să-și dea seama ce se întâmpla cu el. Nu simțea nicio durere și gândul acesta îl sperie atât de tare, încât se smuci de mijloc în sus, încercând să se ridice în șezut. Nu reuși să se miște nici măcar cu un centimetru. Se sfortă din nou, dar rezultatul fu identic. închise iar ochii și așteptă să se întâmple ceva. După câteva zeci de secunde, auzi un zgomot vag în direcția picioarelor și căpătă certitudinea că măcar auzul îi scăpase intact.

— Locotenente... Dmitri...

Se strădui să deschidă buzele și să răspundă, dar nu reuși decât să geamă. Zgomotul se accentuă și se transformă într-un sunet distinct - acela al târâtului unui corp pe o podea plină de resturi de piatră.

— Locotenente, ești acolo?

Gemu din nou și știu că sunetul acela era cu certitudine emis de plămânii săi. Simți o căldură vagă în apropierea ochilor, apoi zări chipul negru și plin de sânge al lui Jean Hlopin.

— E-n regulă, Sammy. Eu am scăpat destul de întreg sau așa cred. Strânge-mă de mână dacă mă auzi.

Ar fi vrut, dacă ar fi știut care îi sunt degetele. Nu putu să-i răspundă decât cu un geamăt.

— Aha!

Hlopin îi trecu mâna pe deasupra ochilor.

— Sammy, clipește, dacă vezi mâna mea.

Clipi de mai multe ori sau cel puțin așa crezu că face. Pesemne că rezultatul se dovedea pozitiv, deoarece Jean Hlopin mârâi mulțumit și dispăru din raza sa vizuală.

Reapăru peste câteva clipe: își ștersese sângele de pe față și își curățase cât de cât mâinile.

— O să îți ridic puțin capul, ca să pun sub el sacul de dormit. Dacă te doare, să gemi și mă gândesc la altceva.

Nu simți când mâinile celuilalt îi ridicară capul, dar, brusc, orizontul vederii se îmbunătăți substantial. 11 zări pe Hlopin stând în genunchi, aplecat către el. Partea superioară a costumului părea să fi scăpat intactă, dar pantalonii și brâul antișoc îi fuseseră făcuți ferfeniță. O tăietură adâncă, care se întindea de deasupra genunchiului drept către burtă, fusese aseptizată pentru moment cu pelicula maronie a spray-ului pentru răni superficiale.

Samuel Riley ești, probabil, pe patul morții, se gândi și, fără niciun motiv aparent, îi veni să râdă. Nu încercă, deoarece știa că nu va reuși. în spatele celuilalt, se zărea un perete hidos de stânci, prăbușite fără nicio noimă.

— Mi-a rămas intact scannerul medical, explică Hlopin. Te-am verificat parțial. Știu că mă auzi bine și că ești complet conștient. Nu detectez dacă ai leziuni interne grave, dar extern nu prezinți nicio fractură și nici măcar plăgi serioase. Atâta doar că ai pielea mâinilor și a feței arsă în proporție de 80%, dar nu asta e un motiv de îngrijorare. Mă înțelegi? Clipește de trei ori, te rog.

Clipi de trei ori. Era ciudat că nu putea nici măcar să deschidă gura.

— în regulă. Problema ta... Sammy, scannerul îmi arată că ai suferit o străpungere de vertebre și măduva spinării este... hai să spunem că este avariată. Din cauza asta nu te poți mișca, cu excepția ochilor și a câtorva mușchi pec-

torali, și nu simți nimic. Explozia... a fost programată să fie declanșată de un impuls electromagnetic, nu?

Clipi de trei ori.

— La dracu'!

Bărbatul se ridică în picioare și se apropie de mormanul de stânci. îl cercetă cu atenție pe toată lungimea bazei, apoi își scutură mâinile de praf și reveni lângă el. Se lăsă să alunece în fund.

— Habar n-am unde a apucat Dmitri, înțelegi? Am cercetat de două ori stâncile astea, dar nu pare prins sub ele. Cel puțin, nu de această parte. S-ar putea să fie dincolo de ele. Nevătămat. Sau s-ar putea să fie mort. Din echipament nu ne-au rămas decât armele, o trusă de prim ajutor, câteva cutii cu hrană și energizante și câteva fiole cu oxigen. Dar numai o singură mască. Pe scurt, Sammy, cred că am încurcat-o de-a binelea.

Artefacte din preistoria societății selenare

Fragment din *MAGNA CHARTA SELEANRUM,* **decretată în anul terestru 2014, la 6 ani după înființarea primelor trei Colonii Miniere**

(...) Numărul celor care trăiesc pe Selena depășește cu puțin 16.000 de persoane. Conform actelor proaspăt înființatei Corporații a Minelor Selenare, ei se împart în trei categorii: deținu ții-mineri, personalul militar de supraveghere și personalul tehnic de întreținere a bazelor.

Prin prezentul act, Guvernul Hegemonie al Terrei, în consens deplin cu Consiliul Corporației, hotărăște:

1. Corporația Minelor Selenare este o organizație independentă politic, social, economic și cultural, cu baza pe Terra, insula Madagascar, localitatea Tananarive.

2. Corporația Minelor Selenare, denumită pe scurt în toate actele oficiale Corporația, are dreptul de a organiza întreaga activitate de extracție de pe Selena, așa cum îi dictează propriile interese, fără nicio intruziune din exterior.

3. Corporația se angajează să suporte toate cheltuielile legate de extracția minieră și de transportul materialelor extrase la suprafața Selenei, până în depozitele terestre curente sau până în docurile Bazelor de Lansare. Guvernul terestru se angajează să asigure construcția și întreținerea Coloniilor de Muncă pe toată durata existenței acestei Charte.

4. Corporația va asigura hrana, atmosfera pentru respirat, încălzirea și elementele minimale de confort pentru toți angajații Minelor, care vor locui în Colonii. Guvernul terestru va achiziționa întreaga cantitate de minereuri și gaze extrase la prețurile maximale practicate pe piața liberă la momentul respectiv.

5. Guvernul terestru va asigura personalul militar de supraveghere, din rândul trupelor speciale de intervenție OMON, ai cărui membri vor fi schimbati din 6 în 6 luni. De asemenea, guvernul se angajează să asigure baza militară adecvată, care se va afla complet sub supravegherea și la dispoziția reprezentanților Corporației.

6. Guvernul terestru va asigura primele două serii de tehnicieni de întreținere a bazelor, care vor fi angajați cu

contract de muncă pe câte doi ani. La finalul fiecărei perioade, cei care vor dori își vor putea prelungi contractul pe o perioadă de timp identică. Corporația se obligă, în schimb, să-și formeze în decurs de 4 ani tehnicienii de înlocuire, această misiune căzând din anul terestru 2018 complet în seama ei.

1. Guvernul terestru va expedia, anual, pe Selena loturi de deținuți condamnați la muncă silnică pe viață, care au semnat benevol un contract, prin care li se recunoaște dreptul la o viață liberă, după 10 ani de muncă în minele selenare. Fiecare deținut va primi, după sistarea acestui contract, o carte de identitate selenară și va beneficia de drepturile și obligațiile care vor fi stabijite ulterior de către Corporație în prima Constituție Selenară.

2. Corporația are drept de viață și de moarte asupra deținuților care refuză să îndeplinească punctele din contractul semnat pe Terra și nu are de dat nimănui niciun fel de explicație asupra hotărârilor sale cu privire la aceasta.

3. Guvernul terestru își rezervă dreptul de a ridica pe suprafața Selenei sau a altor planete Colonii de Muncă similare cu cele ale Corporației și de a finanța înființarea unor Corporații de profil, fără ca actuala Corporație să aibă dreptul de a obiecta ceva. Se subliniază faptul că această Chartă nu permite în niciun fel Corporației deținerea în proprietate privată a terenului selenar pe care execută exploatările, acesta fiind proprietatea exclusivă a Terrei.

4. Corporația nu are dreptul de a-și înființa propria flotilă de nave spațiale și nici de a coloniza alte corpuri cerești.

5. Corporația are dreptul de a avea un observator permanent la lucrările Guvernului terestru și de a-și susține opiniile și propunerile în Forul Parlamentar Mondial.

6. Prin prezentul act, se declară Muntele Selenar Fra Mauro drept loc de inițiere a primei Colonii de Muncă, care va primi numele de ARGENTINA.

(••■)

22. **Rezervația de clone expirate, Sediul Maxwell de cercetări genetice, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus**

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 5:48

Sala de la parterul laboratorului era mică, încât de-abia aveai loc să te miști. Singurele mobile erau o masă rotundă, pe care se afla un dosar cu coperte albastre, o scrumieră clasică din ceramică, o antichitate pentru care Serviciul cheltuise destul de mult ca să o achiziționeze, un scaun și un fișet din fibră carbonică, fără încuietoare. Colonelul Patrick Lewis stătea cu coatele rezemate pe pervazul ferestrei și se uita cum se prelinge ploaia în râulețe pe sticla groasă. într-o capsulă-receptor, fixată în urechea dreaptă cu un strat moale de ceară sintetică, îi auzea pe soldații OMON vorbind între ei, în timp ce inspectau zona prin care echipa lui Riley pătrunsese în subteran. Putea să nu fie nimic important, mai ales că primise deja un raport din partea unui agent SIS ajuns la fața locului cu aproape un sfert de oră înaintea lor, dar Lewis era un tip meticulos și nu lăsa nici cel mai mic amănunt să se desfășoare la întâmplare. Deocamdată, nu recepționa decât înjurături șoptite, exclamații de uimire și bocănitul pașilor pe pavajul de sticlă.

Faptul că folosea o frecvență interzisă nu-i făcea să-i tremure inima în vreun fel deosebit. Era absolut sigur că

și omologul său Donald Sean, poate chiar și generalul Lopez, încălca în aceeași manieră flagrantă tratatul de neagresiune și colaborare încheiat în urmă cu aproape 40 de cicluri.

Intr-un târziu, se lovi cu arătătorul peste ureche, întrerupând recepția. Apoi se răsuci spre bărbatul care aștepta în picioare, lângă masa rotundă.

— Ați reținut-o, după declarație, Steve?

Steve Vergii, șeful grupei operative de spioni risipiți în întreaga structură a Coloniei, mestecă în gol, o clipă, și se sprijini cu mâinile de masă.

— Da, domnule. Ca și până acum, întocmește un raport analitic pentru Arhivă.

Colonelul se uită în spate peste umăr. Conform buletinului meteo, urma să mai plouă aproape două ore, după care avea să bată un vânt puternic. Spre dimineață, furtuna avea să reizbucnească pentru încă trei ceasuri. Era o treabă foarte neplăcută, dar nimeni nu putea să le comande celor din Serviciul Meteorologic cum să fie vremea în perioada următoare. Lewis înțelesese de mult timp faptul că sistemul climateric interior, propriu fiecărei Colonii, se menținea în limite constante, în primul rând datorită declanșării unor astfel de fenomene meteo, care permiteau destrămarea punctelor de presiune ce se formau aleator, dar constant, ca urmare a activității umane. Și, mai ales, ca urmare a activității miniere, care aducea permanent la suprafață cantități uriașe de gaze.

își întoarse în față privirea plictisită. Steve se găsea exact în același loc, așteptând un ordin. își vârî mâinile în buzunarele largi ale costumului.

— Spuneai că a indicat ca punct de întâlnire Orașul Vechi?

Celălalt dădu ușor din cap.

— Un azil de noapte, folosit de contrabandiștii de substanțe onirice. „Sal Pietro". O clădire cu două ieșiri, în două străzi diferite, și un sistem de canalizare datând din perioada de pionierat. Trebuie să fie acolo peste 7 ore și jumătate.

— Peste 7 ore și jumătate, repetă Patrick Lewis și împinse cu mâna în dosar, mișcându-1 spre mijlocul mesei. Rămâi puțin aici, Steve, vreau să arunc o privire.

Steve Vergii dădu iar din cap și își încrucișă brațele. Lewis ieși pe ușa laterală într-un coridor slab iluminat, îna- intă câțiva pași și pătrunse pe o ușă fără insemne într-un birou mai strâmt decât încăperea de-abia părăsită. Un perete întreg era ocupat de un geam uriaș, de culoare verzuie, ușor curbat spre exterior. Pe celălalt, se găsea un pupitru lung, de pe care clipeau ochii mai multor monitoare. într-un scaun rotativ, un bărbat uscățiv, cu părul gălbui, tăiat scurt și cu un breton ciudat pe frunte, scria șiruri de cifre pe o tabelă optică. Când îl zări pe colonel, se întrerupse și își puse mâinile pe bordul negru, la vedere.

— Cum se manifestă?

Tehnicianul ridică din umeri.

— Mie mi se pare că totul decurge normal. Aparatele indică numai opțiuni pozitive. Nu avem niciun indiciu care să ne determine să credem că inventează. Dar, dacă aveți vreo bănuială, putem să-i facem o scanare cerebrală.

Lewis bătu cu degetul în pupitru. Dincolo de geamul bombat, Ingrid Campagna lovea neîndemânatică cu de-

getele într-o tastatură și arunca din când în când câte o privire îngrijorată asupra monitorului din fața ei. Se găsea singură, într-o cameră enormă, la un birou obișnuit, pe care nu se afla decât un terminal destul de vechi și două calibratoare optice, care o supravegheau permanent. Geamul curb era în partea cealaltă un tablou semisferic, reprezentând o plajă lungă și îngustă, înțesată de palmieri uriași, aplecați spre valurile cu creste albicioase. O imagine tipică de pe vechea Terră, una dintre puținele care mai rămăsese în Arhivă după începutul Tăcerii.

Dădu din cap și ieși. Când ajunse înapoi, Steve Vergii se găsea la fereastră, cu coatele rezemate de pervaz.

— După ce termină raportul, Steve...

Bărbatul reveni către mijlocul încăperii. Colonelul duse degetul cel mare în dreptul gâtului și zvâcni cu el într-o parte.

— Nu vreau să rămână nicio urmă. Să pară un atac cerebral. Se știe că e elementul care afectează cel mai frecvent clonele multiple. Apoi îmi aduci raportul, ca de obicei, și pui în loc un raport obișnuit. Dacă Directorul Vanguard întreabă ceva, îi raportezi că ne aflam pe o pistă falsă.

— Am înțeles, domnule.

— Și, Steve... Un echipaj de intercepție să fie prezent la „Sal Pietro" peste 7 ore și jumătate. Blochezi întreg cvartalul cu un sfert de oră înainte. Să intre oricine, dar să nu mai iasă nimeni. Este absolut necesar să punem mâna pe femeia aia, înțelegi?!

Celălalt dădu din cap, salută și ieși pe ușă fără niciun zgomot. Lewis așteptă câteva clipe, bătând darabana cu

degetele mâinii drepte în dosarul albastru, apoi ridică receptorul de ebonită al telefonului.

— Domnule Guvernator General, cred că avem o pistă...

Artefacte din preistoria societății selenare

Notă de informare, trimisă prin curierul rapid „Cannon Ball-2"

Doi deținuți, Marc Ituno și Alvaro Fernandez Bosquetta, au afirmat la întoarcerea din șut că au descoperit, într-o nișă escavată în șistul bituminos străpuns de fo- reză, un obiect metalic asemănător cu o scară de evacuare în caz de incendiu. Cei doi au reconfirmat spusele sub stare de hipnoză și au localizat aria descoperirii în Zona G 11, din Sectorul Albastru al Coloniei COMSTAR.

Această informație va ajunge la Biroul de pe Terra în mai puțin de 3 ore, pentru organizarea unei expediții de cercetare fiind necesare cel puțin 5 ore. Sugerez să fiu contactat prin TelSat, în manieră obișnuită, pentru a primi recomandări de acțiune, în caz de nevoie.

OTAN

23. **Sala Lacului Negru, Mina Veche, Piața Armurierilor, Colonia Ceodds Rokwell, Craterul Aristarcus**

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 5:53

Nathan Hansard suflă în spuma subțire. Cafeaua avea o culoare maronie, autentică, și părea destul de bună la gust. Atâta doar că era puțin cam prea dulce. Bău încă o gură și puse paharul de plastic pe bordul nichelat. Droi- dul își încheiase treaba și se retrăsese în direcția ambula- torului medical, așteptând imobil următoarele comenzi.

— Și acum?

— Nu știu. Anderson strânse coaja subțire de plastic între degete și lichidul maroniu se săltă peste buza paharului. Câteva picături i se prelinseră pe mână. Analizele sunt O.K., după cum vedeți cu toții. Droidul susține că a fost vorba de o febră provocată de mărirea cantității de lichid hidrocefalic. E posibil să fie în legătură cu protovirusul ăla. Dar e posibil să fie vorba despre cu totul altceva. N-aș fi deloc prea uimit să aflu că există pe aici, pe undeva, vreun milion de bacterii nenorocite, care ne-au infestat și așteaptă răbdătoare doar un motiv să-și declanșeze atacurile.

— Nu există vreo posibilitate de a-i determina trezirea ceva mai înainte ca... Mi se pare aiurea să stăm aici și să așteptăm ca să aflăm dacă ăia au dat colțul sau se apropie cu armele în mâini.

— M-am gândit și eu la asta, dar în stadiul în care se află e prea periculos. Dacă se trezește prea devreme, sunt

50% șanse ca excesul de lichid să se refacă și febra să revină.

Nathan ridică din umeri. Ceva nu părea în regulă, dar nu știa exact ce. Explozia se declanșase mult mai repede decât se așteptaseră, ceea ce însemna că soldații câștigaseră neașteptat de mult timp. Probabil că se deplasaseră cu vreun mijloc de transport readaptat, ceea ce nu luaseră în considerare până atunci. Și nu aveau nicio certitudine asupra faptului că explozia i-ar fi ucis pe toți. Sau măcar că se declanșase atunci când se găseau cu toții de cealaltă parte a zonei de distrugere. își supse buza de jos și vorbi înnegurat:

— Avem nevoie de odihnă. în mod normal, în această clipă, ne găseam în tura de somn. Cred că am mai putea rămâne în stare de veghe aproximativ vreo 30 de minute, înainte ca enzimele să declanșeze starea automată de somn. Dar e deja periculos să forțăm lucrurile.

— E deja periculos, repetă Height din colțul celălalt, ridicându-și privirea de pe tabelul optic.

— Ce opțiuni există? întrebă cu voce groasă Anderson.

— Să așteptăm aici, până realizăm ce se întâmplă cu urmăritorii, iar Shallot își termină refacerea. Și, evident, să tragem un pui de somn. Putem, de asemenea, s-o lăsăm aici pe Shallot, cu unul din noi drept paznic, și să profităm de jumătatea de oră rămasă, ca să dăm o tură până la locul exploziei și...

Din direcția intrării în sală, se auzi un zgomot stins, ca de sticlă destupată. Nathan rămase cu mâna în aer. Nu reuși să se răsucească decât pe sfert și o microexplozie ră-

sună deasupra umărului său drept risipind în fragmente de metal și de sticlă un terminal farmaceutic. William Anderson se aruncă pe burtă, în apropierea patului medical pe care stătea întins corpul femeii. Height rămăsese încremenit, cu mâinile ridicate pe jumătate, într-un gest de apărare.

— Vă sfătuiesc să nu mișcați, spuse cu voce joasă bărbatul îmbrăcat în uniformă militară, apropiindu-se cu precauție. Și țineți mâinile cât mai la vedere.

Se opri lângă patul metalic și întinse botul armei către Height.

— Sunt Dmitri Menzel, biotehul grupului de intervenție rapidă OMON, aflat sub comanda locotenentului Riley. Din acest moment, sunteți prizonieri și orice gest neautorizat va fi sancționat pe loc.

— Rahat! șuieră încet Nathan și se trase un pas înapoi. Va să zică, ați reușit să treceți dincolo de grilaj...

Lui Menzel îi trebui o secundă să-și revină din șoc, apoi își frecă ochii cu dosul palmei libere. Se aștepta la orice, numai să-l întâlnească pe...

— Natthy! Ce naiba faci aici? La dracu', sper ca cei de la SIS să nu fi aflat nimic despre noi!

Nathan Hansard căscă gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Se holbă consternat la bărbatul din fața sa. Acesta își dădu într-o parte filtrul nazal și-și scoase casca.

— Dmitri! Ești unul... dintre ei, nu-i așa?

Soldatul dădu din cap.

— Rahat! Știam eu că e ceva aiurea în toată povestea asta. Hai, trage, dacă tot am ajuns până aici. N-are niciun rost s-o mai lungim.

Hansard și Dmitri Menzel se cunoscuseră în urmă cu 12 Cicluri, în Parcul Pentagon, în cursul unei operațiuni de capturare a câtorva traficanți de substanțe onirice. Ii ajutase pe soldați să-l imoblizeze pe un bărbat-fără-față, care se autoîngropase cu o motosapă manuală, un instrument unicat, furat dintr-un muzeu. Rămăseseră amici și se întâlneau, uneori, în Pentagon, pe malul lacului acoperit cu flori galbene de nufăr, ca să bea o bere sau, pur și simplu, să discute despre femei, lungiți în iarbă. Apoi Menzel fusese transferat într-un alt sector, ca să ajute serviciul de menținere a ordinii. Foarte rar, își mai trimiteau câte un mesaj prin rețea, dar era clar că legătura se rupsese. Iar acum... ghinionul sau soarta rea făcuse să se întâlnească aici. Și să fie condamnați să se ucidă unul pe altul.

Menzel știa că, din acest moment, nu mai existau decât două posibilități: fie să-i ucidă pe toți și să încerce să se descurce cum o putea cu operațiunea de salvare a colegilor rămași în spatele dărâmăturilor; fie să-i lase pe toți în viață și să le solicite ajutorul. Dar un echipaj de intervenție OMON nu solicita niciodată ajutorul cuiva. Regula nescrisă a unității sale era **- Ajută-te singur!** în plus, printr-o cumplită ironie a sorții, ar fi trebuit să solicite ajutor tocmai celor pe care fusese trimis să-i ucidă.

Aruncă o privire scrutătoare asupra locului, strădu- indu-se să înțeleagă cât mai bine situația. Minerii se re- trăseseră în sala Lacului Negru nu pentru că ar fi optat pentru această soluție ca fiind una salvatoare, ci pentru că aveau nevoie de un punct medical. Femeia întinsă pe masa de operație părea că începe să dea semne de viață.

Avusese parte de o intervenție, iar droidul nemișcat de la căpătâiul ei era cel mai clar indiciu, în acest sens. Acum, echipa stătea și aștepta ca ea să-și revină. Pentru ca să plece din nou... pe unde?

întoarse capul spre dreapta. Punctul medical se găsea foarte aproape de locul unde șinele pătrundeau în sală și se frângeau în terminalul din beton. Din câte-și amintea că văzuse pe hartă, sala era aproape ovală, cu axa mare lungă de aproape un kilometru. Și nu exista nicio ieșire, era foarte sigur de lucrul ăsta. Poate că intenționaseră să revină pe propriile urme, după intervenția medicală, și să încerce să iasă pe unul din tunelurile care se îndreptau spre circul Aristarh.

— Nu vă așteptați la o vizită, prea curând, nu-i așa? Ați sperat ca explozia să ne surprindă pe toți de cealaltă parte și să nu putem să trecem prin dărâmături. Fără să știți că tactica militară presupune ca înaintarea trupelor să se realizeze prin străbaterea traseului de către un observator. Explozia m-a găsit de cealaltă parte a grilajului și...

Soldatul se opri brusc. Vârful armei stătea în continuare ațintit spre Height, care nu se mișcase, dar se vedea după expresia feței că se gândea în altă parte. Nathan înclină abia perceptibil capul spre dreapta și trase cu coada ochiului spre masa de operație: Eileen se întindea în legăturile subțiri ale tubulaturii de reanimare, fără să deschidă ochii, își revenea. Inspiră adânc, străduindu-se să-și stăpânească nervii, încordati asemenea unor arcuri fine de otel.

— Explozia v-a despărțit, nu, Dmitri? Ai venit

aici, deoarece ai apreciat că de unul nu ai fi reușit niciodată să

străpungi dealul de moloz, ca să te asiguri că ceilalți mai trăiesc. Pentru că, de fapt, nu știi dacă mai trăiesc, nu, Dmitri? îți imaginezi numai că s-ar putea să aibă mare nevoie de ajutorul tău, dar nu știi nimic despre ei.

Ochii lui Menzel fulgerară la ultima remarcă a lui Hansard. Vârful armei descrise un arc complet și se opri în dreptul pieptului său.

— Poate că nu amenințarea este cel mai bun lucru din lume, la ora asta, soldat, spuse foarte încet William Anderson, continuând să aștepte nemișcat.

— Un soldat OMON nu cere mila nimănui! șuieră Menzel, trecându-și greutatea de pe un picior pe altul.

Nathan Hansard își linse buzele și continuă, fără să ia în seamă întreruperile:

— Și, dacă ai venit singur după noi, asta înseamnă că, de fapt, nimeni de la suprafață nu vă poate ajuta. Altfel, ai fi rămas de cealaltă parte a zonei sinistrate și ai fi așteptat echipajul de intervenție. Dar nu există un echipaj de intervenție, nu, Dmitiri? Cei de sus v-au trimis să ne vânați, fără să vă explice că s-ar putea să fiți infestați, la rândul vostru. De fapt, nici nu le-ar păsa prea tare, dacă nu v-ați întoarce. Și cred că înțeleg de ce gândesc așa. Nu v-ați gândit niciodată la asta?

Brusc, pe masa medicală, femeia deschise larg ochii. își plimbă privirea de la unul la altul și se opri asupra soldatului.

— Ba cred că ne-a trecut prin minte, răspunse soldatul, dar deja este prea târziu pentru a reacționa.

Se uită atent la femeia care tocmai se ridica în fund, trăgând de furtunurile din plastic. Lăsă încet arma în jos.

— Am venit să încheiem un pact de neagresiune, oftă. Bănuiesc că încăperea asta nu reprezintă tocmai un punct terminus. In acest caz, s-ar putea să existe suficient de mult spațiu, ca să nu ne găsim unii pe alții. Femeia asta...

Făcu un pas în direcția mesei medicale. Anderson ridică o mână, dar Nathan îi făcu semn să rămână pe loc. Eileen Shallot termină de smuls acele-ventuză și se holbă la soldat.

— ...cred că am mai văzut-o undeva, termină Menzel, apoi se răsuci către Nathan. E importantă pentru voi?

— Oricum, nu prea mai contează, acum. Avem nevoie să ne sfătuim câteva minute, pentru ca să-ți putem da un răspuns. Aici, e, totuși, ditamai rahatul!

24. **Baza OMON, Depozitul de efecte militare, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus**

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 6:08

Sergentul-major Dan Powers înghiți ultima gură de bere, îndoi în pumn cutia goală și o azvârli cu o precizie de invidiat în coșul de gunoi, din colțul opus al camerei. Avea 58 de decade și știa deja că se întâmpla ceva nasol cu stomacul său, dar nu avea curaj să-și facă testul medical periodic. La ultimele trei, avusese grijă să se afle în misiune, în afara porților Coloniei. Nu era deloc ceea ce s-ar putea chema un tip fricos, dar simțea cum i se încleștează fălcile la gândul că îi vor tăia mațele și îi vor pune unele de plastic în locul lor.

Verifică stația de radio de campanie SRC-70, așezată deasupra seifului cu încărcătoare chimice, se asigură că era deschisă și o potrivi încă o dată pe frecvența necesară. Apoi rulă în sens invers memorizatorul, până când ceasul indică 5:55 Zulu (ora meridianului *Damnation Alley,* după care se poziționau cronometrele din toate Coloniile), și îl fixă pe „Redare". în difuzorul ascuns în spatele unei carcase de plastic de grosimea unei foi de hârtie se auzi un pârâit scurt, urmat timp de mai multe secunde de un șuierat ascuțit. Sergentul se aplecă peste bătrâna stație și se uită la ecranul rotund, de culoare verde. Sub sticla groasă apăru scris cu litere de tipar: MESAJ COPIAT. TEXTUL

SE VA ȘTERGE LA DOUĂ MINUTE DUPĂ ÎNCEPEREA DERULĂRII SALE. Powers se lăsă înapoi în scaunul cu mânere arcuite, trase un carnețel cu scoarțe metalice și încuietoare clasică, cu cheie, de pe un sertar și luă un creion ascuțit.

Apoi întinse mâna și pipăi senzorul de lângă ochiul verde. Pe ecran prinseră să ruleze o mulțime de linii și puncte, cu viteza de 23 de semne pe minut. Creionul alerga pe foile carnetului, mintea sa traducând automat semnele în litere. Brusc, dansul semnelor încetă, avu loc o scurtă pauză și se repetă. Powers lăsă jos creionul și începu să-și confrunte transcrierea cu mesajul care rula din nou. Urmă o altă pauză, după care ecranul rotund se ilu- mină puternic și se stinse. Sergentul-major se lăsă pe spătar și își permise să zâmbească. Codurile străvechi, utilizate pe vremea înființării primelor Colonii (despre care unii afirmau că proveneau direct de pe Terra) erau încă bune și-1 puteau servi, în caz de nevoie, pe cel care le cunoștea. Ca și în cazul de față.

în sfârșit, echipa lui Riley lua contactul cu el! Ori se întâmplase ceva rău, ori încheiaseră misiunea și încercau să-și salveze pielea. în ambele situații aveau nevoie de ajutorul său. își simți stomacul ca pe o pungă veche și murdară, trimițându-i în gură, alături de damful amărui al berii, o acreală coclită, imposibilă. Se aplecă spre rafturile din stânga și scuipă o zeamă transparentă.

Reveni la seif, opri SRC-ul și trase husa peste el. Apoi rupse din carnet foaia de hârtie și rescrise mesajul pe o pagină nouă, grupând consoanele în stânga și vocalele în

dreapta. Rezultatul era complet ininteligibil. Powers scuipă iar pe podea, extrase o foaie-trigraf de codare-de- codare, din plexis transparent, o suprapuse peste noul mesaj și scrise pe vechea pagină toate literele însemnate cu un asterix. Creionul alerga pe hârtie, făcând ca mesajul receptat să capete sens:

UNU ZERO (indica faptul că acesta era primul mesaj transmis de echipă)

ROCKWELL OUT (indica faptul că mesajul nu era transmis sub amenințare)

INTRAT ÎN SUBTERAN PRIN STATIA CUNOSCUTĂ. UN OBSERVATOR RISIPIT (indica faptul că omorâseră un paznic)

AJUNȘI CU BINE LA LOCUL ȘTIUT. TIMP DE CRONOMETRU EXCELENT.

MORMÂNT CU PEREȚI PRĂBUȘIȚI LA SALA LACULUI NEGRU (indica o prăbușire a tunelului pe care înaintaseră, fără a preciza cauzele).

ȘEFUL JUDECĂ NEMIȘCAT. BIOTEHUL CERCETEAZĂ LUMEA DE DINCOLO.

NEVOIE URGENTĂ DE O DOAMNĂ BĂTRÂNĂ.

Powers își mușcă buza de jos până la sânge: se petrecuse o catastrofă! Conform mesajului, Riley fusese rănit foarte grav și trebuia că stătea imobilizat, dar conștient. Iar echipa se despărțise sau fusese despărțită din motive necunoscute - Hlopin rămăsese cu Riley de o parte a zidurilor prăbușite, în vreme ce Menzel se găsea de cealaltă parte. *Doamna bătrână* solicitată era, de fapt, o creodă me-

dicală, singura instalație capabilă să diagnosticheze corect și să trateze la fața locului orice tip de rană.

Tâmpită situație! Sergentul-major puse mesajul pe birou și-l netezi cu mâna. De unde să ia o creodă medicală? Și, mai ales, cum naiba s-o trimită în Mină, pe sub nasul SIS, acum când toate intrările trebuie că erau supra- păzite?

Rupse mesajul în bucățele și-l arse deasupra coșului de gunoi. Exact atunci răsună apelul telefonului de serviciu interior, pe linia protejată.

— Powers? Vreau să știu dacă ai vreo știre despre echipa din subteran.

— Nu, domnule colonel.

De la capătul celălalt al firului se auzi o respirație grea:

— Powers, nu-mi trebuie un raport oficial, ai înțeles? Știu că ai propriile tale sisteme de legătură, independente de cele ale unității. Nu e nevoie să infirmi, știu și gata. Care e situația?

— Sunt blocați în apropiere de sala Lacului Negru, domnule. Prăbușire naturală sau. provocată. înclin spre ultima presupunere. Posibil ca cel puțin unul dintre ei să fie rănit. Solicită o creodă medicală.

— Fir-ar să fie! murmură Donald Sean. Altceva?

— Nimic, domnule. Avem posibilitatea de a lua legătura cu ei, fără a folosi sistemele standard.

— E-n regulă. Powers, situația se complică cu mare rapiditate. Cei de la Interceptări mi-au comunicat că Vanguard a cerut aprobarea Guvernatorului General ca, peste trei ore, să introducă metan în sistemele de ventilație.

Adică la ieșirea turei de mineri aflată în șut. Cealaltă tură va fi întârziată cu trei ore. Vreau să-1 anunți pe Riley să-și ia măsurile de cuviință. Dacă e de părere că pentru a se salva trebuie să abandoneze misiunea, e liber s-o facă.

— Așa voi face, domnule.

— In privința creodei... Care ar fi modalitatea de a o expedia, dacă ai avea-o la dispoziție?

Powers medită câteva clipe.

— Cel mai rapid... ăă... cu o IA Blackhawk, domnule. Dar așa ceva nu posedă decât cei de la SIS, domnule. Și Guvernatorul General.

— Am să mă gândesc la asta, sergent. Până la noi ordine, asigură-te că ai în alertă un pilot generalist. Și așteaptă la telefon. Ai grijă de toate.

25. **Buncărele de gaz, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus**

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 6:18

Scheletul versumfului fumega la marginea liniei transportoarelor grele de minereu. Exact în mijlocul careului marcat cu vopsea albă fosforescentă, aprecie în gând sublocotenentul Louis Carpenter, atent la semnele pe care cei doi tehnicieni-geniști le făceau după ce terminau de verificat zona însemnată cu cordoane de protecție luminoase. Se părea că terenul era curat, neexistând vreo urmă de materiale explozibile.

Se întoarse către sergentul Hausser.

— Mai e cineva în perimetru?

— Nu, domnule. Sergentul ridică din umeri. V-am spus de la început că aici e ceva ciudat: cum naiba a ajuns chestia asta la buncărele de gaz, fără urmă de supraveghetor… Nu credeți că e o treabă urâtă la mijloc?

Buncărele de gaz era denumirea generică a locului unde soseau vagonetele blindate, umplute cu gheața cenușie, violetă sau albastră a celor trei categorii de gaze rare, exploatate cu precădere în subteranele minelor din Colonia Geodds Rokwell. Patruzeci și șase de corpuri dreptunghiulare de clădire cu pereți din oțel-vanadiu, adevărate safe-uri protejând bogățiile cristaline, fiecare cu lungimea de aproape o jumătate de kilometru, aliniate una lângă alta, între Piața Harlem QS și Bulevardul Gagarin.

Louis Carpenter nu reușea să înțeleagă cum reușise să pătrundă sistemul autopropulsiv în arealul protejat de două rânduri de câmpuri magnetice, capabile să determine mumificarea celulelor vii în mai puțin de o secundă, dar nu avea timp să-și bată capul cu așa ceva. Misiunea sa era numai să asigure perimetrul, până la noi ordine. Din câte vedea însă nu prea avea ce anume să asigure: IA Blackhawk era complet scos din uz, iar zona era liberă. Tehnicienii ajunseră până la marginea depozitului cu numărul 16 și se întoarseră, aruncând sculele de detecție pe umăr.

— Am instalat mai mulți senzori de mișcare și câțiva receptori de radiații electrice și sonore. întocmim un raport și vă dăm primele elemente exacte cam peste o jumătate de oră.

Carpentier se strâmbă nemulțumit.

— Raportul îl transmiteți direct către biroul generalului Sandro Lopez. Apoi faceți o copie și o trimiteți, printr- un curier special, domnului Jack Vanguard. Pentru acesta din urmă, se va cere confirmare de primire. Executarea!

— Am înțeles. »

Cei doi se îndepărtară discutând în surdină. Sergentul Hausser arătă cu bărbia în direcția versumfului.

— Și cu ruginitura asta ce facem, domnule sublocotenent?

— Nimic, până la noi ordine. Așteptăm să ne vină înlocuitorii și până atunci supraveghem să nu fie atinsă de nimeni.

Artefacte din preistoria societății selenare

Statuile Zeilor

(Proces-Verbal încheiat între Misionariatul VATI- CAN-ului și Corporația Minelor Selenare, cu ocazia preluării credincioșilor Coloniilor de către Biserica le- hovită Selenară)

Eu, Seniorul Cardinal Saragosa van der Vaideen, unic reprezentant al Sanctității Sale preacreștine Papa Gregorius al Ill-lea Sagittarius,

Și

Subsmenatul Olivian Monteverdi, Funcționar clasa a IV-a în ierarhia Corporației Minelor Selenare, unic reprezentant al acesteia

semnăm de bunăvoie și în deplină cunoștință de cauză, după realizarea testelor curente antidrog și în prezența a 22 de martori aparținând ambelor părți, **Actul de Cedare - Preluare a Diocezei Selenare.**

Prezentul proces-verbal cuprinde 36 de puncte, în care sunt stabilite 112 prevederi directe și 48 indirecte.

(...)

45. Fiecare Colonie Selenară are dreptul să-și ridice câte structuri de rugăciune dorește și să hirotonisească atâția preoți câți socotește de cuviință. Corporația se obligă să-i supună pe acești preoți unui examen direct, în fața reprezentanților clericalului terestru.

46. Sanctitatea Sa Preacreștină recunoaște dreptul oricărui grup de locuitori ai Coloniilor de a crede în orice zeietate dorește, cu condiția de a fi botezat, mai întâi, în

manieră creștin catolică. Se recunoaște, de asemenea, dreptul de a aduce orice fel de jertfe zeităților respective, cu excepția celor umane.

47. Locuitorii Coloniilor se obligă prin prezenta să respecte cu sfințenie marile sărbători ale lumii creștin catolice, la care au dreptul să-și adauge propriile sărbători, fiecare Colonie având posibilitatea de a-și întocmi propriul calendar religios.

48. Misionariatul recunoaște drept **Ceruri** în care locuiește Dumnezeu-Tatăl, îngerii, sfinții și mucenicii acea secvență a Metagalaxiei, care se găsește dincolo de puterea de imaginație și de percepție astronomico-matematică contemporană. întregul spațiu cosmic aflat în porțiunea comprehensibilă este posibil să adăpostească prezența altor zeități, fiecare cult nou înființat având obligația de a anunța VATICAN-ul cu privire la poziționarea geogra- fico-astronomică exactă a zeităților oficial recunoscute.

49. Cultelor religioase de altă natură decât cea creștină li se recunoaște dreptul de a-și ridica statui-idoli în orice parte a Selenei, atât în interiorul cât și în exteriorul Cupolelor. Statuile vor intra sub jurisdicția Coloniilor cărora le aparțin membrii cultelor și vor beneficia de protecția legii împotriva oricăror acte de vandalism.

50. Statuile cosmonauților americani Neil Amstrong, Michael Collins și Edwin Aldrin jr., echipajul cosmonavei primitive „Apollo 11", au fost deja beatificate de Sanctitatea Sa Preacreștină și au intrat definitiv în patrimoniul spiritual creștin catolic.

(...)

26. Catedrala „Apollo Pieta", lângă Parcul Central, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 6:22

Catedrala „Apollo Pieta" se ridica în apropierea Parcului Central. O construcție fragilă, aeriană, formată aproape în exclusivitate din rame de crom și vitralii- curcubeu, de forma unei elipse alungită nefiresc de mult în direcția spinării lui Clavius, al cărui vârf semeț și îndepărtat domina cupola în partea de nord-vest.

Vera Merritt scoase mai întâi capul afară, se convinse că pe trotuarele aeriene din apropiere nu se vede nimeni, apoi coborî cu precuație din aerojet. După întâlnirea cu femeia Campagna se simțea ciudat de expusă, deși nu reușise să vadă pe nimeni urmărind-o. Ploaia subțire ca o bură din acest sector al Coloniei o învălui într-o pânză rece și se zgribuli. Stătea în mijlocul străzii și se gândea unde s-ar fi putut ascunde un eventual spion. Ridică din umeri: mai mult ca sigur că nicăieri. Cu excepția catedralei, nu existau niciun fel de clădiri sau de structuri verticale, care să ofere vreun adăpost. Numai Parcul își întindea coroanele verzi, din spatele grilajului metalic, ca o sfidare nepăsătoare și neclintită.

Ridică din umeri și se urni în direcția bisericii. Cele trei uși uriașe, ca niște hublouri străvechi, erau întredeschise. Se strecură pe cea din dreapta. înăuntru era aproape cald și semiîntuneric. Se scutură de apă înainte de a urca treapta

ce demarca porțiunea de la intrare de restul încăperii. Dalele de sticlă fumurie, se acoperiră imediat cu stropi mari, în dreapta, în cochilia spiralată a melcului-de-ars mirodenii, sfârâiau câteva cățui ieftine cu smirnă și tămâie.

Merritt se strecură aproape fără zgomot pe lângă ea, aspirând miresmele stridente. Rândurile de bănci erau sferturi de arcuri de cerc, ocupate de vreo 20 de femei și bărbați, cufundați în transă. Simți cum cineva o trăgea de mânecă. Se aplecă deasupra primului rând.

— Dacă nu ești zoroastristă, e cazul să-ți cauți alt loc de rugăciune. Acum, îl serbăm pe Zoroastru și pe Neil Amstrong. Bătrâna smochinită își apropie fața de ea. Avea părul rar și lung, lăsat să atârne în plete soioase peste umeri. Aparții cultului?

— Vreau să intru în rândul celor ce-1 adoră pe Zoroastru, șopti femeia. Ce trebuie să fac?

— E-n regulă, râse strident bătrâna. Știu exact ce-ți trebuie. Ai cartea de credit la tine? Bine, acolo, lângă melc, este un terminal de înregistrare. Verși în contul cultului ce sumă dorești, apoi îți scrii numele în dreptul adepților. Sunt aici, după ce termini. Singura problemă...

Ridică din umeri și fața înțesată de riduri adânci apăru, pentru o clipă, scăldată într-o lumină ireală, cenușie.

— Pentru că e o problemă. Hârâi și scuipă printre gingii. Va trebui să vii, timp de o săptămână, la aceeași oră, ca să participi la ceremoniile cultului. Apoi, dacă nu-ți place, poți să te retragi.

Femeia medită cum avea s-o oblige să facă asta, dar nu spuse nimic. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, bătrâna o smuci din nou de mânecă.

— De fapt, n-o să ai ce face: narconiricul este specific fiecărei secte și creează dependență pentru perioade fixe de timp. Cea a cultului lui Zoroastru este de șapte zile. Sunt obligată să-ți spun toate astea, înțelegi? Pentru că o să te trezești alergând încoace în fiecare seară și nu o să te poți împotrivi. Prin narconiric, corpul va asculta de comenzi necunoscute ție.

Vera Merritt își linse buzele. Le simțea uscate și crăpate. Mușchii spatelui o dureau de încordarea din ultimele ore. Dădu din cap, în semn că accepta. Ar fi acceptat orice. Chiar și narcoza cultului Lamiei, răpitoarea de clone ratate în timpul procesului de sinteză. Lamia cea Neagră, asociată zeului secund Michael Collins, al cărui rest de statuie mai putea fi zărit, într-un grup protejat de câmpuri albastre de energie, pe soclul Niagara.

Traversă încet încăperea uriașă, cercetând corpurile nemișcate, alunecate în transă. Nu cunoștea pe nimeni. Sub tălpi, simțea sticla alunecoasă. Când ajunse aproape de uriașul melc albastru, văzu semnul imprimat chiar deasupra celor două ușițe batante, îndărătul cărora se mistuiau aromele substanțelor rare de sinteză. Se apropie și mai mult și pipăi cu degetele marginile adâncite în carnea metalului - o cruce în formă de trifoi, cu cele trei brațe superioare egale și rotunjite. își linse din nou buzele.

Ce-i spusese cititoarea-în-destin?

Cromozomii tăi, dacă le desfaci spirala, se transformă într-o cruce de trifoi. Vei ști întotdeauna cum să dai de protejata ta, dacă ajungi la un asemenea semn. Este un simbol divin, care ne parvine de dincolo de Marele Timp.

Trăgând adânc aer în piept, Merritt făcu un efort conștient de a-și potoli bătăile inimii. Se găsea pe drumul cel bun. Făcu doi pași în partea dreaptă, găsi suprafața fosforescentă a terminalului, luă creionul optic din agățătoare și își scrise pe ecranul plat numele, prenumele, codul genetic de identificare și, în rubrica specifică, suma de 14 credite. Apăsă tasta de acceptare și, când pe ecran apăru solicitarea „AȘTEPTĂM CARTEA D-VOASTRĂ DE CREDIT", introduse în fanta îngustă de sub tastă cartela de plastic. După câteva secunde, cartela se autoejectă și pe ecran apăru un mesaj: „MULȚUMIM. SUNTEȚI MEMBRĂ SIMPLĂ A CULTULUI **ZOROASTRU - Neil Ams- trong** PENTRU O PERIOADĂ DE MINIMUM 7 ZILE. PENTRU CĂPĂTAREA UNUI STATUT SUPERIOR, VĂ RUGĂM CONSULTAȚI-I PE REPREZENTANȚII NOȘTRI UMANI."

Făcu repede cale întoarsă, asigurându-se mai înainte că mesajul s-a șters de pe ecran. Se așeză lângă bătrâna ce părea căzută și ea în transă.

— Am fost acceptată, șopti. Ce trebuie să fac, ca să capăt narconiricul?

— Bagă mâna sub scaun, hârâi vocea bătrânei. Vei găsi tamponul de presiune, cu doza deja optimizată pentru caracteristicile fiziologice ale trupului tău. II apeși pe dosul palmei și aștepți. Zeul fie cu tine!

Se răsuci și vârî mâna sub carcasa de plastic. Degetele i se curbară peste suprafața rece a unui cilindru metalic. Șovăi. Se întrebă dacă făcea bine că acorda atâta încredere cuvintelor unei *cititoare.* De aproape o sută de cicluri, me-

seria aceasta își pierduse din importanță suficient de mult, încât *cititorii* să fie obligați să-și caute alte resurse de trai. In general, marja de siguranță acordată unui act de *citire* cobora mult sub baremul acceptabil al statisticilor probabilistice.

Cromozomii tăi, dacă le desfaci spirala, se transformă într-o cruce de trifoi.

Ceva... ceva îi șoptea însă că nu se înșela. Strânse degetele în jurul cilindrului și-l smulse din baretele elastice. Nimeni, în afară de ea și de cipul-memorie care declanșase procesul de eclozare al fătului ce urma să poarte numele Eilen Shallot, nu știa de forma primară a cromozomilor acesteia.

Artefacte din preistoria societății selenare

Drogurile permise (extras dintr-o notă a referendului Emile Hokuskay, membru al Echipei de luptă împotriva calamităților nenaturale din Colonia Lacie, redactat aproximativ în a douăsprezecea decadă a obținerii Separației).

Conform unui vechi proverb terestru, *cine sapă groapa altuia cade singur în ea.* Desigur că astăzi sensul primordial al acestuia s-a pierdut. Bănuim că ar fi vorba despre un avertisment cu privire la utilizarea neloială a avantajului deținerii unor informații. Aproape sigur e faptul că acest proverb ar putea fi utilizat în privința situației drogurilor de creștere a capacităților fizice a minerilor, în vederea măririi cantităților de materiale extrase din subteran. >

Oficial, fiecare miner al fiecărei Colonii este întrebat în momentul semnării contractului pe viață cu Corporația dacă dorește să utilizeze droguri pentru sporirea forței musculare și a rezistenței la efort, acest lucru părând a-i ajuta să-și micșoreze timpul efectiv de lucru. Niciun doctor nu-i explică însă minerului care sunt reacțiile așteptate pe termen mediu și lung - creșterea progresivă a poftei de mâncare și, respectiv, creșterea datoriei către Corporație în domeniul alimentar, diminuarea capacității vizuale și scăderea factorului inteligență până la un QI asemănător unui copil aflat în primii ani de viață. De aceea, majoritatea absolută a minerilor semnează actul și sunt supuși tratamentului cu unul dintre cele șase droguri oficiale. Acestea nu produc dependență, dar aduc cu sine dependența de sistem.

Pe lângă acestea, fiecare Colonie și-a creat propria piață neagră pentru droguri ilegale de import de pe Terra, dintre care cele mai puternice și mai periculoase se dovedesc a fi LHSM-ul albastru, PROVOCAINA cu injectare direct în creier, MASH-ul cu perfuzie asistată de computer și ANGE, singurul drog electronic cunoscut deocamdată pe Terra. Pentru a avea acces la unul dintre aceste droguri de clasa I sau la unul din zecile de halucinogene de categoria a Il-a este suficient să dispui de credite și să lansezi un anunț pe Rețea, cu un număr de cod fictiv și o adresă oarecare pentru vărsământ. Certitudinea că forțele de ordine nu vor reuși să depisteze locul și să intervină în timp util depășește 95 de procente. Iar acestea sunt droguri care creează dependență puternică, lipsa lor culminând întotdeauna cu accese de violență

feroce.

Gândiți-vă, acum, ce ar însemna pentru un individ inteligent accesul la statisticile de drogați ale Corporației. Asta, presupunând că ar avea suficient de mulți bani ca să-i mituiască pe funcționarii corupți, care permit transportul drogurilor, determinându-i să-și facă meseria așa cum trebuie, vreme de o singură decadă. Gândiți-vă ce haos ar urma în urma violențelor fizice și cum un plan bine pus la punct ar avea ca rezultat final răsturnarea sistemului terestru de intervenție, care s-a dovedit deja caduc în câteva dăți anterioare. Vi se pare că proverbul cu care începeam dizertația începe să capete înțeles?

TI. **Punctul de interstitie ZON, Mina Veche, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus**

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 7:19

Dmitri Menzel se opri din izbit. Puse pioletul-tâmăcop sub el, închise ochii și împinse cu putere. Bucățile de gheață se dizlocară și, după o clipă de șovăială, se prăbușiră în față. Menzel tresări și deschise brusc pleoapele. Acolo unde ar fi trebuit să se afle violetul flourului și roșcatul sur al argonului congelat se zărea un tiv negru, împuns de o steluță sclipitoare, albă ca laptele.

— Hei, la dracu', am ajuns... AM AJUNS!!! strigă, răsu- cindu-se către cei ce orbecăiau în tunelul de dinapoia sa. Rămâneți unde sunteți, ca să pot degaja trecerea.

Munca se terminase. Se auzi un trosnet ascutit, care se repetă, în surdină, de mai multe ori, apoi lumina albă umplu întreg spațiul unde se afla. Chipul transfigurat de oboseală al lui Hlopin se ivi la două palme de casca biotehului.

— Pe lehova! Ai reușit, omule, ai reușit!

Menzel rânji.

— Sperai c-am mierlit-o, labagiu nenorocit, nu? N-ai tu norocul ăsta, tocmai de-aia te-a repartizat hazardul în trupă cu mine. Unde e Riley?

In vocea celuilalt tremură un avertisment de vreme rea.

— Nu cred... nu cred că e tocmai în cea mai bună stare a sa. Ascultă, bioteh amărât, nu crezi că am discuta mai bine în poziție verticală?

Menzel întinse brațul stâng și-l înhăță de gât.

— A murit? Trebuie să-mi dai informația asta chiar acum!

— Nu, se smuci celălalt și se trase înapoi din tunel. Tocmai asta e partea nasoală. Viu, cum e, face mai puțin ca mort.

Biotehul se târî afară, azvârlind bucățele de gheață în toate părțile. Se ridică în genunchi, apoi în patru labe. Zvâcni în picioare dintr-o mișcare, gata să alunece. Văzu corpul locotenentului întins lângă zid, cu o pătură termică acoperindu-1 până sub bărbie. Plimbă lumina căștii de jur-împrejur, cercetându-1 cu atenție.

— lisuse! murmură. E conștient? Văd că are ochii deschiși.

Hlopin se apropie și-1 apucă de cot.

— E conștient. Vede. Aude. Dar nu poate să se miște în niciun fel. Câteva vertebre ale șirei spinării s-au încălecat și au străpuns măduva în mai multe puncte. Paralizie totală. Imposibil de tratat în vreun fel, fără o creodă medicală. I-am cerut una sergentului, dar posibilitatea de a o obține, cu adevărat, este aproape nulă.

— Excepțional! Pur și simplu, excepțional!

Biotehul trase un pumn în zid. Chiar și sub protecția stratului izolator al costumului, durerea îl făcu să-și strâmbe buzele într-o grimasă crudă. Se răsuci către celălalt.

— în urma mea, sunt cei trei mineri, pe care-i urmăream. Am încheiat un tratat temporar de neagresiune. Ajută-i să iasă. Chestia asta... La dracu', chestia asta o să ne pună într-o stare de nemeritată inferioritate. în fine, să sperăm că o să redresăm cât se va putea din situație.

Ingenunche lângă trupul nemișcat.

— La naiba, Sammy, abia te-am scăpat o clipă de sub ochi și ai început să faci prostii. Nici nu știi cât de mult mă bucur că respiri. Cred că acum cel mai bun lucru ar fi un consiliu în trei.

— Poate să-ți răspundă prin clipiri: două, la rând, înseamnă da, iar trei înseamnă nu.

— In regulă. Până îi ajut eu pe mineri să iasă din tunel, ia din nou legătura cu sergentul și vezi ce se aude cu creodă aia.

Dmitri Menzel întinse degetul și-l atinse pe locotenent pe obraz. Apoi se ridică și se întoarse spre mormanul de gheață, stânci și moloz, care închidea tunelul la mai puțin de zece metri de locul în care se găseau în acel moment. Se cățără cu agilitate, ocolind zonele instabile și ajunse exact la timp în punctul de străpungere, ca să-i poată întinde mâna lui Nathan Hansard. Acesta zvâcni înainte, trăgându-1 puternic de braț, și reuși să iasă cu totul din ganga întunecată. Din spate, se auziră zgomotele unui corp care se târăște, apoi, la numai câteva secunde, își făcu apariția Eileen Shallot, cu o față aproape cadaverică în lumina tăioasă a vizorului. O apucară fiecare de câte un braț și o traseră în sus. In fine, William Anderson își scoase capul cu precauție din tunel, împinse în mâini și se ridică singur peste buza acestuia.

De sus, locul unde se găseau ceilalți doi părea o bază militară de supraviețuire: o geană din lumina de avarie, conturul unui trup întins și un corpul unui bărbat, cocoșat deasupra unui aparat. Menzel le explică în câteva cuvinte situația, apoi coborâră și se apropiară de ceilalți.

Jean Hlopin dădu un bobârnac cutiei minuscule, o împinse într-o parte și se ridică în picioare.

— Olbers spune că Sean a făcut rost de o creodă și că a expediat-o de aproape o jumătate de oră.

— Ticăloșii! Ticăloșii dracului au pus mâna pe ea și i-au făcut de petrecanie! se înfurie Menzel. SIS-ul nu are interesul ca noi să rămânem în viață, e clar. Și tot clar este că nu noi trebuia, în mod expres, să-i anihilăm pe tipii ăștia. O momeală, asta am fost, o momeală pentru ceilalți deținători ai pârghiilor puterii în Geodds.

Nathan Hansard scuipă un cocoloș mare de tutun sintetic și-1 aplatiză cu talpa bocancului.

— In mai puțin de două ore, iese șutul din adâncuri, spuse încet, fără să privească pe nimeni în mod special. Care e cea mai bună metodă de a ucide pe cineva și apoi să poți utiliza imediat locul, fără vreun pericol pentru cei ce îl exploatează?

Menzel se uită lung la bucata neagră, aproape imposibil de distins pe podeaua murdară.

— Gazul? întrebă.

— Gazul, ridică din umeri Hansard. Ne vor gaza, apoi vor pomi instalațiile de absorbție, vor purifica locul într-o oră, vor introduce aer și vor deschide porțile.

— Putem să verificăm asta prin Olbers?

Jean Hlopin clătină din cap.

— Nțț! Mi-a transmis că deja metoda de comunicare nu mai e sigură și că ar fi bine să distrugem aparatul. SIS monitorizează tot ce e radiație magnetică și electromagnetică. E chestie de minute, ca să afle ce am discutat deja.

— Aha!

Biotehul își izbi pumnul drept în podul palmei. Anderson o sprijinea pe Shallot pe după umeri. Femeia arăta de parcă ar fi fost gata să cadă.

— E o situație nouă, pe care n-am prevăzut-o, atunci când am discutat armistițiul. își alegea cuvintele cu grijă, conștient că orice greșeală putea să dezlănțuie iadul. Cred că ar fi bine să avem, fiecare trupă, o scurtă consfătuire, înainte să propunem soluții. Pare rezonabil?

- Nu.

Dmitri Menzel rămase surprins de nuanța de agresivitate din vocea șefului de echipă. Anderson o lăsase singură pe protejata sa și se apropiase cu câțiva pași de grup. Unul dintre uriașele neajunsuri ale profesiei de militar era aceea că regulamentul nu-ți permitea să te implici în nicio situație emoțională, dar existau cazuri care nu soli- citau implicare și atunci trebuia să te descurci cum puteai mai bine.

— Nu mai e timp, soldatule. Asta e nenorocirea noastră. înapoi nu ne putem întoarce. Singura soluție este să ne încercăm șansa în sala de unde am plecat și să izolăm cât putem de bine tunelul. Poate că o să reușim. Poate că nu. Asta rămâne de văzut. Dar pe el nu-1 putem căra cu noi nicăieri. E numai o povară inutilă. în scurt timp, gazul o să-1 scape de orice durere. Nu există alternativă, înțelegi?

Hlopin ridică brațele, gata să se repeadă.

— Există alternativă, răsună vocea ușor răgușită a femeii. întotdeauna există o alternativă, trebuie numai să o cauți. Mă sprijină și pe mine cineva?

Nathan se repezi și o apucă de subsuori.

— Pot să comunic cu exteriorul, într-un fel pe care nimeni nu-1 poate intercepta. Acolo, sus, în Geodds, există o clonă care îmi va putea transmite orice îi cer. Chiar și informațiile necesare unei creode medicale pentru a-1 vindeca pe locotenentul vostru.

28. „Sal Pietro", Orașul Vechi, Colonia Geodds Rok- well, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 7:19

Când banda transportoare se opri în dreptul stației Hanover Saad 11, Arina Hidaloo aștepta deja la adăpostul unei foi de plastic, instalată în prelungirea unui prăvălii de pseudoantichități. N-o cunoștea din vedere pe Ingrid Campagna, dar cine îi făcuse instructajul i-o descrisese în detaliu. Așa încât o remarcă imediat ce puse piciorul pe pavajul de sticlă, amestecată printre ceilalți călători anonimi. Ploaia aproape stătuse, dar aerul era încă extrem de încărcat cu umiditate, așa că cei mai mulți dintre ei își desfăcură umbrelele transparente.

Hidaloo era o femeie tânără, micuță, cu un aer ridicol de șoricel căzut brusc într-o cameră plină cu pisici somnoroase. își purta părul negru și drept tăiat foarte scurt și umbla nefardată. Tipul ideal de ucigaș, apreciase Steve Vergii, în momentul când trebuise să facă o opțiune în această privință. Nimeni n-ar fi dat doi bani pe o femeie care cântărea cu haine cu tot 40 de kilograme, darămite să se mai și teamă de ea. Arina Hidaloo omorâse în misiune 27 de ființe umane, clone, resuscitați și experimentali. Fără nicio ratare.

își pregăti un zâmbet sfios și se apropie cu pași mărunți de femeia înaltă și ușor corpolentă, care se lipise de

un automat stradal de orientare și solicita informații. Se opri la mai puțin de doi metri de ea și o salută cu mâna dreaptă.

— Ești Ingrid Campagna, nu?

Femeia ridică ochii de pe ecranul automatului.

— Cine vrea să știe asta?

Hidaloo râse și se împunse cu degetul arătător în piept. Nu arăta deloc în pas cu moda: pantalonii lălâi de salopetă de mină și un tricou decolorat din flanel o făceau să semene cu o vagaboandă, scăpată din cuvele de reciclare.

— Eu. Vin din partea... Se apropie cu un pas și continuă pe un ton foarte scăzut. Vera Merritt. Cunoști o țipă cu numele ăsta? Mi-a plătit mâncarea pe o zi întreagă ca să dau de tine și să te conduc la „Sal Pietro". Mi-a spus că o să vii în stația asta cu banda. Și că o să cauți informații la tinicheaua de care stai rezemată. Sau nu ești, tu, Ingrid Campagna?

Campagna trase adânc aer în piept și se strădui să-și pună ordine în gânduri. Apoi se uită fix în ochii nevino- vați ai celeilalte.

— Ba da. Dacă te-a trimis Vera, e-n regulă. Ia-o înainte și încearcă să nu te uiți după mine. S-ar putea să fi fost urmărită și nu vreau să știe nimeni că ești cu mine.

— S-o luăm din loc, odată!

Mergând la coada fluxului de călători, cele două femei pătrunseră pe o arteră secundară, plină de mizerie și de resturi de flacoane chimice. Campagna nu știa absolut nimic despre ruta pe care ar fi trebuit s-o apuce, ca să ajungă la „Sal Pietro", așa că nu era sigură dacă femeia

din fața sa o va duce acolo unde-i promisese sau încerca s-o ademenească în vreo capcană obișnuită. Trebuia să recunoască posibilitatea, cel puțin la fel de mare, ca visul s-o fi înșelat, iar slăbănoaga să facă parte, pur și simplu, dintr-o bandă de organe.

încă se mai lupta cu asemenea gânduri, când Hidaloo făcu un pas în lateral și dispăru, pur și simplu, în dreptul unui zid negru. Se opri, puțin zăpăcită, lăsându-se împinsă de cei de pe urmă trecători. Zidul negru nu avea nicio deschizătură. Femeia își mușcă buza de jos. Dacă era o capcană, ce rost avea s-o fi cărat până aici, ca s-o abandoneze în stradă?

întinse brațul, dar nu întâmpină nicio rezistență. Un zid fals, din lumină neagră. Apoi, auzi glasul slab al celeilalte, chemând-o. Păși cu precauție, așteptându-se să fie izbită de ceva în cap sau în stomac. Nu se întâmplă însă nimic de acest fel. Dincolo de falsul zid, era o curte interioară spațioasă, plină cu moloz și cu resturi de cărămizi din sticlă fumurie. Celelalte trei laturi ale curții erau mărginite de ziduri extrem de vechi, oarbe, aparținând la trei clădiri diferite, construite în formă de careu. Hidaloo aștepta în dreptul celei din mijloc. Ușa, în formă de elipsă, era pe jumătate deschisă, în inelul de cauciuc. Se apropie, cu pași șovăitori.

— Aici se găsește „Sal Pietro", spuse șoricica, privind-o cu o urmă de ironie. N-ai decât să cobori în subsol. Sunt mai multe uși. Tipa aia, Merritt, mi-a spus să intri pe cea pe care este desenată o cruce de trifoi.

— O cruce de trifoi? repetă neînțelegând mesajul.

Arina Hidaloo întinse mâna dreaptă în direcția ei. Desfăcu palma. Unghia de la degetul mic era vopsită în roșu și avea un vârf triunghiular extrem de ascuțit.

— Ca asta de aici.

In podul palmei era desenată, cu cerneală fluorescentă, o frunză de trifoi, cu marginile crestate.

— Noroc! Eu mi-am îndeplinit misiunea. Mi-am meritat păpica. Să ne strângem mâinile și să ne vedem fiecare de drumul ei.

Mâna din vis... Unghia roșie... Ingrid Campagna își linse buzele uscate. *Șocul viitorului...*

întinse mâna, Ia rândul ei. De jur-împrejur, clădirile se înălțau până aproape de plafon, bătrâne, stranii.

— Noroc!

Inșfăcă mâna celeilalte atât de repede încât Hidaloo nu avu timp să reacționeze. Palma ei mare cuprinse dosul palmei celeilalte, silind degetul cel mic să se orienteze spre interior. Strânse cu forță și se strâmbă când auzi oasele degetelor pocnind asemenea unor nuiele de plastic, din cele folosite la jocurile comune. Deschise palma brusc.

Ochii femeii din fața sa se holbau uluiți.

— Erai în visul ei despre viitor, explică Ingrid, cu un zâmbet slab. Eu trebuia să mă găsesc în „Sal Pietro", ca să o ajut să-și îndeplinească o secvență din destin. Iar tu urma să ai soarta pe care mi-o pregătisei. Steve nu ți-a explicat niciodată că un vis-destin se îndeplinește întotdeauna?

Arina Hidaloo se prăbuși, cu ochii sticloși și cu un fir de salivă scurgându-i-se pe la colțul gurii. Campagna o ocoli și se îndreptă către ușa elipsoidală.

29. Clădirea Administrației Unităților Speciale, Piața Armurierilor Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 7:23

Cei patru bărbați îmbrăcați în uniforme militare stăteau în picioare, în apropierea singurei ferestrei oarbe din încăpere. Biroul colonelului Donald Sean era puțin mai mare decât o cutie cu efecte personale a unui soldat recrut, primită în momentul înrolării. Nimeni nu scotea o vorbă, deși nu aveau nimic de făcut. Colonelul părea absorbit de studiul coperții unui dosar, uitat pe un colț al mesei în forma literei „L"Pierre Guintini își sugea gânditor un dinte, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt, iar căpitanul Fernando Hererro își încrucișase brațele la piept și aștepta nemișcat o explicație din partea superiorului său.

în sfârșit, maiorul Donna Oswald și un bărbat de statură medie, cu ochi cenușii, îmbrăcat în haine negre, semănând vag cu o uniformă de lucru în Exterior, intrară, fără să bată la ușă. Guintini se răsuci spre intrare, încordat ca un arc. Maiorul luă poziția de drepți și raportă cu voce uscată:

— Domnule colonel, am adus înregistrarea video. Domnul Guvernator General a insistat să fiu însoțită de dânsul.

Arătă cu bărbia în direcția însoțitorului ei. în lumina I * mată a lămpii fluorescente din tavan, trăsăturile acestuia

păreau extrem de ascuțite. Un tip dur, aprecie în sinea sa Guintini, fixându-1 fascinat.

— Sunt Steve Vergii, șeful Grupei Operative din SIS, spuse bărbatul, fără să privească pe cineva în mod particular. II reprezint pe domnul Jacques Vanguard în această problemă... delicată, la care s-a ajuns oarecum fără voia noastră. încă din start, doresc să precizez că SIS regretă turnura pe care au luat-o evenimentele în ultimele ore și că rolul meu aici este, pe cât se poate, unul de conciliator. Ne-ar displăcea profund ca un tratat încheiat în urmă cu foarte mult timp, în anumite condiții, să fie desconsiderat datorită deteriorării acestora și sperăm să putem restabili canalul de comunicare întrerupt, repet, fără voia noastră.

Ca și cum nu ar fi așteptat decât încheierea discursului său, în cameră pătrunse încă un bărbat, în echipament de intervenție. îi măsură cu surprindere pe cei ce aproape că se călcau în picioare în biroul strâmt și se uită întrebător în direcția colonelului.

— Am toate instrumentele, domnule colonel. Când doriți să le instalez... >

— Acum, ordonă sec acesta și se răsuci către ceilalți. Dacă nu vă supărați, aș dori să ieșiți pe coridor pentru un minut. Trebuie să instalăm un difuzor și un microfon, ca să putem realiza teleconferința și să auzim cu toții ce are de spus domnul Guvernator General. La capătul celălalt, se vor afla generalul Lopez, Robert Dikson, reprezentantul Serviciului de Clonare, Clifford Lincoln de la Serviciul de Resuscitare și Andreea Shelley de la Serviciul de Externe și Contact cu celelalte Colonii.

Bărbatul cu ochi cenușii făcu un pas înainte, ferindu-se să-l atingă pe Guintini, și se aplecă ușor peste masă.

— Tot fără nicio supărare, domnule colonel... Domnul Guvernator General și domnul Vanguard ar fi dorit o discuție ceva... mai personală. Considerăm că nu există motive pentru o renegociere a unui tratat semnat și adoptat de toate părțile de atâta timp. Sunt numai elemente de interior, care nu necesită intervenția unor persoane din afară.

Donald Sean se încruntă, dar tonul vocii nu suferi nicio modificare.

— Domnul Zabbelin și domnul Vanguard ar face bine să nu emită nicio pretenție, în această afacere. In Subteran, niște oameni ai mei mor sau, probabil, au murit până acum, din cauză că altii au decis în numele OMON. Dom- nul general Lopez consideră că nu mai este o discuție se- cretă, deoarece de ceea ce va urma în continuare s-ar putea să depindă soarta întregii Colonii Geodds. Și, în plus, tratatele încheiate au fost încălcate grosolan. Și nu de către noi. Așa încât vă rog să părăsiți, pe moment, încăperea.

Steve Vergii se aplecă încă și mai mult, clătinând din cap.

— Domnule colonel, am fost trimis la această ședință pe post de negociator, așa că reprezint aici, în mod oficial, interesele SIS. Am dezlegare să negociez absolut orice element al vechiului tratat, precum și orice condiție a prezentului, care implică instituția mea.

Colonelul Sean își miji ochii, cu surprindere.

— Cine garantează acest statut?

— Domnul Vanguard în persoană. Puteți să-l apelați oricând la numărul direct. Și domnul

Pierre Guintini, aici

de față, care are același mandat din partea Guvernatorului General.

— Domnule Vergii, am vizionat caseta cu declarația Guvernatorului, înainte de a veni încoace. Și pot să afirm că de cele spuse acolo depinde, într-adevăr, soarta Coloniei Geodds Rokwell. Viitorul nostru, al tuturor, atârnă numai de un fir de păr. Și cred că este corect și necesar ca toată lumea care răspunde, într-un fel sau altul, de soarta ei, să poată auzi și analiza declarația.

— Vă ofer viața soldaților din trupa de intervenție coborâtă în Subteran. Este o ofertă unică și irepetabilă. în plus, sunt gata să rediscutăm anumite aspecte ale tratatului și să analizăm cerințele OMON, în această nouă conjunctură.

— Conform ultimelor informații pe care le-am primit, în Subteran a avut loc o explozie și o prăbușire a pereților tunelului de legătură cu Sala Lacului Negru. S-ar putea să nu mai existe, pur și simplu, subiectul de negociere.

Steve Vergii înclină din cap și reluă pe același ton:

— Există, domnule colonel. Locotenentul Riley este rănit, iar ceilalți doi sunt teferi. Vom permite accesul unei echipe de salvare și treaba ar putea fi lămurită în cel mult o oră și jumătate.

Colonelul își trecu vârful limbii peste buza de jos. Lucrurile începeau, treptat, să ia turnura așteptată. Dar nu putea avea niciun strop de încredere în bărbatul din fața sa. Deși nu-1 cunoștea personal, auzise adesea despre lunecările de șarpe ale șefului grupei operative a spionilor din Colonie. Se uită o clipă în direcția maiorului, încer-

când să-și preocupe mintea cu altceva. Donna Oswald se lipise de peretele din spatele ușii și părea că se uită în altă parte. Situația ei trebuie că era una ingrată de tot, aprecie Sean. Făcea parte din OMON și trebuia să dea raportul dușmanului. Oare ce urma să-i spună nemernicului de Zabbelin peste câteva ore? își întoarse capul în direcția lui Vergii. O luptă ciudată, fără învingători. Pentru că, indiferent ce anume ar fi cedat în schimbul tăcerii, nimeni nu câștiga totul.

— Și minerii?

— Statutul lor este nenegociabil. Și, oricum, conform legii, nu vă aparțin. în momentul acesta, reprezintă un factor de risc extrem de ridicat pentru locuitorii Coloniei.

Donald Sean își împreună mâinile deasupra tăbliei mesei.

— Domnilor, o parte din datele problemei s-au schimbat, în raport cu situația din urmă cu câteva minute. Vă rog să părăsiți încăperea și să așteptați pe coridor. Domnule Guintini, poți să rămâi.

încăperea se goli imediat. Ușa se închise și bărbatul cu ochi cenușii își ridică bustul. Trase singurul scaun din încăpere și se așeză la masă. își suflecă mânecile lungi ale hainei și scoase de pe mânecă un aparat de înregistrare, de forma unui creion. îl așeză în mijlocul mesei.

— Pentru orice eventualitate, zâmbi el sec. Știu că și dumneavoastră aveți unul pornit și ar fi ideal ca cele două înregistrări să coincidă în toate amănuntele. Negocierea poate să înceapă. Ce anume doriți, mai mult decât am oferit până acum?

Colonelul zâmbi la rândul său. Trase adânc aer în piept, gata pentru o bătălie de uzură.

— Chestia cu echipa de salvare e un bluf, nu, domnule Vergii? Știți la fel de bine ca și noi că în starea de acum, Riley nu e transportabil. Avem nevoie de o creodă medicală.

— O creodă, repetă celălalt.

— Și de o IA Blackhawk, care să o transporte. Imediat.

Steve Vergii ridică neputincios din umeri și îl privi întrebător pe Guintini.

— Domnul secretar poate să confirme. în Colonie, nu au existat decât două IA Blackhawk, una în serviciul SIS, cealaltă în acela al Guvernatorului General. Nu avem idee din ce cauză, dar aceea aflată în grija Guvernatorului a luat foc și a fost distrusă în proporție de 80%. Propria noastră IA Blackhawk se aflã plecat în misiune, în Exterior, de trei zile. Creodă medicală nu constituie însă o problemă. O veți avea imediat ce părăsesc această încăpere. Cred că putem să trecem la altă solicitare.

— în regulă. Sean oftă și se lăsă pe spătarul scaunului. Era clar că mai mult de atât nu se putea obține. Generalul Lopez dorește ca domnul William l.M. Zabbelin să nu mai participe la următoarele alegeri guvernamentale. Armata vrea să-și poată delega propriul candidat la aceste alegeri, iar la ele să poată participa, cu drepturi de vot depline și clonele degenerate și resuscitații. în plus, SIS nu va mai avea acces decât la informațiile genetice de bază asupra noilor clone.

Steve Vergii se schimbă la față. Linia dintre sprâncene îi ajunsese la fel de pronunțată, ca și aceea a buzelor.

— Sunteți sigur, domnule colonel, că aceasta se cheamă o negociere?

— Habar n-am, ridică celălalt din umeri. Nu mă interesează decât să obțin ceea ce mi-am propus. Numai în aceste condiții textul tratatului va rămâne, în continuare, secret în ochii celorlalți locuitori ai Coloniei.

»

Artefacte din preistoria societății selenare

însemnări personale

Diogene Laertius Petavianus

S-a terminat! Ați auzit, băieți? S-a ter-mi-nat... Ne găsim încă pe fundul craterului ăsta nenorocit de la Katharina și toate căile de acces către suprafață s-au surpat. Aparatele de control n-au dat niciun semn de viață înainte de cutremur și ne-au prins chiar pe toți în subteran.

Mai avem aer numai pentru șase ore afurisite. Mă întreb dacă nu cumva, înainte cu cinci minute de a da ortu' popii nu o să ne strângem de gât pentru buteliile de rezervă.

Asta e ultima însemnare, deoarece bateriile s-au descărcat de tot, din cauza unui câmp magnetic apropiat, extrem de puternic. De altfel, nici nu cred că va fi găsită vreodată: cine naiba să sape după 36 de ortaci morți la datorie? Dar dacă, dintr-o întâmplare, ea ajunge pe mâinile cuiva, care poate și vrea să înțeleagă, ideea e că am fost trimiși toți la moarte sigură aici, cu aparatele defecte din start, deoarece suntem singurii care am văzut cu ochii

noștri bucata aceea de epavă cosmică de pe fundul lui Clavius. Și semnele evidente ale unei puternice explozii străvechi care, în lipsa eroziunii naturale, s-au păstrat intacte, până în clipa în care noi am pătruns acolo, din întâmplare, scotocind după un filon de mercur.

Și cu asta, basta. Punga de peroxid se zguduie din nou și cred că nu mai e vorba despre un cutremur natural. Dacă primul va fi fost, totuși, natural.

Salutări tuturor cunoscuților și să ne revedem cu bine în Iad!

30. Punctul de interstitie ZON, Mina Veche, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 7:29

— Am găsit! exclamă Dmitri Menzel și se izbi cu dosul palmei peste frunte. Cărăm *droidul* medical până aici prin tunel. Asta e! Apoi tipa asta intră în contact mental cu prietena ei de la suprafață și solicită sfaturi. *Droidul* execută operația. N-ar trebui să dureze mai mult de o oră, o oră și câteva minute. Fiind anesteziat complet, poate fi imobilizat în plastic și va suporta drumul către Sala Lacului Negru.

— S-ar putea, admise Hlopin, îngenuncheat la capul rănitului. Orice soluție am mai găsi, trebuie să ne gândim că timpul s-a redus la mai puțin de două ore. Perioadă în care vom fi nevoiți să astupăm și tunelul și să realizăm o etanșeizare completă a zonei. Dacă avem cu ce...

— Există o grămadă de tuburi cu poliprem expandabil. Anderson ridică din umeri. A fost folosit, pe vremuri, la izolarea fisurilor apărute în pereți, din cauza scăderii presiunii. Când au părăsit sectorul, le-au lăsat pe loc, deoarece făceau parte dintr-o generație de izolanți deja depășită.

Hlopin își suci capul și-l privi pe locotenent drept în ochi.

— Cred că e cea mai bună soluție, Samuel, spuse încet, dar distinct. Câtă vreme ești încă în stare de conștiență,

nu avem voie să facem nimic fără aprobarea ta. Ești de acord cu propunerea lui Dmitri? Mișcă pleoapele de două ori la rând, dacă răspunsul este afirmativ.

Ochii lui Riley luciră întunecat, dar pleoapele rămaseră neclintite. William Hansard se foi pe bucata de metal, pe care se așezase. Ascultase schimbul de replici cu un sentiment crescut de furie neputincioasă. Nu știa în mod clar ce anume îi provocase mânia, dar simțea că lanțul din jurul gâturilor lor, ale tuturor, se strângea încet și inexorabil. Iar vina pentru întreaga situație... vina îi aparținea, în ultimă instanță, unui sistem care nu vedea în ei decât niște unelte docile, cu capul plecat în direcția prafului de gheață al tunelelor. Niște sclavi, asta fuseseră de când ieșiseră din cuve de multiplicare gentică și până în prezent. Sistemul însă, cine naiba conducea sistemul însuși? Ce energie formidabilă îl punea în mișcare și-l menținea viabil? Locotenentul... era clar că locotenentul nu va

clipi afirmativ. Voia să moară și să-i elibereze de povara inutilității transportării unui rănit lipsit de șanse de supraviețuire.

— Poate că are dreptate, se trezi spunând. Vrei să te lăsăm aici, locotenente?

Jean Hlopin se răsuci furios în direcția lui.

— Ce mama dracului vrei să spui? Și, mă rog, cine ți-a cerut părerea? Este o problemă militară, iar părerea civililor este neavenită.

— Nu spun decât ceea ce se vede. Locotenentul nu vrea să clipească pentru a-și da acordul. Știe că operația poate să nu reușească. Sau că, și mai probabil, va rămâne

cu sechele, care-l vor transforma într-o povară. Și nu vrea să ne reducă șansele și așa destul de mici de supraviețuire. ♦

— Ar fi bine să taci! șuieră celălalt, desfăcând tocul armei cu un gest lent, dar amenințător.

Hansard clătină din cap și spuse fără înconjur:

— Trebuie să acceptăm situația ca atare. La urma-urmei, privește și singur. Pleoapele nu s-au mișcat deloc. Ordinul e clar și, dacă ești militar, nu poți să nu te conformezi.

— Vorbești prea mult pentru un civil.

William Anderson se ridică în picioare de pe marginea canalului. Lumina căștii bătea la câțiva pași de picioarele lui Jean Hlopin.

— Mai avem o oră și cincizeci și șapte de minute. Fie că vreți, fie că nu, Nathan are dreptate, într-un fel: nu există decât două soluții: îl abandonăm aici sau îl cărăm >
cu noi. Și cred că asta ar trebui să decidem noi, nu el. La urma-urmei, e vorba despre efortul și viața noastră.

Era prea mult pentru Jean Hlopin. Smulse arma din toc și o aținti spre pieptul lui Hansard.

— Nu-mi spune mie ce trebuie să fac, domnule! Un soldat OMON nu-și abandonează niciodată...

— De ce nu mă lăsați să termin? Anderson își frecă mâinile una de alta. Noi nu am abandonat-o pe Shallot, deși ne-a fost o povară la fel de mare ca și aceea care amenință să devină locotenentul vostru. Viața asta n-ar avea niciun rost, dacă nu ar exista comuniunea adusă de societate. Eu unul sunt pentru. Altfel, ar trebui s-o ucidem pe Shallot, ca să existe echilibru.

— Și eu sunt pentru, spuse femeia, ieșind din umbră. Putem s-o facem.

— S-o facem, atunci, ridică din umeri Nathan Hansard. Mă duc după *droid.* Să mai vină cineva să care tuburile cu poliprem.

Soldatul lăsă arma în jos și se uită la cifrele roșii ale ceasului de pe dosul mănușii. Apoi își răsuci privirea către chipul bărbatului culcat pe podea. Izbiți de sabia luminii, pleoapele zvâcniră de două ori. Hlopin își linse buzele și râse fără sunet. Se aplecă din nou deasupra lui.

— Am reținut ordinul, locotenente. O să fie-n regulă, ai să vezi, totul o să fie OK. Nu-i lăsăm noi să ne găurească fundurile!

Artefacte din preistoria societății selenare

însemnări personale

M. A. Ellison

...frecvența asta nu e sigură, măi, fato! De-aia nu pot să-ți dau coordonatele punctului de unde transmit. Aia de la Sistemul de Informare m-ar bunghi imediat și ar fi tare nasol, zău așa.

Și ce dacă nu reușești? Ține pentru tine și pentru clipa în care o să ne revedem. Pentru că eu tot mai sper că o să ne revedem cândva. Ceilalți sunt bine, nu? Nu, încă nu m-am procopsit cu nimic, deși în Colonia COMSTAR se zvonește că bântuie o formă modificată genetic a ciumei bubonice. Nu știi ce-i aia? Nici nu e nevoie să afli. Dar,

dacă vrei cu adevărat, poți să verifici atlasul medical de prin secolele anterioare Erei Cosmice și e imposibil să nu găsești ceva informații.

Aș vrea să te rog să-mi expediezi, în același mod ca și ultima oară, trei pachete de Provocaină netratată. Nu-ți fă griji, încă nu mă droghez. Când am să ajung la stadiul ăsta, o s-o afli de la vreun oficial, eu n-o să mai fiu în stare să articulez prea multe cuvinte. Există însă anumiți *comisari de puțuri* care, pentru așa ceva, sunt gata să te facă uitat prin fișiere și să nu cobori în Subteran decade în șir. Și ar fi tare bine să se întâmple așa și cu mine. Nu pot să-ți dau prea multe detalii, dar pe aici se zvonește că unii din-tre mineri au luat-o din loc către o zonă numită *craterul Von Taberchnau,* unde ar fi înființat prima Colonie Liberă. Singura problemă este să-ți poți părăsi propria Colonie cu un mijloc de deplasare presurizat.

Trebuie să închei, altfel risc să intre careva pe recepție. Sigur că vă iubesc mult pe toți. Dacă Willie mai vrea să plece pe Gran' Cannion pentru a face pe ghidul, nu-i mai pune piedici. Da, sigur că mă rog și roagă-te și tu. lehova e unul și e mare, poate că ne va auzi și îmi va crea o portiță spre scăpare. Data viitoare te caut pe frecvența următoare și ai grijă să fii seara acasă după ora 20:00.

31. „Sal Pietro", Orașul Vechi, Colonia Geodds Rok- well, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 7:35

Femeia îmbrăcată în salopetă roșie, cu capușonul de protecție coborât până în dreptul ochilor, îi făcu semn să se apropie. Camera era lungă, îngustă și aproape goală. In partea dreaptă a ușii, era un pat de o persoană, cu perna de apă încă oscilând, semn că fusese părăsit de curând. Chiar sub tubul luminos ce atârna vertical din tavan, se găsea un scaun din plastic alb, așezat în mijlocul unui cerc, trasat cu o substanță neagră, mată.

— Presupun că nu te-a pus nimeni în temă. Nici măcar nemernicul de Sean.

Ingrid Campagna își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu cred că am auzit de cineva cu acest nume, spuse cu precauție. Ar fi fost cazul?

Femeia își dădu capușonul pe spate. Campagna tresări. Avea părul în întregime alb, adunat într-un coc greu, lipit de ceafă cu o baretă neagră. Nu părea în vârstă, dar trăsăturile chipului cenușiu nu-i permiteau să ghicească ce vârstă avea.

— Ia loc, te rog. E o poveste lungă. Și nu tocmai plăcută. Avem mai puțin de…

Se uită la ceasul încastrat deasupra ușii, în spatele ei.

— ...un sfert de oră. După care trebuie să te duc la femeia aia ciudată, Merritt, sau cam așa ceva.

— Cred că prefer să stau în picioare. E vreo problemă?

— Ți-e frică, nu? E foarte bine, poate că acesta e modul prin care te vei putea menține în viață.

Ridică brațele spre tavan și se întinse. Campagna îi auzi articulațiile trosnind.

— Cred că n-am mai închis ochii cum trebuie de... Lasă, nu are importanță.

Ii întinse mâna dreaptă.

— Sunt maior Donna Oswald, în serviciul personal al Guvernatorului General.

In lumina albă, tăioasă, mâna părea curată. Dar se putea foarte bine să fi avut un implant cianotic de piele, cu declanșare temporizată sau cauzată de compoziția chimică a transpirației ei. Ingrid înghiți în sec. Era o simplă vânzătoare de afrodisiace, într-un magazin de mâna a treia din zona periferică a Coloniei. Nu încălcase nicio lege importantă și nu își făcuse dușmani. îi citise numai *destinul* unei necunoscute și acum stătea cu ochii larg holbați, pândind înspăimântată după spectrul morții. Povestea părea atât de neobișnuită, încât simțea că o doare capul. Obosise să fie considerată un vânat. Urma să scape, citise asta în palma celei ce o împinsese până aici, fără să vrea. O probabilitate destul de mare în ceea ce-o privea pe Merritt, desigur, dar... Dar era numai o posibilitate, în privința propriului destin. Iar faptul că știa că ar fi trebuit să scape nu o încălzea cu nimic.

înclină fruntea și întinse mâna, la rândul ei. Donna Oswald i-o cuprinse între degete și o strânse cu putere.

— Bine-ai venit în rahatul ăsta nenorocit, Ingrid. Tot nu vrei să iei loc? In regulă. Povestea e următoarea...

La 186 de cicluri după ce Terra tăcuse definitiv și Coloniile se închiseseră ermetic în cochiliile lor, un miner descoperise în mina Coloniei Geodds Rockwell *artefactul.* Căzuseră cu toți de acord că era vorba despre o manifestare a inteligenței unei civilizații extraterestre, care existase pe Selena cu mult înainte ca primul om-Zeu, Neil Amstrong, să pună piciorul aici. II închiseseră într-un congelator perfect izolat și conveniseră să îl exploreze sistematic, fiecare Colonie vreme de câte 10 cicluri. Guvernatorii semnaseră un tratat de colaborare, stabilind ca fiecare descoperire rezultată din cercetarea „obiectului" extraterestru să devină patrimoniu comun al tuturor colo- niștilor. Apoi, la foarte scurt timp, în mina Coloniei Argentina, fuseseră descoperite trei noi *artefacte,* iar două cicluri mai târziu un miner din Colonia Lacie găsise, într-o sală enormă, peste o sută de alveole, în interiorul cărora păreau să „crească" celebrele *artefacte* dintr-un fel de muguri violeți, de dimensiunea unui pumn. Tratatul devenise brusc o însemnare fără valoare, fiecare Colonie având la dispoziție mai multe eșantioane pentru cercetări. Practic, nimeni nu apucase să furnizeze vreodată informații celorlalți. Iar, în prezent, nimeni nu știa unde ajunseseră ceilalți cu decriptarea *artefactului.*

Maiorul se opri. Trăsătura oblică dintre sprâncene devenise aproape invizibilă. Ingrid Campagna își simți inima bătându-i mai repede. Povestea asta, dacă era numai o poveste, semăna oarecum cu o secvență din destinul citit în palma

femeii Vera Merritt.

— Chiar nu vrei să stai? Donna Oswald îi făcu semn din nou către scaun. Nu e un semn rău, e numai un scaun de tortură. A aparținut celor care au ocupat clădirea înaintea noastră.

— în regulă.

Se așeză. Se auzi un bip și o lumină verde se aprinse de mai multe ori în dreapta ceasului.

— S-a stabilit legătura cu subteranul. Trebuie să ne grăbim al naibii!

După trecerea a 42 de Cicluri, un cercetător de la departamentul OMON realizase că structura celulară a minerului Lo Duca, cel care descoperise *artefactul* și-l predase autorităților, nu îmbătrânise deloc, în vreme ce toți colegii de echipă deveniseră segmente în băncile de organe și de țesuturi ale Spitalului.

— înțelegi, Campagna? Era exact aceeași clonă care, în urmă cu 42 de Cicluri, intra în șut, ca să scoată la suprafață 250 metri cubi de kripton. Aceeași până în cele mai neînsemnate amănunte. Nicio cută a pielii, niciun tremur al degetelor. O analiză celulară simplă a dezvăluit faptul că întreaga structură celulară a organismului era aceea a unui om de 28 de Cicluri. După 42 de Cicluri, înțelegi? Viața medie a unei clone e de 39 de Cicluri. Cum ți se pare?

Ingrid Campagna își puse piciorul drept peste celălalt, fără să răspundă. Trăise o viață întreagă aproape lipsită de emoții, iar acum se îngrămădiseră asupra sa atât de multe, încât își simțea venele gâtului pulsând cu sălbăticie. Dacă nu nimerise într-o capcană, ale cărei consecințe nu ajungea să le întrevadă, atunci adevărul era prea gi-

gantic pentru ca să poată întrezări mai mult de o fărâmă, complet lipsită de importanță, în ansamblu. Nu știa ce să facă. Tânjea deja după plictisul serviciului neînsemnat de până la întâlnirea cu femeia aceea. Cel puțin, acolo munca ei avea o finalitate: le vindea semenilor ei fărâme de fericire, fie ea și iluzorie.

— Nu știu, spuse răgușit, într-un târziu. Pur și simplu... nu știu.

Fusese singura informație despre *artefact care* circulase între Colonii. Pentru că William Anderson nu fusese doar un accident inexplicabil. Peste 30 de mineri „pățiseră" același lucru. Numai că majoritatea lor fuseseră capturați și transformați în cobai, în laboratoarele armatei. O parte își continuaseră liniștiți existența, sub o supraveghere atentă, iar câțiva reușiseră, pur și simplu, să dispară din obiectivul serviciilor secrete. Exista temerea că s-ar fi refugiat în SOLRAD, dar anumite informații târzii și greu de verificat-sugerau faptul că ar fi reușit să-și schimbe identitatea și că își continuau existența în coloniile de origine.

— Consiliul de Administrație al Coloniei a ajuns la concluzia că informațiile acelea trebuie să fi fost adevărate.

»

Donna Oswald se apropie de marginea patului și se așeză cu grijă pe suprafața ce vălurea abia vizibil. Ieșit de sub lumina mată, părul alb căpătase brusc o tentă cenușie. Ingrid se gândi că poate folosea un colorant ce-și schimba nuanțele în funcție de intensitatea luminii care cădea pe el. Erau coloranți de ultimă generație, dar individa lucra în armată și se bucura de o mulțime de privilegii.

— Analize statistice extrem de atent elaborate și verificate din mai multe surse au demonstrat, cât se poate de clar, că minerul Lo Duca a reușit să păcălească sistematic serviciile de identificare automată a populației și să iasă din evidența cartografică a populației Coloniei Geodds. în clipa asta, acolo, în adâncurile Minei, se găsește o ființă numită William Anderson. Vârsta sa probabilă este de 208 Cicluri și toți specialiștii biogeneticieni sunt de acord cu ideea că nu mai poate fi numit *clonă umană.*

Tonul rece, dar puțin neliniștit al maiorului o făcu pe Ingrid să cântărească atent situația timp de câteva secunde. Dacă informația era reală, armata avea dreptate să se teamă. Lo Duca nu mai era o clonă. Dumnezeule, nicio clonă nu depășea vârsta de 50 de Cicluri, iar cele care treceau de 40 de Cicluri se degradau cerebral cu mare repeziciune. Devenise o entitate extraterestră? O clipă, prin fața ochilor îi trecu imaginea unei femei cu părul blond și fața delicată, pe care o întrezărise în amin- tirile-despre-viitor ale Verei Merritt. Totul devenea prea ciudat, se gândi, dar nu mai avea cum să dea înapoi. Pentru că înapoi era numai moarte, ghici și-și încordă degetele pe marginea scaunului.

— Femeia aceea... spuse și-și trecu vârful limbii peste buzele uscate. Acel Lo... William Anderson nu e singur, nu?

Maiorul încuviință din cap. O privi lung și deschise gura.

— Tocmai ne-ai adus ultima confirmare. Cea de care aveam nevoie pentru ca Guvernatorul să poată convinge Consiliul să gazeze subteranul. Femeia aceea este un alt

miner din echipele inițiale, care au descoperit *artefactul.* Numai că nu aparține Coloniei noastre. Credem că este unul din locuitorii din Pamirsat, care a reușit să se strecoare în interiorul cupolei lui Geodds.

— Știați asta de multă vreme, nu?

Donna Oswald ridică din umeri.

— Este o informație secretă.

Campagna dădu din cap. In sfârșit, reușise să se hotărască în ce direcție să o apuce.

— Știați și i-ați făcut o copie genetică. Vera Merritt. Ea trebuia să vă arate permanent unde se găsește. S-a întâmplat să o piardă și ați trimis-o la mine. Eu i-am regăsit traseul și acum încercați să vă recuperați omul.

Maiorul râse și se legănă de mai multe ori pe patul moale.

— Sunt surprins de cât de departe ai ajuns cu deducțiile. Poate că știi și ce rol urmează să joci tu, în continuare.

Ingrid își întoarse palmele în lumină și le privi tulburată.

— Am fost creată special pentru a-i marca destinul acestei femei, Vera Merrit.

— Nu e o întrebare! zâmbi șters femeia de pe pat.

— Nu. Știați de foarte multă vreme că această... am uitat cum o cheamă.

— Shallot.

— Shallot, da. Avea să intre în sistemul Coloniei Geodds și ați pregătit tot scenariul acesta. Eu...

- Tu?

— Eu sunt momeala pentru William Anderson, nu?

Maiorul Donna Oswald clătină din cap și se ridică în picioare.

— Tu ești momeala pentru generalul Sandro Lopez. Asta nu stătea scris în liniile-destin ale Verei Merrit, nu-i așa?

32. Baza OMON, Depozitul de efecte militare, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 7:40

— Hai să ne ocupăm de probleme pe rând, mormăi sergentul-major Dan Olbers și-și trase cana de cafea mai aproape.

în sala vechii biblioteci nu era nimeni. Standurile înalte din plastic, pline cu tuburi subțiri de microfilme și cu fante înalte și subțiri pentru DVD-uri, erau prăfuite, semn că nimeni nu mai trecuse pe acolo de mai multe Cicluri. Lumina cădea perpendicular pe masa rotundă la care se așezase, decupând formele nete ale unui aparat cu carcasa zgâriată și murdară.

De când primise un nou mesaj de la grupul din Subteran, deși sistase calea neconvențională de transmisie, considerând că cei de la SIS avuseseră destulă vreme la dispoziție ca s-o identifice, Olbers trăia un straniu sentiment de neliniște. Nici măcar nu se repezise să descifreze textul. îl lăsase să zacă mai mult de o oră în memoria magnetică a aparatului, după care își căutase un pretext să intre până în fundul magaziei de efecte. Aici, îl transpu- sese în mare viteză pe hârtie, apoi aruncase caseta în incinerator. Foaia o împăturise în patru și o vârâse în buzunarul secret de pe cracul drept al pantalonului. Așteptase până ce sunase masa la popota subofițerilor și se strecu-

rase până la etajul trei, unde se găsea biblioteca trupei. Nu simțea niciun pic de foame, doar un sentiment nemaiîntâlnit de teamă și, oarecum, de repulsie. își luase de pe coridor o cană mare de cafea decofeinizată, deschisese în- cuietoarea banală cu unul din multele șperacluri magnetice pe care le purta întotdeauna cu el, o închisese la loc în urma lui și se strecurase chiar în inima depozitului, la adăpost de orice cameră de luat vederi indiscretă.

— Ce naiba o fi însemnând pe rând?

Trase cu coada ochiului la foaia de hârtie, ușor ridicată de la colțuri, apoi către cana de cafea. în fine, se hotărî pentru ultima. Luă o înghițitură din lichidul amărui și-l plimbă gânditor prin toată gura. La naiba, Riley asculta întotdeauna de ordine, chiar dacă i se păreau uneori absurde. Or, îi interzisese categoric să mai utilizeze acest canal de transmisie, chiar și cu riscul de a nu mai primi niciun fel de vești de la el. De ce încălcase consemnul? Și, mai ales, avea vreun rost să-i raporteze ceva colonelului, după decriptare? Grea dilemă. Izbi cu dosul palmei în masă și husa subțire a SRC-ului tresări alături de aparat.

Clătină din cap și extrase dintr-un buzunar de la piept foaia trigraf de codare-decodare. O suprapuse peste noul mesaj și scrise pe vechea pagină toate literele însemnate cu asterix. Textul își decripta sensul, odată cu fuga pixului pe hârtie.

ROCKWELL OUT.

SITUAȚIE INTERNĂ STABILĂ. ȘEFUL ÎNTRE VIAȚĂ ȘI MOARTE. AȘTEPTĂM DOAMNA BĂTRÂNĂ ÎN CEL MULT TREI SFERTURI DE ORĂ.

URGENTĂ NEVOIE DE O CARTOGRAFIE A MINEI VECHI, PENTRU EVENTUALĂ IEȘIRE.

AȘTEPTĂM SUGESTIE PENTRU PERIOADA URMĂTOARE.

Dan Olbers privi îndelung bucata de hârtie, pierdut în gânduri. Lipsea cheia din deschidere, acel DOI ZERO, care indica faptul că era vorba despre al doilea mesaj transmis de echipă. Să fi uitat transmisionistul, sub presiunea extraordinară a evenimentelor, acest element de identificare obligatoriu sau avea de a face cu un fals mesaj?

Mai citi o dată textul, străduindu-se să înțeleagă un eventual sens ascuns. Totul ar fi fost în regulă, dacă nu era lipsa rândului inițial. Dacă nu îl lua în seamă, atunci trebuia să presupună că mesajul anterior fusese receptat și decriptat de către SIS, iar textul pe care-1 avea sub ochi reprezenta o capcană menită să-l prindă în flagrant. Pe el sau pe colonelul Sean? Dar dacă era o cerere de ajutor tipică?

își supse buza de jos.

— Care ar fi următoarea problemă? se întrebă cu voce tare.

Rupse hârtia în fâșii mici și le aruncă în incineratorul de sub masă. Apoi acoperi SRC-ul cu husa și îl ascunse pe raftul cel mai de sus al rândului din dreapta. își luă cana pe jumătate goală și pomi spre ieșire cu pași târșiți. Pentru prima dată în viața sa nu știa ce să facă. Și, mai mult încă, sentimentul de teamă nu-1 părăsise, ci numai se ghe- muise într-o cută ascunsă a sufletului.

33. Punctul de interstitie ZON, Mina Veche, Colonia Geoddș Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 7:43

— Uită-te la ticăloșii ăștia, murmură Dmitri Menzel, manevrând telecomanda. îmi închipuiam că Olbers o să găsească vreo șmecherie să-i mai întârzie.

Monitorul străvechi și acoperit cu un strat gros de pulberi gălbui contura o imagine ușor cețoasă. Dar funcționa și ăsta era lucrul cel mai important. Plutonul de soldați cu cagule negre se deplasa în viteză, ghidați cu siguranță de la un punct de cartare a subteranului. Fiecare individ trăgea după el câte o sanie cu suspensie pe pernă de aer, pe care erau legate cu centuri late tuburi metalice cu diametrul de peste un metru. Săniile alunecau mute și numai la colțuri, din cauza inerției, se izbeau de ziduri și oscilau apoi vreme de câteva secunde, până ce-și regăseau direcția.

— Gaz! scuipă Menzel și puse telecomanda pe patul de operație. S-au hotărât să ne omoare fără prea multă gălăgie. Știu că sala Lacului Negru este o înfundătură și vor să gazeze un teritoriu cât mai izolat, ca să nu aibă probleme ulterioare cu ventilarea.

— Șuturile trebuie să funcționeze normal. Nu ar fi prea indicat ca vestea despre minerii răzvrătiți care au fraternizat cu soldații trimiși după ei să se răspândească. Cel puțin nu până nu închid incidentul.

Hansard îşi frecă bărbia nerasă cu dosul palmei. Se simţea obosit şi, mai ales, iritat. Acceptase să-l însoţească pe bioteh înapoi în sala Lacului Negru şi să-1 ajute să transporte robotul medical, dar nu era de acord cu acţiunea respectivă. Din punctul său de vedere, locotenentul acela era ca şi mort şi totul se dovedea o risipă inutilă şi prostească de timp. Dacă ar fi plecat imediat după încheierea operaţiei lui Shallot, ar fi avut o şansă reală să pătrundă în zona primară a Minei, acolo unde în Ciclurile Primitive săpaseră primii astronauţi-zei. Era absolut sigur că în mintea femeii se găsea informaţia cu privire la ve-chea trecere, demult dată uitării, dintre cele două tipuri de galerii.

— Nu vreau să petrec nici măcar un minut în apropierea lor, când vor ridica zidurile de izolare şi vor deschide supapele.

Menzel scuipă din nou pe podea, apoi se răsuci către cele două segmente metalice, de dimensiunea unui balot mediu. Capul robotului ieşea dintre legături şi privea orb în direcţia sa.

— Mergem? Dacă estimările mele sunt corecte, o să le trebuiască circa 70 de minute, ca să ajungă la locul surpării. Avem şanse destul de bune să terminăm până atunci şi să o ştergem.

N-aveau nicio şansă şi soldatul ştia asta. Nathan ridică din umeri. Decizia nu-i aparţinea. Se resemnase deja la ideea că încălecase pe jumătate zidul care-1 despărţea de moarte. îl ajută să ridice în spate partea centrală a uzinei metalice de operaţii şi-i fixă bareta de susţinere de centură.

Apoi se înhămă și el Ia unitatea de memorie centrală. Menzel mormăi o înjurătură la adresa ființelor care se mișcau cu iuțeală pe ecran și porni înainte, clătinându-se ușor.

Străbătură restul sălii până la intrarea în tunel în mai puțin de cinci minute. Noroc că sistemul de iluminare de avarie funcționa încă după atâta timp, fără nicio verificare tehnică. Nu se puteau mișca repede, din cauza mersului legănat pe care trebuia să-l adopte pentru a echilibra greutatea din spate. Din loc în loc, se opreau, își rezemau baloții de zid și respirau cu nesaț.

Nathan Hansard nu se resimțea în aceeași măsură ca soldatul, dar nu voia să lase să se vadă. Era obișnuit cu subteranul, cu atracția gravitațională mai scăzută în unele puncte cu aproape șase linii decât cea din Colonie și cu defecțiunile frecvente ale sistemului de aerare, care-1 determina să respire scurt și sacadat. Intr-un fel, se simțea ca acasă, dacă n-ar fi fost oboseala unui șut mult prea prelung și apăsarea gândului că moartea pândea nevăzută undeva, foarte aproape. Poate chiar după primul colț. Micșoră puțin pasul și se lăsă ajuns din urmă de celălalt. Peronul pe care înaintau era suficient de larg, încât să le permită să meargă alături.

— Să înțeleg că tipul acela... ăăă... Anderson și femeia blondă... Shallot au fost infestați cu porcăria aia extraterestră...?

Nathan își fixă mai bine chingile pe umăr, ferindu-se să-i arunce vreo privire. Nu știa la ce dorea să ajungă soldatul, iar el nu cunoștea toate răspunsurile. Avea chiar el

câteva zeci de întrebări nesoluționate, rătăcite într-un colț al memoriei.

— Cu *artefactul...* Cred că nu știu prea multe în plus față de tine.

— Cu *artefactul* ăla, da. Dacă e așa cum îmi închipui eu, atunci s-a creat, pur și simplu, o specie nouă.

— Nu dețin decât puține informații, repetă minerul. Insuficiente pentru a trage concluzii.

Menzel grăbi pasul și se aplecă puțin înainte. își închisese pleoapele pe jumătate, străduindu-se să se concentreze asupra ideii.

— Nu e vorba despre o mutație apărută spontan, care se manifestă diferit la indivizi diferiți. Și se pune problema unui număr destul de mare de persoane afectate. Singura întrebare este dacă se transmite pe cale genetică, în momentul prelevării de celule pentru diviziune.

— Habar n-am, mormăi Nathan, foarte atent la cuvintele celuilalt. Când lucrezi în Subteran, nimeni nu se omoară să te informeze dacă celulele tale sunt apte de reproducere sau nu. Sau măcar dacă se folosesc în sistemul de donare. Toată lumea donează celule, e adevărat, dar nimeni nu le poate urmări traiectoria. Se poate întâmpla să fie stocate, să folosească la experiențe de încrucișare cu diferite microorganisme sau să ajungă elemente nutritive în „supa" de hrănire a celulelor apte de diviziune.

Ajunseră la alt colț. Luminile de avarie se vedeau înaintând în linie dreaptă aproape 30 de metri, după care se pierdeau în unghiul colțului următor. Se opriră din nou. Dmitri Menzel gâfâia întretăiat, străduindu-se să-și regăsească ritmul răsuflării.

— Nu știi. Și nici eu... nu știu. De fapt, foarte puțini cunosc acest adevăr. In mod efectiv, cei de la Laboratorul de Clonare. Guvernatorul General. Cei de la SIS... în tot cazul, Vanguard și vreo doi-trei acoliți. Posibil și conducerea OMON. Poate că din cauza asta e... vânătoarea asta dementă.

Nathan îl privi fix în ochi. Ii venea destul de greu să urmărească implicațiile raționamentului celuilalt, deoarece nu dispunea de toate informațiile adunate în capul său. Dar ceva îi spunea că soldatul se apropia de o concluzie care urma să-l implice și pe el, într-un mod mult mai îngrozitor decât prezența morții ce-i pândea sesizabil din penumbra tunelului. Trupa de bărbați echipați în negru, care alerga spre ei de undeva din față, necunoscuți ce purtau în mâinile lor sentința de condamnare pentru ceilalți necunoscuți, pierduți în noaptea Subteranului, nu i se mai părea atât de înspăimântătoare ca la început.

— Ai putea fi mai explicit?

Menzel clătină din cap.

— E numai o presupunere. Locuitorii Coloniei Geodds se înmulțesc prin clonare. Locuitorii tuturor Coloniilor Selenare se înmulțesc prin clonare, nu?

- Și?

— Nu cunoaștem alt sistem de înmulțire. Nu există nicio informație, stocată în vreo arhivă, care să se refere la existența altuia. Considerăm donarea ca singura formă naturală și viabilă de perpetuare a speciei. De menținere a ei în anumiți parametri numerici și de sănătate. Dar te-ai gândit că s-ar putea să ne înșelăm în aceste aprecieri? Că

ar fi posibil să existe și un alt sistem de perpetuare, altul decât cel bazat pe inginerie genetică?

— Grozav! Al naibii de grozav! exclamă Nathan, strângând involuntar pumnii.

— Nu-i așa?! întrebă ironic bioteh-ul. Este posibil ca drăcia aia... *artefactul* să fi declanșat febra numai în creierul lui Shallot, tocmai datorită faptului că e femeie. Ar putea să fi fost semnalul căpătării însușirii de reproducere pe altă cale decât cea obișnuită. Mă gândesc la existența acelui atavic și fără sens raport sexual, care se mai folosește prin cartierul Moloh pentru a încleia creierul în toxina plăcerii. Acolo unde această toxină mai poate fi eliberată de organism.

— E o... glumă, nu? Știu că ești un bioteh și că ai legătură cu chestiile astea, dar...

Soldatul ridică din umeri.

— Asta rămâne de văzut. Dacă e o glumă, ar fi cea mai bună pe care am făcut-o în ultima vreme. Dacă nu, ar trebui să ne punem întrebarea de ce dracu' se întâmplă chestia asta.

Arătă cu mâna spre colțul celălalt.

— Ne grăbim? Avem prea puțin timp, ca să continuăm să rumegăm niște simple speculații.

Artefacte din preistoria societății selenare

însemnări personale

Henri Gothard

Nu știu nimic. Nu știu nimic. Nu știu nimic.

Nu știu nimic. Nu știu nimic. Nu știu nimic.

Mai sunt încă 9 ore și 12 minute de interogatoriu automat. Nu am făcut nimic. Nu știu nimic. Nu există nimic din ceea ce știu eu, pe care să nu-1 știți și voi. Am coborât în subteran. Am mers în urma tuturor, ca încheietor de pluton. Explozia a fulgerat la nivelul -5. Vagonetul s-a răsucit și s-a izbit de peretele din dreapta. M-am trezit între linii. Asta e tot ce-mi amintesc.

Nu știu nimic. Nu știu nimic. Nu știu nimic.

Nu știu nimic. Nu știu nimic. Nu știu nimic.

Nu știu nimic. Nu știu nimic. Nu știu nimic.

Mai sunt încă 8 ore și 25 de minute de interogatoriu automat. Nu am făcut nimic. Știți absolut tot ceea ce știu și eu. Am fost numit încheietor de pluton. Am fost ultimul la coborârea în Subteran. La nivelul -5, s-a produs explozia. Vagonetul în care mă găseam a fost proiectat în zidul din dreapta. M-am trezit între linii. Altceva nu-mi amintesc. Nu știu nimic despre niciun plan de evadare în direcția Mlaștinii Putrefacției.

Nu știu nimic. Nu știu nimic. Nu știu nimic.

34. Biroul de Profiluri psihologice, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 7:53

Biroul fostului asistent Lewis Newmann strălucea de curățenie. William I.M. Zabbelin nu mai intrase în încăperea strâmtă dar luminoasă de peste șase ore, dar avea impresia că roboții menajeri trecuseră de mai multe ori pe acolo. Privi lung în direcția safe-ului gol, cu ușa întredeschisă și se gândi cu un fior, imposibil de stăpânit, la întunericul rece și gol al puțului de aerisire în care odihnea trupul inert al asistentului. Se așeză pe colțul biroului, exact ca la prima întâlnire, apoi se aplecă puțin și se privi în oglinda-ecran de pe zidul opus. Trăsăturile aspre ale feței căzuseră puțin în dreptul colțurilor gurii, iar ochii se înfundaseră și mai tare în orbite. Ochii se uitau la ei înșiși ca la niște obiecte străine, verzi și translucizi, asemenea unor smaragde sferice, perfect șlefuite.

își frecă nasul coroiat chiar deasupra buzei. Nu avea prea multe motive să fie trist, își repetă și ridică din umeri. Sosia din oglindă ridică și ea din umeri, parcă mai încet cu o fracțiune de secundă. Știa însă că nu era decât întârzierea de percepție cauzată de difracția peliculei de contact. Ba chiar ar fi trebuit să se bucure, pentru că Sean acceptase întâlnirea în acest loc „neutru", după ce Donna Oswald fusese nevoită să-i mituiască pe toți ofițerii aflați

în subordinea sa directă, într-un interval de timp nebunesc de scurt. Și, cu toate că situația se afla în limitele unui plan prestabilit, Guvernatorul nu agrea deloc situația prezentă. Habar n-avea care ar fi putut să fie pretențiile reale ale colonelului. Intuia însă că nu avea să-i facă nicio plăcere să le afle. Militarii se dovediseră încă din momentul Marii Schisme, care despărțise iremediabil Coloniile Miniere Selenare de Terra, firi pragmatice, inflexibile și extrem de dure în negocieri. întotdeauna își vân- duseră voturile electorale cu maximum de profit și minimum de cedări.

Se întrebă unde ar fi fost mai bine să se afle în clipa în care colonelul urma să intre în încăpere: așezat pe scaunul ergonomie sau să rămână pe colțul biroului? Hotărî că ambele poziții îl dezavantajau însă în fața unui bărbat înalt, aflat în picioare, așa că se ridică și se îndreptă către peretele cu safe-ul întredeschis. Exact atunci se auzi un ciocănit în ușă și Freeman, una din gărzile sale de corp, vârî capul înăuntru și spuse cu voce scăzută:

— Domnule Guvernator, persoana pe care o așteptați a sosit.

Tresări, apoi reuși să se stăpânească. Era obosit și acest lucru începea să se simtă. Se întrebă cât de dopat era la ora aceea colonelul, dar renunță să mai facă socoteli. Nu știa ce fel de energizante folosea armata, deoarece aceasta își avea propriile laboratoare de cercetare. Ridică din umeri.

— Să intre.

Capul lui Freeman dispăru dincolo de ușă, apoi aceasta alunecă înspre dreapta și colonelul păși cu pas sigur. Se

opri la doi pași de birou, luă poziția de drepți și salută, cu un aer rigid:

— Domnule Guvernator General...

— Domnule colonel Sean... Lasă, nu te formaliza, câteva minute nu o să ne deranjeze nimeni. Prezența dumitale aici trebuie să mă determine să presupun că domnul general Sandro Lopez a acceptat prima parte a termenilor propunerii noastre de armistițiu și că avem un acord complet asupra punctelor discutate, în așa fel încât să putem să trecem mai departe.

Sean își lăsă capul ușor către dreapta. Intre sprâncene, lumina albă tăia o cută oblică, subțire.

— Discutăm despre trei lucruri distincte, care au o concluzie unică, domnule Guvernator. Dacă asta ați vrut să spuneți, atunci, da, Generalul meu și-a manifestat acordul asupra primului dintre ele.

William I.M. Zabbelin se lăsă de pe un picior pe altul și încercă să nu-și sugă buza de sus, în semn de enervare. Avea să fie o discuție lungă și dificilă, așa cum anticipase. La naiba, militarii doreau să instituie o administrație militară și să eludeze toate prerogativele civile. Așa cum se întâmplase și pe Terra, înainte să... Scutură din cap. Era pentru a doua oară, într-un interval de timp extrem de scurt, că își amintea de uriașul satelit albastru, a cărui față strălucea deasupra Mării Furtunilor.

— Discutăm despre un grup de mineri și un comando OMON, aflați acum izolați în Subteran, da, domnule Sean. Discutăm despre o *creodă* medicală și despre o IA Blackhawk, de acord. Mi-e teamă că nu înțeleg însă la ce se re-

feră domnul Lopez, atunci când se referă la un al „treilea lucru distinct", dacă-mi permiți să te citez.

Sean ridică privirea.

— Constat că SIS reprezintă mai degrabă un serviciu de dezinformare, domnule Guvernator General. Chiar atât de mult să fi deformat lucrurile domnul Steve Vergii? Dar ați primit și raportul maiorului Donna Oswald, care este, totuși, cel al unui militar de profesie. Și mai există, de asemenea, înregistrările. Dacă SIS nu v-a prezentat încă o copie, veți primi una din partea OMON în cel mai scurt timp.

Guvernatorul clătină din cap, străduindu-se să zâmbească. înjurăturile nu-i stăteau bine unui om politic.

— Să lăsăm detaliile pentru partea de final, de acord, colonele? Dacă ești drăguț, aș dori să aflu chiar din gura dumitale care ar fi acest al treilea lucru *distinct.*

— Alegerile generale anticipate, desfășurate după criterii diferite de cele de până acum.

— Credeam că aceasta ar fi trebuit să fie concluzia, replică acru Zabbelin.

— Nu. Concluzia se referă la păstrarea *statu* i/uo-ului informativ actual. Pentru un interval de timp, pe care Administrația actuală și conducerea OMON îl va stabili de comun acord, populația civilă și militară a Coloniei nu va afla nimic mai mult decât cunoaște în clipele astea despre evenimentul descoperirii *artefactului* și despre urmările pe care aceasta l-a avut asupra desfășurării vieții în cele 12 Colonii.

Guvernatorul făcu un pas în direcția biroului și se uită țintă la Sean.

— Colonele, un aranjament în asemenea termeni reprezintă ceva... peste puterile mele. își înfipse unghiile în podul palmelor, apoi continuă cu voce șuierată: Nu eu am fost cel care a semnat tratatul, cred că-ți dai seama de asta. Există un Conclav Civil, care trebuie să-și dea acordul sau să conteste orice element pe care aș dori să-l modific în termenii acestuia, iar dumneata știi asta la fel de bine ca și mine.

Izbi cu pumnul în colțul biroului.

— Nu am puterea absolută în mână, domnule colonel, iar generalul dumitale trebuie că știe asta. Nu-mi poate cere să îmi asum o răspundere prea mare pentru umilele mele puteri.

— Sunt un simplu purtător de cuvânt, domnule Guvernator General. Nu un negociator. Cred că aveți o părere greșită despre rolul meu aici.

— Toate lucrurile se negociază.

— Poate. Sean ridică din umeri. Asta nu face însă parte dintre ele. Armata este gata să-și sacrifice oamenii pentru păstrarea *stau-quo-uhii.* SIS-ul și Administrația trebuie să sacrifice și ele ceva. Legea compensației.

— Adică pe mine.

— Postul dumneavoastră... Hmm! Urmează alegerile, domnule Guvernator, și orice e posibil. Chiar și într-un regim electoral controlat de SIS. Nimeni nu a fost Guvernator General mai mult de trei legislaturi.

— E o consolare, nu? mârâi Zabbelin, aplecându-se ușor către înainte.

— E un adevăr statistic.

Guvernatorul se răsuci cu spatele către oaspetele său, apoi își trecu mâna prin păr. Ciocăni nervos cu degetele de la mâna cealaltă în tăblia subțire a biroului. Vergii îi sugerase că misiunea sa cea mai importantă nu era să pornească tratativele, ci să tragă de timp. Știa că nu-i spusese asta în numele lui, ci în acela al lui Vanguard însuși. Cum să faci însă asta, dacă nu aveai nimic de oferit în schimb? Nimic altceva decât propriul tău cap?

Artefacte din preistoria societății selenare

însemnări personale

Myra E.N. Parker

Cel mai nasol lucru care ți se poate întâmpla aici este monotonia. Mă auzi, Sheila? La naiba, chiar dacă nu mă auzi, și este foarte posibil să nu mă auzi prea curând, eu tot o să-ți repet ca o nebună că monotonia este moartea sufletului.

Și ce poate fi mai monoton decât să asiguri procedura standard de declanșare a creșterii clonelor? Mi se rupe-n paișpe de salariul umflat pe care am să-l primesc după epuizarea contractului. Cred că nenorocirea aia e făcută special atât de lungă de către nemernicii de masculi cu sămânță între picioare, încât să te determine să te sinucizi înainte de a o încasa.

Nu cred că mă înțelegi. Sheila?

Sheila, cum mama dracului mai arată o înserare pe Terra? De aici, Pământul e întotdeauna o chestie albastră

și rece. In plus, nu prea avem timp s-o vedem. Dintre toate tipurile de funcționari, tehnicienii de la Serviciul Clonări sunt cei mai aglomerați. Pentru că mereu se ivește câte un factor perturbator, care e-n stare să dea peste cap o întreagă generație de viitori mineri.

In așteptarea unui semn din partea ta, te sărut dulce pe nas și aștept cu răbdare sfârșitul serviciului-prizonierat

35. Catedrala „Apollo Pieta", lângă Parcul Central, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 7:53

Spinarea îndepărtată a vulcanului Clavius se înălța strivitoare dincolo de cupola transparentă a Coloniei, subliniind odată în plus fragilitatea structurii de crom și sticlă a catedralei. Arhitectul și designerul necunoscut știu- seră că ridică un lăcaș de rugăciune și de umilință. Privitorul care s-ar fi apropiat dinspre grilajul metalic, înalt de peste doi metri, al Parcului Central n-ar fi văzut altceva, în primele clipe, decât focurile cromatice, violente, ale vi- traliilor-curcubeu. Un spirit religios ar fi fost cu siguranță impresionat. Iar, dacă ar fi pătruns, din curiozitate dincolo de ușile glisante, heteroclitul celor șapte culte l-ar fi surprins atât de mult, încât s-ar fi grăbit să iasă și să se pună la adăpostul uriașei coleoptere divine.

Vera Merrit nu părăsise însă sala de rugăciune, dar transa hipnotică generată în subconștient de acțiunea drogului o făcea să se vadă în exterior, căzută în genunchi, cu fața către statuia lui **ZOROASTRU-Neil Armstrong.** Conștientul, încă activ, realiza că nimic nu era adevărat, că trupul ei dormita prăbușit în scaunul din interiorul catedralei, că bătrâna *cititoare* decrepită o examina cu atenție, fără să se miște din loc și că din cădelnițând de argint, atârnat de boltă se împrăștia un fum greu, cu miros iri-

tant Dar nu reușea deloc s-o ajute să-și reia în stăpânire corpul. Era ca și cum spiritul ei adormit cu ochii deschiși s-ar fi găsit de cealaltă parte a unui geam perfect transparent, fără putința de a mai comunica în vreun fel cu corpul. Nu simțea niciun fel de teamă. Fenomenul decor- poralizării era larg cunoscut, deși nimeni nu reușise să găsească vreo explicație corectă.

își părăsi corpul și reveni în exterior. Statuia, de dimensiuni obișnuite, era turnată în bronz anluminat. Zeul primordial era suprins în timpul actului coborârii dintr-un soi de vehicul cosmic, schițat destul de vag de artist și reprezentat mai mult prin jocul de umbre și lumini al trupului său și al catedralei. Norul de praf ce se ridica de sub călcătura sa apăsată era real - gaze pulverulente suflate permanent prin duze speciale, instalate sub dalele de sticlă. Mâna stângă, ridicată în direcția unei Terre permanent prezente deasupra lui Clavius, părea să acorde iertarea dreptcredincioșilor de dincolo de vitralii.

Vera știa însă că nu este așa. **Zoroastru** era zeul răzbunării și al dreptății postume. Mâna aceea, pe jumătate ascunsă de strălucirea luminii artificiale, ținea între degetele încleștate o armă-laser. Sau ceea ce artistul care imaginase statuia considerase a fi strămoșul unei arme utilizând fasciculul laser.

Dincolo de invizibila sa prezență, viața Coloniei continua să se manifeste monoton. Prin cotul larg al arterei de circulație, care abia se zărea din punctul în care se găsea, treceau vehicule automate încărcate cu gaze sau cu piese de schimb pentru șutul care se pregătea să intre

în Subteran peste câteva ore. Trecătorii erau rari și destul de grăbiți. Cei care nu aveau treburi presante, care-i obligau să se deplaseze la apropierea înserării, preferau să se afle la adăpostul pereților adăpostului. Viața de noapte din Geodds Rockwell nu era prea grozavă, iar riscul de a-ți pierde actul de identitate genetică sau chiar viața erau destul de ridicate.

Vera Merrit aștepta neliniștită, fără să știe prea bine ce anume. Fenomenul decorporalizării îi era absolut necunoscut și era surprinsă să realizeze ce stare plăcută îi inducea. Făcu o ultimă încercare de a reveni prin surprindere în interiorul propriului corp, însă acesta refuză să-și deschidă receptaculul cerebral și să permită absorbția. Era posibil să fie o reacție anexă a drogului, după cum se putea ca prezența sa în această formă să fie cerută de o cu totul altă cauză. Exact în clipa în care încerca să o ghi- cească, se întâmplă fenomenul.

Zgomotul făcut de descărcarea energetică se auzi mult mai slab decât fâșâitul permanent al duzelor de sub piedestalul statuii. Ca și cum cineva ar fi deschis cu precauție o ușă mută, dincolo de care bătea un vânt puternic. Și chiar simți vântul sau ceea ce părea reprezentarea decorpora- lizată a unui vânt, ori poate consecința secundară a decomprimării energiei anterioare. Apoi o zări. Mai întâi sub forma unei străluciri de paiete, învolburându-se ușor în spatele statuii, exact peste fundalul muntelui. Treptat, paietele se stinseră, făcând loc conturului unei fețe, al unui gât și al unui bust. Scoase un țipăt și se lăsă puțin pe spate, de parcă Shallot ar fi putut să cadă peste ea.

— Doamne, ciudat loc de întâlnire ai ales! Și, mai ales, ciudat mod de a-ți face apariția.

își auzea vocea, fără să și-o recunoască. Și vorbea, fără să miște buzele.

— Lasă asta, Vera. Timpul de care dispunem e foarte scurt și cei care ne urmăresc mai au foarte puțin și vor descoperi modalitatea la care am apelat pentru a ne întâlni. Va fi floare la ureche să inducă un câmp perturbator.

Merrit clătină din cap.

— Aici există un stabilizator de câmp care menține în parametrii normali câmpul energetic din jurul depozitelor de gaze. Altfel ar sări în aer la fiecare explozie solară.

— Vor opri stabilizatorul și vor induce câmpul. Figura cețoasă a femeii din spatele statuii păru să se destrame, apoi își reveni. Nu-i interesează ce se va întâmpla aici sau în oricare alt sector al Coloniei. Vor declara zona sinistrată și vor ridica zidurile de protecție și izolare. Iar în interiorul zonei vor distruge absolut tot.

— Ce naiba este atât de important aici?

Eileen Shallot închise ochii și îi redeschise după mai multe clipe.

— Eu. Nu există timp de povești, după cum ți-am spus. Va veni o vreme și pentru ele, îți promit, Vera, mă crezi?

Merrit înclină din cap. Eileen se ținuse întotdeauna de promisiune.

— Ce trebuie să fac?

— Să găsești o creodă medicală liberă. Să o accesezi de la un terminal public, după care să restabilești contactul cu mine.

— Cum?

— Crucea de trifoi a cromozomilor. N-ai decât să-ți injectezi o doză de narconiric, să te gândești la ea și să șoptești numele meu. Dar grăbește-te cât poți, Vera, pentru că ei sunt aproape de tot.

- Ei?

Shallot clătină din cap și începu să se destrame. In câteva clipe, strălucirea de paiete păli și se stinse. Clavius părea mai prăpăstios și mai negru ca niciodată.

36. Punctul de interstiție ZON, Mina Veche, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 7:54

Dmitri Menzel era stăpânit tot mai acut de presentimentul că ceva nu era în regulă. Se aplecă deasupra șinei de ghidaj magnetic din șanțul adânc și scuipă. Era oarecum îngrijorat de starea lui Riley, dar trăia cu speranța că *droidul* medical se va dovedi la fel de eficient ca și în cazul femeii aceleia, Shallot. în timp ce se căuta prin buzunare după un chiștoc de țigară, hotărî că, de îndată ce avea să scape de aici, nu știa cum, dar sigur locotenentul avea să găsească o metodă să-i scape, ei bine, va merge în Sotto și va petrece o noapte întreagă în zona rezidențială, destinată de regulă ofițerilor superiori.

își aruncă privirea către mormanul de fragmente de stâncă, de metale contorsionate și de bucăți sclipitoare de gaz înghețat și se întrebă cât avea să mai dureze. Hansard plecase de aproape cinci minute prin gura îngustă a tunelului săpat prin burta resturilor din fața sa, ca să verifice dacă *droidul* avea loc să treacă de la un cap la altul. Omul părea să fie ceea ce Menzel eticheta drept un civil arogant: adică un tip expert în meseria lui, care avea impresia că toți ceilalți nu erau, în cel mai fericit caz, decât niște handicapați mintal, pe care el avea obligația să-i conducă spre o țintă mereu schimbătoare. Cândva, poate că fusese

un element bun pentru a deveni soldat, dar calitățile înnăscute i se estompaseră în lipsa unui regulament corect și a unui supraveghetor. Menzel l-ar fi abandonat cu plăcere legat la ochi și la picioare în vreun cotlon al minei, dar nu era el la comandă și de bunăvoința acestui miner cu privire piezișă putea să depindă viața locotenentului său.

In sfârșit, descoperi o țigară strivită în fundul buzunarului de la piept, o extrase cu atenție și o aprinse la flacăra minusculă a jetului-tăietor de la degetul arătător al mănușii drepte. Trase cu poftă fumul în piept și își propuse să nu se mai gândească la nimic. Gândurile îi fugiră însă imediat spre restul companiei, aflat acum parcă la mulți parseci distanță. Ce naiba se întâmplase cu ei de nu reușiseră să intre în legătură cu Hlopin, după lansarea primului mesaj?

Se aplecă spre șina care pândea ca un șarpe întunecat și scuipă din nou. In sfârșit, se auzi un zgomot, apoi o bucată de gheață trosni, se desprinse undeva deasupra și se rostogoli în șanțul din față. Apoi încă una urmă aceeași traiectorie. Silueta pătrățoasă și cocârjată a lui Nathan Hansard își făcu apariția în penumbra groasă din dreapta, se lăsă să alunece la vale, sări pe pavaj și-și scutură salopeta cu palmele.

— Rahat! spuse și se așeză alături. întinse mâna spre țigara celuilalt: Pot să trag și eu un fum?

Menzel i-o întinse, fără să spună nimic. Așteptă până ce minerul trase de câteva ori din tutunul ascuns în înve- litoarea subțire de chitină și se răsuci către el cu totul.

— Adică?

— Adică, nimic, răspunse celălalt și trase iar din țigară. I-o înapoie. Tutun bun, aprecie. Trebuie să coste o grămadă de credite. In fine. Nu are suficientă lățime în vreo trei locuri. Va trebui să mergem după ajutor. Și să sperăm că vom reuși să degajăm locurile suficient de rapid, ca să mai rămână timp și pentru operație.

Menzel se încruntă. A dracului misiune, numai ghinioane de la un capăt la celălalt!

— Ce propui?

— Să mergi tu. Eu sunt deja obosit. In plus, până vă întoarceți, o să mă ocup să mai demontez nițel *droidul,* ca să-l fac să se răsucească mai ușor la cotituri. Mă pricep oleacă la treaba asta, am mai umblat cu el până să ne ajungeți voi.

Dmitri Menzel se uită la Nathan, care scutură din cap, apoi se ridică. Avea dreptate. Trebuia să se miște repede. Mai trase un fum, apoi îi întinse chiștocul.

— în regulă. Dacă asta-i tot, fă ce crezi că e mai bine. Mă întorc în câteva minute.

își izbi bocancii unul de altul, abandonă o parte din echipamentul individual obligatoriu lângă *droidul* sclipitor și prinse să se cațere spre vârful movilei de bolovani.

37. Baza OMON, biroul colonelului Sean, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 7:57

Sergentul-major Dan Olbers puse mesajul pe birou și se uită cu atenție la fața colonelului. Acesta ridică ochii de pe text și îl privi, la rândul său, întrebător. Nu părea nerăbdător să deschidă vorba și Olbers se întrebă ce știa cu adevărat superiorul său și el nu era la curent.

— Nu există nicio altă suspiciune, domnule. Textul e curat și formulat în maniera celor stabilite între noi inițial. Singurul impediment rămâne cheia lipsă și, din cauza asta, am o îndoială în privința autenticității sale. Dar n-aș putea să jur.

— Vrei să spui că nu ai certitudinea de 100% că mesajul aparține lui Hlopin.

Sergentul-major înclină din cap și așteptă.

— Dă-o dracului, Olbers! Nu te mai strădui să ascunzi totul sub haina asta blestemată a politeții datorate unui grad superior.

Olbers respiră adânc.

— Am înțeles, domnule. Cred că mesajul este o *făcătură,* care poartă semnătura nenorociților de la SIS. Și mai cred că are un destinatar mai special, nu pe un oarecare, ca mine.

Colonelul replică scurt și la obiect:

— Corect. Și pe cine crezi că vizează mesajul?

*

Olbers își supse buza și stătu o clipă în espectativă.

— Pe dumneavoastră, domnule colonel.

Donald Sean rânji, arătându-și dinții regulați și lăți în lumina albă a plafonierei.

— Eroare, sergent: mesajul nu-mi este adresat mie, ci domnului general Sandro Lopez.

— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule. Olbers ridică din umeri și își mușcă ușor buza de jos. Pot să mă retrag?

Colonelul Sean clătină din cap.

— Nu cred că nu vrei să te implici în rahatul ăsta, sergent. în fond, este echipa antrenată de tine, pe vremuri și știu că Riley nu-ți este indiferent.

Olbers își trecu greutatea de pe un picior pe altul. Lucra cu Donald Sean de peste 20 de cicluri și ultima afirmație a acestuia îi dădea de înțeles că îl așteaptă o misiune ilegală. Ce însemna însă în acest caz încă o încălcare a unei reguli?

— Domnul colonel observă bine. Nu se poate să-i abandonăm pe Riley și pe oamenii săi la discreția nemernicilor lui Vanguard. Și nu înțeleg exact care este rolul domnului general aici. Vreau să spun că sacrificarea soldaților noștri mi se pare gratuită, în contextul în care nu știu ce are de câștigat SIS din afacerea asta.

— Niciodată un soldat OMON nu a fost părăsit de armată, într-o situație dramatică, Olbers. Vocea lui Sean păru dintr-odată obosită și puțin irascibilă. Avem semnale cum că domnul Vanguard însuși s-ar ocupa de operațiunea de anihilare a minerilor din Subteran. Ești gata să pornești într-o misiune de salvare?

— Există deja o misiune în Subteran, domnule.

— Nu e vorba despre o misiune în Subteran, soldat. Domnul general Lopez îți încredințează, prin mine, o misiune de salvare la suprafață. Va trebui să contactezi o femeie, pe nume Vera Merrit, și să-i asiguri protecția în următoarele ore. Va fi, probabil, una dintre cele mai vânate ființe din Geodds Rockwell. Pentru asta, vei avea liber acces la orice tip de tehnologie dorești. Dar vei acționa de unul singur.

Dan Olbers stătu pe gânduri câteva secunde.

— Am înțeles, domnule.

— Trebuie, neapărat, să înțelegi că vei fi cu desăvârșire singur, Olbers. Dacă vei fi prins, va trebui să te sinucizi. Iar dacă nu o vei putea face în primele cinci minute de captivitate, Centrala va declanșa semnalul pentru implantul cerebral.

Artefacte din preistoria societății selenare

însemnări personale

Fred L. Whipple

Aici cel mai bine, dragă tată, e la spital. Dacă ai noroc să te declare bolnav, intri într-o lungă pauză, în care te îndoapă cu mâncare bună, cu energizante și cu seriale video. Am stat în spital de două ori până acum și abia aștept să intru și a treia oară. Am o promisiune de la un infirmier, căruia i-am făcut cadou un colan de 5 litri cu neon lichid. Dar pretinde să-mi rup un braț sau un picior, deoarece

intrările anterioare au fost făcute pe dereglări ale sistemului nervos.

Da, da, e adevărat ce-ai auzit la jurnalele de știri. Corporația e într-o poziție destul de dificilă în raport cu minerii, mai ales de când au eșuat pentru a doua oară în tentativa de a distruge Colonia din Marea Putrefacției. De aceea, pe aici se spune că au decis să sisteze importul de pușcăriași de pe Terra și vor să obțină mineri donați din secvențele genetice ale foștilor sau actualilor mineri, ținute în congelatoare în scopul identificării acestora în caz de moarte accidentală. Iți dai seama ce mai daravelă?

Nu cred că o să pot lua legătura cu tine de Paști, pe aici e foială mare de sărbători și liniile sunt al naibii de ocupate. Poate trimiți și tu ceva bun de mâncare și de băut cu vreuna din cursele speciale. Dacă reușesc șmecheria cu spitalul, o să-ți dau de știre și reluăm conversația.

38. Punctul de interstitie ZON, Mina Veche, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 7:59

Biotehul își strecură cu greutate brațul drept prin deschizătură, apoi pe cel stâng și se împinse cu putere în ambii genunchi. Trupul se înălță prin răsucire, răzui pereții de gheață și reuși să treacă prin dop. Oftă, stătu câteva clipe să respire, apoi pomi mai departe în patru labe. Parcă la ducere coridorul nu i se păruse chiar atât de strâmt. Minerul avusese dreptate când spusese că *droidul* nu ar fi avut loc în niciun caz prin cotloanele astea.

Mai înaintă câțiva pași, ajungând până la vreo trei metri de un stei strălucind în violet, probabil vreun reziduu fluorhidric rezultat în urma vreunei deflagrații străvechi pentru străpungerea tunelurilor. Undeva, dincolo de mormanele de stânci și bolovani de gheață, locotenentul Samuel Riley aștepta răbdător sosirea ultimei șanse. Speranța moare ultima, aprecie Dmitri și-și linse buzele sărate. Era posibil să scape cu bine în urma operației. Dar era foarte posibil ca *droidul* să nu ajungă la timp în partea cealaltă. Sau ca Shallot să nu poată lua legătura cu prietena ei. Ori ca aceasta să nu nimerească în mod corect diagnosticul și să dea niște indicații chirurgicale greșite.

în lumina puternică a farului de pe umăr, apăru încă o cotitură, dincolo de care tunelul se lărgi brusc. Se ridică, în poziție cocoșată, și prinse să alerge. Nu reuși să facă

decât vreo cinci pași și muntele de dărâmături, prin inima căruia mergea, se cutremură violent. O bucată de gheață se desprinse din partea stângă și-l lovi puternic în piept, proiectându-1 în spate. O a doua îl izbi în genunchi. Nu mai avu nevoie de alt impuls, ca să se răsucească cât putu de repede și să se lipească de podea. Urechile recepționară mai întâi un pârâit extrem de puternic, ca și cum s-ar fi deșirat o bucată de pânză, apoi un uruit surd și îndepărtat. In sfârșit, fenomenul încetă și Menzel își ridică fruntea, cu precauție. Nu se mai întâmplă nimic. întinse mâna dreaptă și-și palpă genunchii. în afara unei dureri articulare, părea că totul este în regulă. Pieptul însă îl durea destul de tare chiar și când respira, așa că își închipui că trebuie să fi avut măcar o coastă fracturată. Scotoci cu degetele în buzunarul de deasupra genunchiului, prin trusa de prim-ajutor, descoperi o tabletă de cadeină și o înghiți. Așteptă nemișcat ca aceasta să-și facă efectul.

De ce le era mai teamă nu scăpaseră. Tunelul improvizat se prăbușise din nou. Probabil că era vorba despre o reașezare a mormanului de bucăți de gheață și de steiuri de stâncă, în urma topirii unor fragmente de gheață. Sau a unui cutremur local. Deși indicatorul gravimetric al costumului nu dăduse nicio alarmă preventiv.

în fine, durerea din coaste se estompă și reuși să se ridice în genunchi. Tunelul se îngustase semnificativ, dar se putea înainta prin el târâș. După aproape zece minute de opinteli, zvâcneli din vârfurile picioarelor și pâraie de transpirație, reuși să ajungă la ieșire. Zări capul aplecat invers al lui William Anderson și crezu că a leșinat și tră-

iește un coșmar. Apoi realiză că minerul îl aștepta atârnat de o scoabă înfiptă în peretele tunelului cu capul în jos, pentru ca să-și păstreze mâinile libere și să-l poată extrage din fosa strâmtă, devenită un fel de puț cu ieșire verticală, în urma mișcării telurice anterioare. Ridică brațul drept și se lăsă apucat. Pluti câteva clipe pe deasupra mormanului de piatră și coborî încet spre podea. Hlopin și Merrit îl prinseră de sub umeri și de picioare și îl întinseră imediat pe podea, la câțiva metri de Riley. Cu toată puterea de care mai era în stare' Menzel se ridică în capul oaselor și îi întrebă din ochi ce se întâmplase.

— O explozie, zise Anderson aplecat deasupra lui.

— Soldații... Au ajuns mai repede. Tuși, apoi scuipă salivă amestecată cu o șuviță de sânge. Există, pesemne și alte artere de legătură, pe care nu le cunoaștem.

Anderson îi băgă brațul pe sub umeri, sprijinindu-1.

— Nu soldații au făcut asta. Suflul exploziei... venea din spatele tău.

— Nu înțeleg.

Bărbatul de deasupra îi aruncă o privire femeii de alături. își mușcă buza de jos, apoi continuă.

— în spatele tău nu era decât Hansard. Cred că el a declanșat un *creion,* ca să blocheze tunelul.

— Vrei să spui că propriul tău coleg este... un nenorocit de spion SIS?

Anderson clătină din cap.

— Vreau să spun că am suficiente motive să cred că Nathan Anderson este Jack Vangurad însuși, directorul general SIS.

Artefacte din preistoria societății selenare

însemnări personale

Jim Whine Loualala

Nenoroci ților,

dacă nu ne cărăm în următoarea deacadă, am încurcat atât de rău borcanele, încât cred că o să fim pedepsiți mai ceva ca în infectul ăla de Iad catolic! Am aflat, dintr-o sursă secretă, că vor să ne gazeze când coborâm în subteran, înainte de a îmbrăca costumele presurizate. După care-i aduc în locul nostru pe... Țineți-vă bine, să nu cădeți! Pe minerii-clonă, haidamacilor! Habar n-am ce va să zică asta, deși *sursa* mi-a zis că suntem tot noi, dar așa ca și cum am avea copii, fără să fi călărit vreo femeie. Ciudată chestie. Și nasoală de tot. Adică „ăia" am fi tot noi și nici nu putem ca să murim, darmite să scăpăm.

Așa că ar fi cazul să votăm oleacă soluțiile propuse și SĂ NE CĂRĂM DRACULUI DE PE SELENA!

Unde? Acum, că nu mai există nici SOLRAD, după atacul ăla seismic, chiar că nu prea pare să avem vreo direcție viabilă. Dar ea există, fraților, nu avem decât să că- țărăm pe unul din ruginiturile de cargouri și să-i dăm un curs de interior de Sistem. Și sunt o grămadă de cursuri de-astea, nu trebuie să cunoști niciun pic de navigație, ele au rămas în memoria piloților automați încă de pe vreme în care Terra era patronul, iar Corporația făcea explorări interzise către Jupiter.

Ați auzit despre o chestie numită ZONA *ICHTISH?* Nu? Ei bine, eu da. E așa, ca un fel de *poartă* către un alt

Univers și tare aș vrea să ne cărăm pe acolo, înspre planeta de origine a ălora care au construit-o, în preajma satelitului Deimos. In condițiile în care Sistemul e nelocuit și nelocuibil, iar de pe Terra n-a mai receptat nimeni vreun semnal de viață cam de 250 de decade, *ZONA ICHTISH* ar reprezenta ultima soluție pentru cei care nu vor să se chinuiască în infernul pregătit de Corporație pentru următorul mileniu.

Cine e gata să mă urmeze, să ridice către tavan mâna stângă.

39. Piazza Rafael, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 8:09

Donna Oswald făcu un semn din mână în direcția grupului statuar, reprezentându-i pe cei patru mineri de culoare, deschizătorii primului tunel al Minei, fixat în mijlocul scuarului, și apoi se așeză pe bancă. Era cald și picături mici de transpirație îi apăruseră acolo unde pielea gâtului făcea crețuri abia sesizabile. Totuși, lumina rămânea mohorâtă și mirosea vag a ploaie. Grupuri mici de bărbați îmbrăcați în combinezoane negre străbăteau piața în toate direcțiile, fără să staționeze. Nu se zărea nicio femeie, ceea ce era un lucru cu totul neobișnuit pentru ora aceea târzie a serii. Donna ridică privirea, căutând invizibila cupolă semisferică, aflată undeva la aproape 100 de metri înălțime.

— Cât mai trebuie să așteptăm? întrebă Ingrid Campagna, cu vocea strangulată.

Maiorul își frecă fruntea. Simțea cum începe să o bântuie, ca o furtună, o imensă durere de cap și blestemă în gând graba cu care părăsise biroul, fără să ia tubul de prim-ajutor în buzunar.

— Atât cât va fi nevoie. Nu trebuie să te impacientezi, sistemul funcționează fără greș și pot să-ți garantez că se află în mișcare.

Nu era nevoie de ironie, știa, dar se simțea obosită și avea gura amară din cauza disfuncției fierii.

O imensă reclamă fumurie prinse să pâlpâie stroboscopic în apropierea clădirii cu trei nivele a sediului firmei Magnoptic. După numai câteva clipe, globurile stradale luminoase apărură din rezervoarele cilindrice, aflate la colțurile scuarului, și se ridicară tremurând până deasupra grupului statuar.

Guvernatorul General William I.M. Zabbelin se așeză la colțul celălalt al băncii și își puse mâinile pe genunchi. Avea pantalonii perfect căleați și floarea de la butonieră părea că de-abia ieșise din cuvele de reproducere. Zâmbi și se înclină ușor în direcția celor două femei.

— E adevărat, maior Oswald, că ați reușit să obțineți colaborarea acestei distinse doamne din dreapta dumneavoastră?

Ingrid Campagna îi aruncă Donnei Oswald o privire cercetătoare.

— Sinceră să fiu, n-aș putea spune. Cel mai bine știe numai ea și cred că o puteți întreba direct.

Se așternu o liniște prelungită. In scuar pătrunse, în sfârșit, prima pereche, care se așeză pe banca aflată în partea diametral opusă. Donna observă că bărbatul avea un ochi acoperit cu o legătură aseptică și purta un costum cazon obișnuit, aparținând Forțelor de Intervenție împotriva Incendiilor. Insotitoarea lui era îmbrăcată într-o ro- t
chie de seară și avea colane de determinare continuă a poziției în jurul ambelor glezne.

— Este în regulă, oftă adânc Guvernatorul. Se răsuci către Ingrid și se aplecă ușor în față. Sper că nu am fost

chemat aici doar ca să-mi pierd vremea. Cam 55 de minute, pricepi, femeie? Atât ne-au mai rămas la dispoziție. Dacă echipa de vânători nu reușește să-i captureze în acest interval, vom fi obligați să gazăm Subteranul. E evident că operațiunea asta va fi mai mult decât riscantă. într-un fel sau altul, fie că vor vorbi militarii OMON, fie că vor intra la bănuieli minerii ce nu vor mai putea coborî în tură, se va afla. Există posibilitatea ca, până în zori, să izbucnească tulburări în zonele rezidențiale ale minerilor și nu numai. Partea proastă este că ne aflăm în situația de a nu putea conta pe sprijinul trupelor OMON. Nu, maiorule?

Donna Oswald își frecă din nou fruntea. Durerea era tot mai insistentă. Ridică din umeri.

— Habar n-am, domnule. Sunt de prea mult timp detașată la biroul dumneavoastră pentru a avea informații corecte din partea OMON. Și nici nu cred că ar fi tocmai dispuși să-mi ofere așa ceva, având în vedere că, deocamdată cel puțin, mă aflu sub ordinele dumneavoastră.

— Uneori, stau și mă întrebi de partea cui ești. Zabbe- lin își mușcă ușor buza de jos. Pe cine trădezi, cu adevărat, maior Oswald?

Donna ridică iar din umeri, fără să răspundă.

— Ce doriți de la mine? Vocea lui Ingrid tremura și ea nu încerca să ascundă acest lucru. M-am săturat de acest joc de-a v-ați ascunselea. Era chiar ziua în care trebuia să mă întâlnesc cu prietenii mei, ca să jucăm *eleiita.*

— După cum se vede, n-a fost să fie așa. Guvernatorul zâmbi, dar buzele i se încrețiră mai mult într-un rânjet. Și eu ar fi trebuit să mă aflu la o serată și, în loc de asta, mă

găsesc în scuarul ăsta nenorocit, încercând să lămuresc o femeie străină mie să realizeze ceva bun pentru Colonie.

Bărbatul aruncă o privire cercetătoare în jur. Două grupuri de bărbați, care păreau că lucrează la întreținerea elementelor electronice stradale de suprastructură se strânseseră în jurul a doi piloni de susținere a jardinierelor și gesticulau cu aprindere.

Nemaipomenit, se gândi Donna. Nemernicul ăsta de Guvernator și-a găsit momentul adecvat să susțină un monolog patriotard. Ce naiba avea de gând s-o pună să facă pe Campagna?

— Sunt sigur că maiorul ți-a povestit câte ceva din istoria asta complicată, în care ne zbatem cu toții, fără să putem să ieșim din ea.

Campagna îl privi mută. Zabbelin descrise cu degetul un arc de cerc de jur-împrejur.

— Ți-e teamă de ceva? In clipa asta, Piazza Rafael este unul dintre cele mai bine păzite locuri din Colonie. Și asta nu neapărat pentru că eu mă aflu aici.

Donna Oswald îngheță, cu toată căldura apăsătoare din jur. Se apleacă ușor înainte, cu ochii fixați pe bărbații ce își făceau de lucru lângă stâlpi. Răceala patului armei din palma dreaptă nu-i mai dădea acel sentiment de încredere de altădată. Ce-i trecea prin minte Înălțimii-Sale mult idioate?

— Maiorul ți-a comunicat faptul că este imperios necesar să ne ajuți să-l capturăm și să-l neutralizăm pe generalul Sandro Lopez. Pentru asta, trebuie să ne ajuți să depistăm locul unde s-ar putea afla Vera Merritt.

— Vera Merritt? întrebă aiurită Donna, aruncându-i lui Zabbelin o privire rapidă.

— Am sentimentul că ești surprinsă, râse Guvernatorul. Ei da, avem informații că generalul Lopez s-ar afla în Subteran. Vrem să o determinăm pe Merritt să o influențeze pe Shallot să întârzie grupul mixt de mineri și soldați, până ce grupa de vânători trimisă după ei îi vor putea localiza și lichida în timp util.

Oswald clătină uluită din cap.

— Vreți să-l ucideți pe general, iar eu să fiu părtașă la așa ceva!

— Cred că ai intuit corect.

— Și ce vă determină să credeți că voi fi de acord? Generalul Lopez este șeful meu direct.

— Haide, maiorule, nu strica tocmai la sfârșit distracția, rânji bărbatul și făcu un semn cu degetul în direcția bărbaților din plan îndepărtat. Nu avem timp de sentimentalisme ieftine. Doamna Campagna ne va ajuta s-o găsim pe Merritt și apoi misiunea ta va fi să o determini să ne servească interesele. De ce să nu terminăm pe loc toată povestea asta, când avem această șansă?

Pentru că există deja câteva cadavre sub picioarele noastre și nu mai vreau altele, răspunse Donna Oswald în sinea ei. Mâna i se descleștă încet de pe tocul armei, oftă și se așeză mai bine pe bancă. Nu forța era cel mai bun argument în acest moment.

40. Biblioteca Tehnică, Corpul Central OMON, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 8:11

Sergentul-major Dan Olbers părăsise de mai multe ori incognito, de-a lungul carierei sale de soldat, locul de cantonament al unității. Și, de fiecare dată, făcuse asta fără grija că, la întoarcere, cineva avea să-l săpunească zdravăn pentru eventualele greșeli. De data asta însă un instinct ascuns îl făcea să simtă altfel și, de aceea, înainte de a părăsi Armurăria cu identificatorul genetic în buzunar, coti pe coridor la dreapta și se îndreptă cu pași mari către Bibliotecă.

Atmosfera din încăperea lungă și îngustă era de-a dreptul înăbușitoare, cele patru ventilatoare mari fixate în tavan nereușind să usuce jilăveala din aer. Era ca și cum afară ar fi plouat mai multe zile la rând și cineva ar fi uitat ferestrele deschise. Lucru practic imposibil, gândi Olbers în clipa în care pătrunse înăuntru, deoarece instalația automată de menținere a condițiilor de viată de sub * • » ’
cupolă nu își ieșise niciodată din parametrii de funcționare.

Monitoarele extraplate, încastrate de-a lungul pereților, pâlpâiau slab în albastru, semn că nu fuseseră puse în stare de funcționare. Doi subofițeri și un maior stăteau aplecați în capătul îndepărtat al sălii deasupra unui ecran

de simulare tactică și luau notițe pe pădurile personale, vorbind în șoaptă și bătând cu degetele arătătoare în consolele triple.

Corațon Diepies Monteiro studia un *in folio* străvechi, cu copertele legate în piele. Nu se mai văzuseră de aproape un Ciclu, mai exact din clipa în care patrula lui Rando Balbosa fusese atacată în Exterior de presupuse trupe de gherilă din SOLRAD și nimicită în întregime.

Auzind zgomot de pași, Corațon ridică fruntea și îl privi uimit. Avea ochi verzi strălucitori, un nas ușor coroiat și buze groase, acoperite de țepii unei mustăți negre. Sergentul își aminti, pentru o clipă, că trupeții vorbeau despre bibliotecar că ar fi o ființă stranie, una dintre puținele clone compozite realizate în Geodds înainte de sistarea operațiilor de combinații genetice, cu o memorie mai puternică decât a oricărui terminal de calculator. Alungă gândul cu o mișcare a mâinii, se apropie de biroul în formă de ou și se sprijini de tăblia subțire și caldă.

— A trecut ceva vreme, de când nu ne-am mai văzut, spuse el, aruncând priviri furișe către grupul aflat în plan îndepărtat. Cora, am nevoie de ajutorul tău și vreau să cred că n-am nimerit într-un moment prost.

Bărbatul în uniformă verde, cu epoleți aurii, pe pieptul căruia ecusonul cu marca funcției sclipea stins, zâmbi vag.

— Ia loc, te rog, sergent. Arătă cu bărbia către unul din cele două scaune pliate, rezemate de zid. Știi bine că niciodată nu mi-am refuzat vechii camarazi. Ce s-a întâmplat?

Olbers desfăcu scaunul și-l trase aproape de masă. Se așeză și se aplecă puțin către înainte.

— Locul ăsta e sigur? Vreau să spun că...

Monteiro înălță din umeri.

— Știi vreun loc sigur în Geodds? Spune-mi-1 și mie, să mă duc cu gagica, fără teama că voi primi a doua zi o mustrare scrisă din partea Comandamentului că am încălcat normele de comportare civilizată cu sexul frumos. La naiba, Olbers, dă-mi voie să cred că lucrul pentru care ai venit să mă vezi, după atâta timp, nu constituie în nici- un fel o încălcare a Codului Militar. Pentru că, dacă este așa, mă văd obligat să te invit să pleci înainte de a mai formula măcar un cuvânt.

— Nu se încalcă niciun Cod, mormăi sergentul și se foi în scaun. Cora, problema e că mă aflu într-o misiune atât de secretă, încât nicio ureche obișnuită nu trebuie să afle acest lucru.

— Ei, haide-haide, sergent! Care-i marele secret? Dacă e atât de rău precum spui, atunci nu te-ai mai afla aici. Până și un orb și-ar da seama de asta. Mi-ai acordat credit venind până aici. Așa că fă lucrul până la capăt. Am participat și eu, cândva la unele misiuni secrete, dar care au fost atât de secrete, încât nu ai auzit de ele nici până în ziua de azi.

Olbers clătină din cap.

— în Subteran, se găsește o trupă de curățire, condusă de Riley. Problema e că, din cauze necunoscute, par să fi pactizat cu dușmanul. Și, mai mult decât atât, SIS a obținut aprobarea să trimită propria-i echipă de curățători, care acum aleargă pe coridoare să-și facă treaba. E groasă de tot, Cora. Iar eu am fost trimis să execut o misiune de

protecție aici, la suprafață. Vreau să verific identitatea femeii, ca să-mi dau seama ce legătură e între ea și cei dinăuntru. Și, mai ales, cine o amenință.

— Numele...

— Vera Merrit.

— Merrit... Merrit...

Corațon Diepies Monteiro bătu în tastatura albă din fața sa, apoi pomi motorul de căutare. Ridică fruntea și-l privi drept în ochi pe sergentul-major.

— Doar între noi, domnule sergent-major. Și aș dori să înțelegi bine acest lucru. Este un lucru interzis de Regulament să utilizezi aparatura Bibliotecii Tehnice în afara ordinelor de serviciu și ceea ce fac acum se cheamă încălcarea disciplinei militare.

Rânji și izbi cu podul palmei în masă, atât de puternic, încât unul dintre bărbații din fundul sălii se răsuci și se uită o clipă în direcția lor, după care reveni spre planșeta de lucru.

— Vreau însă să știi că nu dau un scuipat pe prăpăditele lor de regulamente sau pe nenorocirea de SIS. Și asta nu-i o vorbă-n vânt. Dacă există solidaritate militară, cred că ceea ce fac eu pentru tine este exact chestia asta.

Olbers dădu din cap, fără să spună nimic. Apoi se auzi un sâsâit ușor și pe ecranul lăptos de deasupra tastaturii apăru un semn uriaș de exclamare. Corațon fluieră încet și se aplecă peste tastatură. Izbi câteva taste cu degetele mâinii drepte, apoi trasă o diagonală pe ecran cu un creion luminiscent.

— Ei? făcu Olbers, încercând să vadă peste umărul lui.

Bibliotecarul-șef clătină din cap.

— Nu știu, nu-mi dau seama. *Căutătorul* raportează că nu există suficientă informație pentru a depista persoana respectivă. I-am introdus câteva coordonate suplimentare de direcție. Dacă folosim un *vierme-spiral,* poate că reușim să trecem de câteva baraje din memoriile ne-civile.

Amin! se gândi Olbers. îl respecta pe Monteiro încă de pe vremea când lucraseră împreună la Corpul Disciplinar OMON și știa bine că nu prea avea conștiința pericolului, dacă își punea ceva în minte. Și, deși văzuse destui inși întinzându-se mai mult decât era cazul, fără niciun rost, și trezindu-se uciși, înțelegea că fără un risc minim asumat nimeni nu putea să reușească în nicio întreprindere majoră.

Dar *căutătorul* avu același succes ca și prima dată. Semnul de exclamare începu să licărească strălucitor pe mijlocul ecranului.

— La dracu'! bombăni celălalt și își sprijini falca în mâna dreaptă. Dacă nu mi-aș cunoaște scula, aș zice că s-a paradit. Dar este vorba de un terminal AG, cu memorie auxiliară și sistem propriu de interpretare a datelor. Olbers, cred că informația nu e corectă. Compui central zice că nu are habar de existența niciunei femei cu numele ăsta.

Dan Olbers se uită spre dreapta. Bărbații din partea opusă a sălii se agitau în jurul unei hărți de mari dimensiuni, apărută pe unul dintre monitoarele încastrate în zid. Ceva nu era în regulă. Mai avusese și în trecut de-a face cu informații irelevante în sistem, dar acum problema depășea capacitatea sa de înțelegere.

— Bănuiesc că orice căutare va conduce la același răspuns.

Coraţon Monteiro dădu din cap.

— Poate că nu e decât un viciu formal de sistem, care va înceta în curând, după ce va fi descoperit de *medici.* Sau poate că nu. Deocamdată, cert este numai faptul că femeia asta nu există în Geodds, înțelegi?

— Să mai facem o verificare, atunci. Găsește-1 pe locotenentul Riley și depistează-i poziția actuală.

— Crezi că...?

— Habar n-am! ridică sergentul din umeri. Nu strică o verificare de rutină.

Bibliotecarul tastă noul nume, apoi dădu drumul *căutătorului.* Cât timp dură procesul, se priviră unul pe celălalt, fără să scoată o vorbă. Semnul de exclamare apărut pe ecran se dovedi un răspuns mai eficient decât orice comunicare amplă.

— E adevărat, Cora?

Bărbatul ridică din umeri, vizibil contrariat.

— Introdu și numele restului echipei, continuă pe un ton obosit sergentul și i le dictă pe litere.

După aproape un minut, Monteiro ridică din umeri.

— Nimic nu e în neregulă cu compui. Cred că e vorba de o radiere la ordin, care nu a lăsat nicio urmă pe diagramele obișnuite.

— Vrei să spui că sunt morți, se înfurie Olbers.

— Vreau să spun că pentru regiștrii de identificare ei nu există. Te mai interesează vreo verificare? E riscant să țin pornit motorul de căutare atâta vreme fără să am o motivație clară.

_____*

Olbers își frecă fruntea cu două degete. Simțea că începe să-i vină rău din stomac. Dacă echipajul lui Riley nu mai era trecut în regiștri, asta însemna că armata știa acest lucru, deoarece nimeni nu se putea atinge de identitățile militarilor OMON fără acordul ei. Iar atunci... II trecu un frison. Dar el?

— Verifică-mă și pe mine! îi ceru și se lăsă să alunece pe scaun.

— Pe tine?!

— Dar de ce nu? întrebă încet și se rezemă ușor pe spătar.

După încă un minut, pe ecran își făcu din nou apariția semnul de exclamare. Dan Olbers își mușcă înciudat buza de jos.

— La naiba, Cora, n-ai priceput? Suntem morți, omule, toți cei care lucrăm la situația asta nenorocită suntem niște ființe moarte și dispărute.

Se ridică încet, târșindu-și picioarele, și se îndreptă spre ieșire. Se opri o clipă în ușă și se răsuci spre biroul biblio- tecarului-șef.

— Cred că ar fi bine să mai faci o verificare, înainte de a opri motorul. înțelegi, Cora? Acum, și tu te poți considera intrat în rahat, fie că vrei, fie că nu.

41. Punctul de interstitie ZON, Mina Veche, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 8:13

— Și acum?

Jea Hlopin părea foarte abătut și Menzel simți brusc cum îl năpădește un val de furie neputincioasă. Nu era nevoie de nicio trecere în revistă ca să-ți dai seama că se găseau în cea mai împuțită situație din întreaga lor carieră militară. Se așeză mai bine în fund și îl privi îndelung pe Riley. Fizionomia nemișcată a acestuia părea decupată într-un bloc de gheață.

— Habar n-am. Ridică din umeri. O înfundătură, asta e. O nenorocită de înfundătură.

înjură și scuipă către golul șinelor.

— Grupa de *curățători* o să ajungă aici în cel mult un sfert de oră. Din tunelul pe care am venit. Care nu are alte bifurcații pe ultimii doi kilometri. Chiar dacă am fi în cea mai bună formă fizică, tot nu am reuși să ajungem la timp acolo. Iar în spate, accesul pare definitiv blocat. Ori mai există vreun drum și mă înșel?

William Anderson își pironi privirea dură asupra lui.

— Mai ai și alte observații strălucite de făcut, domnule? zise el.

Menzel nu-și pierdu cumpătul. Arătă cu degetul în direcția muntelui de sfărâmături din spate.

— Chestia asta a făcut-o un om de-al vostru, nu?

— Dacă tipul este, într-adevăr, Vanguard, n-a fost niciodată omul nostru.

Biotehul știa că Anderson avea dreptate, dar lucrul acesta nu îmbunătățea cu nimic situația. Scutură din cap și scuipă din nou către șină.

— Nu merită să ne certăm. Există vreo idee?

— Nu știu dacă este chiar o idee...

Eileen Shallot se apropie din dreapta și se lăsă în genunchi. Puse dosul palmei pe fruntea locotenentului, apoi se răsuci spre cei doi. Avea trăsăturile ieșite puternic în relief, din cauza oboselii și a mizeriei. Dar rămânea o femeie frumoasă, aprecie Dmitri, înghițind în sec. Frumoasă și, totodată, *altceva.*

— Ați apucat să vă întrebați ce naiba caută șeful SIS în Subteran, alături de o grupă de mineri? Și încă de atâta timp, încât niciunul dintre noi să nu-i bănuiască adevărata identitate? Care să fie scopul unei acțiuni care l-a obligat să ducă, vreme de mai mulți ani, o viață dublă, extrem de dură?

Avea dreptate! se trezi fluierând Dmitri Menzel. Dintr- odată, lumina galbenă și palidă din jur căpătă o altă nuanță. ♦

— Concret! ceru, cu voce răgușită. Timpul e pe ducă.

— Concret... zâmbi femeia, dar biotehul nu ar fi putut să pună pariu că era vorba despre un zâmbet. Știe cineva în Geodds cum arată acest Jack Vanguard? Nimeni. Ei bine, acesta este unul din motive: misiunile sub acoperire. Numai acele misiuni de o importanță vitală pentru Co-

lonie. Ei bine, cred că eu sunt una dintre aceste misiuni. Vanguard a venit până aici pentru mine.

Ochii lui Riley sclipiră. Biotehul își linse buzele și le găsi sărate. Ii aruncă o privire scurtă lui Hlopin, dar soldatul părea să fi înțepenit lângă raniță, cu o expresie de neînțelegere pe față.

— Putea să pună orice spion să te supravegheze.

— Nu și dacă protecția mi-o asigura personal principalul său adversar, generalul Sandro Lopez.

— Generalul Lopez?! căscă gura Menzel. De când aleargă generalul nostru după femeile care lucrează în Subteran? Și, apoi, generalul este o figură cunoscută tuturor militarilor OMON.

Se uită din nou la locotenent și îngheță. Pleoapele acestuia se zbăteau nervos în încercarea de a-i transmite un semnal afirmativ. William Anderson se apropie de femeie și o luă de cot.

— S-a întâmplat ceva cu creierul tău, nu? Operația...

— Exact, operația. îmi amintesc, William. îmi amintesc lucruri pe care am crezut că nu le-am știut niciodată. De exemplu, faptul că Lopez are o dublură care nu-i seamănă deloc. O dublură care îl înlocuiește în aparițiile publice sau în misiunile la care trebuie să fie prezent. îmi amintesc și faptul că m-am trezit cu amândoi la capul meu, într-o dimineață, la scurt timp după ce atinsesem *artefactul.* Unul dintre ei era bărbatul care apărea în ședințele publice anuale ținute de Guverantor. Celălalt... celălalt era el.

Se răsuci și împunse cu degetul în direcția tunelului.

— Jean?! se holbă biotehul, simțind că amețește. Jean Hlopin, tu ești generalul Sandro Lopez? Spune-mi că nu e adevărat...

Hlopin ridică din umeri și făcu un pas în direcția lor.

— Cred că, în final, tot urma să iasă la iveală. Mă întrebam numai cât mai putea dura. îmi pare rău, Menzel, că ți-am dezamăgit așteptările. Zâmbi nervos. Dar domnișoara Shallot a suferit, într-adevăr, transformarea. Creierul ei, spre deosebire de acela al clonelor obișnuite, funcționează acum la un randament de aproape 45%. Și tocmai ne-a demonstrat acest lucru.

Anderson dădu drumul brațului femeii.

— Inutilă transformare, domnule... general. Oricum nu îi va mai folosi nimic peste 10 minute. Propriul meu creier a suferit o modificare asemănătoare, dar asta nu mă va face invulnerabil împotriva armelor trupei SIS. Vanguard a reușit, în cele din urmă, să ne nimicească.

Hlopin-Lopez râse.

— Vanguard nu a reușit încă nimic, domnule Anderson. Creierul vostru deține în el și soluția la problema în care ne găsim acum. Este suficient să căutați în memorie planurile Minei primitive. Și veți vedea că salvarea nu trebuie să vină din afară.

Artefacte din preistoria societății selenare

ANUNȚURI PUBLICITARE

Ofer gratis, la cerere, serviciu religios complet pentru Zeul-vârcolac Asmodeu. Slujba durează 1/4 decade și ne-

cesită un spațiu de 60 m^2, un terminal obișnuit și 1 kg de cărbune mangan. Doritorii se vor adresa la căsuța poștală 444.222.selnar.xcom. Răspunsuri instant.

Serviciu cristianic complet, contra sumei modice de 10 soli (primim și în rate). Cadre religioase autorizate de către Reprezentanța Tutelară Cristianică a Diocezei Selenare. Propmtitudine și seriozitate. Asigurăm, cu solicitare anticipată, botez, cununie (mixtă, monogamă, zoofilă), serviciu mortuar (chiar și în lipsa cadavrului). Pentru informații suplimentare, sunați la 111. AB. 212189. Identificarea automată este obligatorie.

Locuri de veci în număr limitat! Ofertă excepțională, la prețul doar al unei singure ore de muncă în subteran! Pe Fra Mauro, locuri ideale de a vă petrece viața de după moarte, în sicrie de plumb, etanșe, în gropi comune de numai două persoane. Suprafața gropilor va fi vitrifiată la temperaturi înalte, asigurându-se o priveliște unică de pe orbite joase și medii. CAVOUL NETED oferă posibilitatea chiar de a-ți aduce, după moarte, și familia terestră, pentru locurile căreia va trebui să plătești anticipat numai 30% din preț. Informații suplimentare și înscrieri, nonstop, la 2000.22.22.COLONIE. AB.12.

42. Catedrala „Apollo Pieta", lângă Parcul Central, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 8:14

La capătul sudic al catedralei, dincolo de ferestrele ovoidale ale clădirii-bastion a Depozitului Clarence se găsea Zona Antares. Singurul loc din Geodds unde se păstrau intacte tradițiile răzbunării, așa cum fuseseră ele inițiate de minerii negri ai primei exploatări de gaze. Un cartier pustiu, bine delimitat de câmpuri de forță portocalii și de puncte de acces păzite de PM (Poliția Militară), înconjurată de un drum cu dale din sticlă cenușie, cu o singură bandă, Zona Antares era unul dintre puținele locuri din Colonie în care, pentru a avea acces, îți trebuia un permis special.

Pe vremea când activa la Operațiuni speciale, Dan Olbers pătrunsese în interior, în fruntea unui comando, în scopul de a verifica dacă doi mineri fugiți din șut nu se ascunseseră aici. Atunci aflase că Antares fusese, la înce- putul-începutului, depozitul de armament nuclear. Zona era, de fapt, un masiv muntos ras până la jumătate și excavat în interior, unde adăpostea buncăre masive și cazemate ale fostei Forțe de Marină Militară. întunecată, pustie și amenințătoare. Un fel de muzeu al spaimei de moarte al primilor coloniști.

Sergentul-major își întoarse privirea în direcția catedralei. Trecutul era un lucru pe care nu-1 putea înțelege.

Doar prezentul avea valoare, deoarece prezentul purta cu el viața. Și moartea, își spuse, gândindu-se la Zona Antares.

— Trebuie să facem ceva.

— Știu, răspunse aproape automat Olbers. întrebarea e, ce anume? Tu ești singura ființă vie din Geodds care poate să ia legătura cu ei, prin intermediul lui Shallot, și de aceea te vor vâna ca pe șobolani. Noi știm că ei vor veni să te caute aici, deoarece au interceptat cu siguranță fragmente din distorsiunea energetică a primei tale convorbiri cu prietena ta. Și mai știm că nu putem pleca în altă parte, deoarece catedrala este singurul loc din Colonie unde funcționează sistemul tău de transmisie. Un cerc, asta e. Iar soluția pare să țină de domeniul relativității absolute.

— Din păcate, n-am putut să fac rost încă de o creodă medicală disponibilă, spuse gânditoare Vera Merrit. în mod normal, întotdeauna există una liberă pentru intervențiile civile din interiorul Minei.

— în mod normal, nici nu știi că există Serviciul de Intervenții Speciale. în mod normal, agenții SIS nu-i vânează pe soldații din trupele OMON și nici generalul Lopez nu încearcă să dea o lovitură de palat și să instaureze autoritatea militară în Colonie. Nu mai există nor- malitate, domnișoară, în această lume anormală.

Femeia râse și Dan Olbers nu știu dacă o făcea ca o simplă descărcare nervoasă la situația absurdă în care se găseau sau numai pentru că-i plăcuse cuvântul „domnișoară", demult ieșit din uzul convențional și aproape

uitat. Deasupra capetelor, imitația de cer avea o culoare aproape indigo și doi nori albi, în formă de pară se apropiau dinspre sud. Păsările încetaseră să ciripească în Parcul ascuns vederii de grupul statuar, dar soldatul nu ar fi putut să parieze că era chiar liniște.

— Așteptăm să murim, nu? Vera râse iar, dar fără veselie. Zici că ai venit să mă aperi, dar, în realitate, stai lângă mine pe bancă și-mi povestești despre câte șanse sunt să nu mai prindem miezul nopții. Poate chiar tu ești unul dintre agenții speciali SIS trimiși după mine.

Olbers se încruntă.

— Ești nebună? Dacă ar fi fost așa, erai moartă demult, *domnișoară.*

Femeia oftă.

— Poate. In fine... Ne întoarcem la întrebarea inițială: ce facem acum?

— Hai să ne ocupăm de probleme pe rând, zise sergentul și bătu cu dosul palmei în genunchi. In momentul acesta, mă preocupă doar găsirea unei zone relativ sigure, care să aibă un terminal public funcțional, de unde să încerci să iei legătura cu creoda. Partea a doua, cea a legăturii cu Subteranul poate să mai aștepte. Este extrem de important să rămâi în viață în următoarele ore.

— Te gândești la ceva anume?

— Da, răspunse Olbers și-și trecu palma peste păr.

își examină atent ecranul plat prins la încheietura mâinii, care înregistra observațiile senzorilor amplasați de jur-împrejurul catedralei și a scuarului. Nimeni nu pătrunsese în perimetru în ultimul sfert de oră. Ridică privirile către Depozitul Clarence, apoi reveni spre Vera

Merrit.

— Da, repetă. Cred că singurul loc unde nu te vor căuta este Zona Antares. Am așteptat o vreme aici, pe bancă, ca să văd dacă nu am fost urmărit. Cred că putem să...

Proiectilul de lumină porni din ușa majestuoasă a catedralei, urmă o traiectorie ușor curbă și explodă tăcut la mai puțin de un metru de bancă. Șfichiuri de foc în formă de arcuri de cerc, subțiri ca niște fire de păr, măturară zona, despicând banca și trupurile celor doi. Sergentul-major nu avu timp nici să întoarcă privirile spre locul de unde venise agresiunea. Surpriza îi întunecă luciul ochilor și se prăbuși pe pavajul de sticlă, risipindu-se în mai multe bucăți, gata cauterizate, peste cele care până în urmă cu câteva secunde formaseră corpul *domnișoarei* Vera Merrit.

Bătrâna smochinită cu părul rar și lung, lăsat să atârne în plete soioase peste umeri, ieși din umbra ușii în formă de hublou și ciocăni cu degetul în metal. Steve Vergii se desprinse de tocul gros de bronz și lăsă vârful armei în jos. Pelerina groasă care-i acoperise creștetul capului până atunci alunecase pe spate, lăsându-i descoperiți ochii ce luceau ireal în înserare. Cei doi nori albi și pufoi începuseră să se contopească chiar deasupra catedralei.

Artefacte din preistoria societății selenare

ANUNȚURI PUBLICITARE

Vindem, în regim de urgență, vas de botez din titan, cuplat la procesor organic AMTML10, care

poate susține

slujba în 10 limbi și este autorizat de Serviciul Creștinesc Ortodox terestru în acest scop. Doritorii să fie convinși că se pot scoate credite frumoase din afacerea asta, numai să aibă răbdare și să fie abonați la o rețea de publicitate serioasă. Contact 222.110.selnar.yhom.

Donez echipament de recuperare după ieșirea din șut, aparținând lui Lumi, cel mai bun prieten al subsemnatului, fie ca Al de Sus să-i odihnească oasele în pace, pe acolo pe unde s-o afla în clipa asta. Nu fiți fraieri, e încă în stare convenabilă și nu necesită decât o sursă monova- lentă de energie. Sunați la MAURO. 112. AB.l

Șansa ta de a evada se numește *Albalonga...* Nici măcar nenorociții de securiști de la OMON nu te pot opri. întinzi brațul și aplici pasta albă, cu miros de flori de câmp, exact la încheietura cotului. în mai puțin de 30 de secunde, ajungi într-o lume, unde nimeni altcineva nu are acces și de unde nu te poate scoate nimeni fără voia ta. N-ai decât să accesezi portalul QQQ.lll.QQQ, să scrii codul cartelei de soldă și firma îți livrează acasă, în numai două ore, cantitatea dorită. Vrei să visezi frumos? Vrei să ajungi iar pe Terra? Vrei să scapi de Colonii și de mine? Cheamă-ne!

43. Piazza Rafael, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 8:19

— Nu cred că sunt de acord cu propunerea dumneavoastră, domnule Guvernator General. Ingrid Campagna zâmbi șters și-și puse mâinile în poală. Și, apoi, ca să fiu sinceră, chiar dacă aș fi fost, asta nu v-ar fi ajutat cu nimic. Chiar nu știu unde se află străina asta, pe care o urmărește toată lumea. Astăzi am văzut-o pentru prima și ultima oară în viața mea și nu mi-a făcut niciun fel de confidente.

Tonul femeii o făcu pe Donna să cântărească situația preț de câteva clipe. La urma-urmei, avea dreptate: nu avea cum să știe locul de unde Vera Merrit realizase acea transmisiune ciudată, pe care decriptoarele oficiale nu fuseseră în stare s-o analizeze. în cazul acesta, ori nemernicul de William I.M. Zabbelin se înșelase și se găseau pe o pistă falsă, ori nu se înșelase și atunci... Atunci era vorba despre o cursă.

Donna se gândi la ultima întrebare a Guvernatorului și simți cum i se încrețește pielea pe spate.

De ce să nu terminăm pe loc toată povestea asta, când avem această șansă?

Fără nicio interpretare semantică de profunzime, fraza indica clar un singur lucru: povestea trebuia terminată pe

loc. Un moment îi trecu prin fața ochilor imaginea acelei blonde misterioase, Eileen Shallot, așa cum o cunoscuse pentru câteva clipe în biroul oval al Generalului Lopez și se întrebă, la rându-i, dacă femeia aceea și tainele ce le transporta în cromozomii ei atipici merita ca atâtea făpturi să se zbată și să moară pentru ea. Devine prea ciudat, se gândi maiorul. Ce știa în plus Guvernatorul, Generalul și Directorul SIS, de vreme ce antrenaseră un sistem împotriva celuilalt, numai ca să pună mâna pe ea? Pe ea și nu pe puterea politică, cum încercau să lase impresia oricui s-ar fi interesat mai îndeaproape de consecințele conflictului.

își strecură mâna dreaptă sub poala tunicii, prefăcân- du-se că îndreaptă o cută a pantalonilor. Arma aștepta cuminte un îndemn. O singură întrebare fundamentală, reluă femeia: care protagonist al poveștii Urma *să termine* rolul? I se va cere s-o ucidă pe Campagna sau poate chiar pe colonelul Sean?

Guvernatorul râse și o bătu cu palma pe picior, la numai câțiva centimetri de umflătura tocului armei.

— O auzi pe nefericita asta cum se tocmește pentru viața ei, maiorule? Fără să aibă habar că nu cântărește nici cât o ceapă degerată. Firește că nu știi unde se găsește ticăloasa aia, doamna mea, dacă mi-ai fi dat o locație îi puneam pe agenți să te execute chiar aici, ca exemplu. Pentru că, nu, ce e mai util decât un exemplu public? Vreau numai să ne povestești, în detaliu, ce anume i-ai citit în destin Verei Merrit și ce anume a spus ea când te-a auzit. De restul se vor ocupa semanticienii noștri. De acord?

— De ce nu mă puneți să vă citesc chiar propriul destin, poate că ar fi mult mai simplu așa? întrebă pe un ton iritat femeia. V-a făcut vreodată cineva o hartă a destinului?

— Nu, se încruntă Guvernatorul. Era nevoie?

— Poate că da.

Zabbelin îi aruncă lui Campagna o privire tăioasă.

— Ce-ar fi să spui tot ce știi, înainte să mă hotărăsc ce destin să-ți trasez eu ție?

Atmosfera deveni brusc înăbușitoare și Donna Oswald își spuse că trebuia să intervină pentru a crea un moment de detensionare. Nu știa însă încotro să îndrepte atenția celor doi.

— Păi, domnule, există numai o posibilitate infimă ca...

— Taci din gură, maiorule! șuieră Guvernatorul General și se aplecă în direcția femeii. Nu este nevoie de o hartă a destinului meu, nu-i așa, Ingrid? Pentru că ai citit în destinul celeilalte ceea ce trebuie să știu și eu.

Donna îl întrerupse grăbită.

— Ce e aia?

— Ce anume?

— Aparatul acela din dreapta statuii...

Mâna maiorului indică un punct situat chiar în dreapta grupului celor patru mineri negri. Un fel de țeavă neagră, ușor curbată, care plutea la peste 20 de metri de sol, având la unul din capete o sferă translucidă de dimensiunea unui cap de om.

Zabbelin se întoarse spre maior cu o mină îngrozită.

— Cine...? Este un *executor,* maiorule. Dă alarma, ce naiba mai...

Donna Oswald înghiți în sec și-și strecură mâna sub haină, în căutarea armei. In scuar, nimeni nu părea să fi băgat în seamă amenințarea tăcută de deasupra capetelor. Reuși să desfacă tocul chiar în clipa în care Guvernatorul se ridică de pe bancă și țâșni spre colțul opus al pieței, spre adăpostul oferit de clădirile roșii ale firmei Ranger. *Executorii* erau structuri artificiale semiinteligente, cu care fuseseră înzestrate toate cele 13 Colonii în faza inițială.

»

Ele ar fi trebuit să facă față oricărei provocări de tip polițienesc din societățile pestrițe care fuseseră aduse să locuiască sub cupole. Apoi fuseseră acaparate de organismele nou înființatului SIS și nu se mai auzise aproape nimic despre ele. Iar acum un *executor* apăruse brusc în scuar.

Trupul lui William I.M. Zabbelin păru că se lovește de un perete. Guvernatorul scoase un țipăt ascuțit, se înghe- boșă și o forță invizibilă îl turti ca pe o mână de aluat, îl ridică de la sol și-l izbi de pavajul de sticlă. Aerul tremură deasupra trupului zdrobit, se auzi un sunet de înaltă frecvență, asemănător unui metal frecat pe o suprafață ceramică, apoi totul reveni Ia normal. Gărzile risipite prin scuar începură să strige și să împroaște cu impulsuri energetice în toate direcțiile, dar *executorul* se făcuse nevăzut.

Donna Oswald înghiți în sec și-și lăsă mâna cu arma să alunece pe bancă.

— Știai asta, nu-i așa? murmură ea, fără să privească în direcția lui Campagna. Ai citit destinul lui Merrit și moartea Guvernatorului era trecută și ea acolo, nu?

Trecu o clipă de liniște. Apoi Ingrid Campagna își duse mâinile la ochi și începu să plângă fără lacrimi, numai suspine și ridicări ale pieptului în ritmul acestora.

— Vera Merrit e moartă, spuse cu voce pițigăiată. Aceeași mână care a ucis-o ceva mai devreme, l-a trimis și pe *executor.* Aceeași mână te vrea și pe tine, maiorule. Și pe mine. Și pe Lopez. Pe toți cei care, într-un fel sau altul au avut de-a face cu Eileen Shallot.

44. Clădirea Administrației Unităților Speciale, Piața Armurierilor, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aris- tarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 8:22

Colonelul Donald Sean citi din nou mesajul radio primit de la Menzel și-l puse pe birou. Deși avea o tentă destul de accentuată de suprarealism, știa sigur că mesajul era adevărat. Se uită la sergentul-major Adams, șeful serviciului Comunicații, și își șterse fruntea cu un șervețel de unică folosință.

— Când ziceai că a sosit?

— în urmă cu două minute, domnule. Pe banda de rezervă. Cea cunoscută numai de șefii de plutoane.

Adică de locotenentul Riley. Dar și de generalul Lopez, se corectă Sean, făcând șervețelul ghemotoc. Mesajul era scurt și clar: „întârziați-i zece minute pe soldații SIS pentru a reuși să intrăm în coridoarele vechi ale minei. Comanda rămâne colonelului Sean până la noi ordine."

— Mesaj necriptat.

— în clar, domnule colonel. Asta ne-a surprins și pe noi.

— Ești sigur că accesul la bandă nu a fost violat?

Sergentul-major înclină din cap.

— Absolut sigur. Niciunul dintre sistemele de avertizare nu s-a autodeclanșat.

Sean ridică din umeri. Era limpede că transmițătorul mesajului nu mai avusese timp pentru încriptare. Zece

minute... Existau două posibilități: să declanșeze o explozie la sediul SIS sau să provoace o creștere a presiunii în interiorul coridorului principal al Minei. Cea de-a doua era cea mai la îndemână, deoarece coridoarele, chiar și cele secundare, fuseseră consolidate de specialiști OMON. Riscurile nu erau însă predictibile. Creșterea presiunii determina creșterea automată a temperaturii. Blocurile de gheață urmau să se topească cu violență, provocând prăbușiri ale subteranului, asemănătoare celor provocate de un cutremur de gradul IV. In mod clar, agenții SIS urmau să aibă probleme mari la înaintare. Probleme puteau însă să aibă și ei, deși se găseau la capătul celălalt al Minei.

— Transmiteți pe aceeași frecvență că, în trei minute, coridorul principal va începe să se prăbușească. Să-și ia măsurile de rigoare. Repetați mesajul și în banda a doua de rezervă și așteptați răspuns.

— Criptat?

— Nu vor mai avea timp să decripteze, sergent.

— Am înțeles.

Lawrence Adams salută, se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea. Donald Sean rămase tăcut la birou, bătând în tăblie cu degetul arătător.

— Asta-i tot ce-mi stă în putință, băieți, spuse încet. Vă doresc multă șansă. Pentru că, în mod limpede, nu o să ne mai vedem niciodată.

45. Punctul de interstitie ZON, Mina Veche, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 8:29

— Se întâmplă ceva?! întrebă încet Eileen Shallot.

Biotehul arătă cu mâna în direcția din care veniseră. Solul trepida slab sub picioare și în aer se distingea un uruit îndepărtat.

— Pare a fi un cutremur.

— Un cutremur ar fi afectat imediat structura de siguranță a pereților.

William Anderson se apropie de zid și îl lumină cu lampa personală. Pe gheața strălucitoare, de culoare violetă, nu se distingea însă nicio fisură. Se mișcă înspre mormanul de dărâmături, fiind atent mai ales la zona de îmbinare ale zidului cu tavanul. Reveni, se apropie de Hlopin și-l atinse pe mânecă.

— Cred că avem de-a face cu o depresurizare puternică. în mod obișnuit, așa ceva provoacă intrarea automată în funcțiune a sistemelor de avarie. De astă dată, nu s-a întâmplat însă așa. Ridică din umeri și continuă, fără să-și desprindă însă privirile din cele ale bărbatului din fața sa: Aveți vreo idee despre ce se întâmplă, domnule general? Pare să fie o intervenție din exterior, care a provocat o blocare a aparaturii.

Lui Sandro Lopez îi trecu prin minte că pentru prima oară de când îl cunoștea și lucra cu el, Donald nu desci-

frase corect mesajul. O depresurizare nu putea să se manifeste numai la nivel local și i-ar fi atins, implicit, și pe ei. în același timp însă se dovedea singurul mijloc rapid de intervenție pe care-1 avusese la îndemână. își linse buzele crăpate și se aplecă înspre șeful de echipă.

— Explică-mi, în două cuvinte, cum se manifestă fenomenul de depresurizare.

— Nu știu dacă reușesc numai în două, se strâmbă Anderson. în fine, putem încerca... Dacă ne lasă în pace ceea ce se întâmplă acolo.

îi luă câteva minute bune, ca să îi traseze fenomenul complexității dinamice al relațiilor dintre temperatură, presiune și rezistența armăturilor metalice ale pereților și tavanului. în mod normal, o scădere a presiunii antrena după sine o creștere destul de sensibilă a temperaturii. Dacă nu se intervenea în timp util, prima care ceda era armătura pereților. Tavanele se prăbușeau fragmentar la mai puțin de zece minute din clipa în care în sector gheața începea să se evapore.

— Cum putem ști dacă temperatura din partea noastră de tunel este una normală?

Anderson clătină din cap.

— Nu putem afla. Cel puțin, nu imediat. Dar după cum se aud trosnetele din spate, cred că nimic nu mai este normal. E posibil să avem parte de o moarte rapidă și fără dureri.

Generalul cercetă împrejurimile, urmărit de ochii curioși și obosiți ai celorlalți. Ar fi fost mai bine dacă ticălosul de Vanguard nu și-ar fi găsit chiar acel loc pentru a-și

încerca lovitura de grație. Se întoarse la ceilalți, cu pași mărunți. în spatele său, zgomotele se accentuaseră.

— Mina se prăbușește, întradevăr. Se strâmbă și se aplecă spre dreapta, desprinse bidonul de la brâu și bău două guri din lichidul vitaminizant. înainte ca directorul SIS să declanșeze explozia, am trimis un mesaj colonelului Sean, prin care i-am solicitat să încetinească înaintarea comandoului de exterminare. Se pare că nu a găsit decât această soluție. Nu avem decât o modalitate de a scăpa din iadul ce urmează să ne ajungă în scurt timp: un lanț de explozii de-a lungul peretului pentru a decoperta unul din tunelurile vechii Mine.

Se apucară de lucru fără nicio vorbă. Anderson puncta locurile de impact cu tubul de vopsea fluorescentă, iar Menzel venea în urma sa cu burghiul și sfredelea gheața. Ochii lui Riley, lucitori și măriți din cauza oboselii și a durerii, le urmărea deplasarea, cu scurte clipiri ale pleoapelor. Generalului nu-i plăcea sclipirea lor fosforescentă, dar nu avea cum să-l determine să se odihnească. își făcu socoteala că soporificul injectat pentru a-i calma durerile conținea și un inhibator pentru oboseală.

Terminară de dat găurile și șeful de echipă se aplecă și scoase *creioanele* din ranița aflată la picioarele locotenentului. Se ridică și privi în direcția generalului.

— Cât ne-a mai rămas?

— Cam șase minute. Asta dacă n-au fost prinși sub dărâmături.

— Sau dacă nu cumva s-au aflat mult mai aproape de noi, în clipa când s-a declanșat operațiunea.

*

Sandro Lopez ridică din umeri. înțelegea perfect temerile celuilalt. El însuși nu se simțea deloc în largul său. Pentru întâia oară, băgă de seamă că femeia nu scosese niciun cuvânt și nu se mișcase de lângă locotenent. Se întrebă dacă avea să scape cu viață și, atunci, planul pus la punct cu atâta migală și efort, cu atâtea sacrificii de vieți, urma să-și vadă de derularea sa implacabilă sau... Oare ce naiba se găsea, cu adevărat, la Baza Tichyo?

William Anderson rupse cele nouă batoane cu explozibil în două. Introduse în găuri jumătățile ce aveau detonator în capăt, iar pe toate celelalte le înghesui în gaura cea mai îndepărtată.

— Ar fi bine să ne adăpostim în șanț, spuse și apucă de unul dintre capetele tărgii. Domnule general, vreți să coborâri împreună cu soldatul dumneavoastră și să susțineți targa? Shallot, ce-ar fi să lași visările pe altădată și să apuci de mânerele alea nenorocite?

Intrară într-o stare febrilă de activitate. După efortul și schimbările dramatice de situație din ultimele ore, oamenii ar fi avut nevoie de cel puțin două ore de odihnă completă. Dmitri Menzel știa asta și, pentru o clipă, își imagină cu ce plăcere obosită și năucă ar fi intrat în sacul de dormit, ar fi tras fermoarul până deasupra capului și ar fi închis pleoapele. Alungă gândul cu o fluturare a dosului palmei și sări în șanțul adânc până la nivelul ochilor, pe fundul căruia linia magnetică strălucea sub așchiile de gheață colorată, atunci când o atingea cu lumina personală. Nu reușea să înțeleagă ceea ce urma să se petreacă în următoarele minute, după declanșarea exploziei, dar simțea

un fel de stranie încredere în fostul său coleg Jean Hlopin. Zicea că trimisese un mesaj și știa că nu mințea niciodată, dar prin ce naiba, fiindcă pe o rază de mai multe sute de metri în jur nu exista nici urmă de aparat de transmisie?

Menzel clătină din cap. Problema n-o constituia în clipele acelea Jean Hlopin (insista să-l numească așa, deoarece gradul de general era prea mare pentru ca mintea sa să fie obligată să-l accepte într-un interval atât de scurt de timp), ci situația în care se găseau: în față, dincolo de mormanul de gheață, pândea rânjind satisfăcut tipul acela straniu, Vanguard, iar în spate, vânați la rândul lor de o explozie fragmentară cu repetiție, echipajul de vânători SIS. Ridică brațele și simți imediat în podul palmelor mânerele tărgii. Se dădu încet în spate, până când mânerele opuse fură fixate pe marginea nivelată a șanțului. Jean Hlopin sări la rândul său înăuntru.

Lucrurile păreau destul de simple. Shallot își aruncă ranița alături de ei, se sprijini cu palmele de margine și sări în șanț. în ciuda oboselii și a dârelor de transpirație de pe față, rămânea incontestabil o femeie frumoasă. Dmitri își linse buza de jos și descoperi un gust sărat. O *străină* de rasă umană. O extraterestră, pe care încerca s-o protejeze, împreună cu ceilalți. Ea și William Anderson trebuia să scape cu viață din situația asta împuțită. De ce?

Când tocmai începea să se concentreze, lumina pâlpâi de câteva ori și se stinse. Apoi vuietul surd al prăbușirilor îndepărtate se acutiză și urechile începură să-i țiuie. încercă să-i strige ceva lui Hlopin, dar nu fu posibil.

Șeful de echipă domina nivelul vizibil sub

forma unei umbre uriașe, având o lumină strălucitoare pe cap. Alerga

de-a lungul peretelui, încetinind din loc în loc, apoi își relua cursa, îndepărtându-se. Menzel realiză că apăsa pe capetele detonatoarelor. Era noaptea decisivă, își spuse și se lăsă în genunchi, deasupra locotenentului, cu palmele pe urechi.

Creioanele explodară pe rând, iar punctul final creă un curent de aer atât de puternic, încât îi îngrămădi pe toți unul peste altul. Apoi, bucăți mari de zid se prăbușiră către șanț și o lumină lăptoasă prinse să strălucească dincolo de resturile rămase încă în picioare.

Dumnezeule, se înfioră biotehul, îndreptându-și cu greu spatele, **mina veche!** Lumina mai dăinuie încă după patru sute patruzeci de Cicluri de la abandonare! Simțea o apăsare pe mâna dreaptă și o scutură, ca să o elibereze de gheață. Apăsarea spori. își coborî privirea. Palma înmă- nușată a lui Samuel Riley stătea deasupra mănușii sale.

Artefacte din preistoria societății selenare

ANUNȚURI PUBLICITARE

Vând parcele-recreere în Parcul 16, cu ieșire în tunelul de acces principal. Eventual, schimb cu carton nelimitat de călătorie în incinta Coloniei COMSTAR. Doritorii pot să acceseze soclul 111 A. com. ALADIN.

Societate mixtă de asigurare-reasigurare în caz de accidente miniere oferă servicii complete și asistență psiho-

logică competentă rudelor sau moștenitorilor celor care se înscriu pe lista noastră de așteptare. Legiștii firmei se vor ocupa de toate problemele legate de testament și de succesiune, intermediind între familie și Corporație. Șansă unică de a-i scăpa de dureri de cap pe cei dragi. Sunați cu cartelă de identificare de la orice aparat public la 1616.SOLAR.AB.22 și veți fi automat înregistrat în memoria firmei, care vă va prelua instant toate problemele de după moarte.

Numai pentru cunoscători și profesioniști. Artefacte din preistoria colonizării selenare. Piese autentice din modulul de aselenizare „Vulturul", precum și din „Lem"-ul de înaintare pe suprafața Selenei. Bocancul drept al costumului lui Edwin Aldrin jr. „Cip"-ul prin care s-au transmis cuvintele istorice „Un pas mic pentru mine, un salt uriaș pentru omenire". Aparatul electric de ras al lui J.D. Peyrole, directorul NASA Terra din perioada 1999-2009, înainte de Era Selenară. Apelați la 000.11.ATILLA.10. Nu acceptăm decât credite recunoscute de Corporație.

46. Punctul de interstiție ZON, Mina Veche, Colonia Geodds Rokwell, Craterul Aristarcus

Luni 36 aprilie 12.010.130001. A 8:31

Undeva, la înățime, un vultur mare dădea roată pe deasupra Golfului Hossey. In cele din urmă, se lăsă în jos, cu aripile larg desfăcute, deasupra curenților de aer înșelători, care bântuiau peste înălțimea amețitoare a falezei. Soarele era o monedă albă, strălucitoare, dar nu dădea niciun fel de căldură.

Generalul Sandro Lopez știa că imaginea pe care o vedea nu era reală, ci numai o amintire reziduală, declanșată de lumina alburie, provenită din coridorul **minei vechi.** Dar nu deschise pleoapele decât în clipa în care auzi respirația șuierătoare a lui Menzel și geamătul surd ieșit din pieptul lui Riley. Pasărea tocmai trecuse printre crengile unui molid uriaș și aterizase cu ghearele desfăcute peste o masă de carne, acoperită cu pene, intrată în putrefacție. Bătu din aripi cu putere, apoi imaginea se destrămă brusc și Lopez văzu degetele locotenentului strânse peste încheietura mâinii lui Menzel. Se săltă în genunchi, apoi se sprijini de marginea șanțului și se ridică în picioare. își scutură capul de așchiile și de pulberea de gheață. Se răsuci spre Menzel. La doi pași, Eileen Shallot se uita în direcția sa cu ochi întunecați.

— Mina veche...

— Mina veche, da. Generalul se aplecă spre ea. Trebuie să pleci, Shallot! Imediat. Vei fi însoțită de Anderson și de Riley.

— Nu târăsc după mine un viitor cadavru, mârâi Anderson. II lăsăm aici și plecăm împreună.

— Menzel și cu mine vom rămâne în acest loc, ca să vă acoperim retragerea. In felul acesta, veți avea șanse minime să ajungeți la suprafață.

— Ce fel de suprafață? E vorba de **mina veche,** măi omule, nimeni nu știe unde duc tunelurile!

— Femeia știe. Geneticienii OMON au introdus în memoria sa auxiliară aceste informații, atunci când a fost spitalizată, după contactul cu *artera.* Nu înțelegi, Anderson? Faceți parte dintr-un plan foarte vast, care are menirea să vă scoată definitiv din Geodds.

Anderson se aplecă în față, cu un grăunte de curiozitate în ochi.

— De ce tocmai **noi?**

— Pentru că **voi** ați rămas ultimii. Ultimii care ar putea să fie de folos tuturor umanilor donați de pe Selena.

— Fraze sforăitoare, prin care OMON vrea încă o dată să închidă gura civililor. Anderson izbi cu pumnul în marginea de sticlă. Toți suntem niște proști, nu-i așa, generale Lopez? Numai armata și SIS au dreptul să cunoască adevărul.

Riley clipi și se gândi, fără să-și dea seama de ce, la biroul său, așezat la câțiva pași de magazia cu efecte militre a lui Dan. Se uită curios în direcția generalului.

— Chestia asta ține deja de istorie. Dacă nu reușiți, cu toți vom ajunge istorie.

William Anderson se întoarse spre generalul Sandro Lopez.

— Ce să reușim, domnule?

— Să părăsiți Colonia. Să ajungeți în punctele ale căror locații au fost inserate în mințile voastre, ale tuturor celor infestați de *artere,* și să vedeți care sunt indicațiile extra- tereștrilor pentru umanitate.

— Și apoi, ce, domnule?

Lopez clipi la întreruperea brutală a lui Riley.

— Poți să vorbești, locotenent?

Riley mișcă ușor din cap.

— îmi revin. Nu știu în ce măsură, dar se pare că mi-am recăpătat o parte dintre funcțiunile corpului. Pot să strâng palma și să-mi mișc maxilarul, limba și buzele.

— Grozav! La naiba, e cel mai bun lucru pe care l-am auzit în ultimele trei ceasuri. în fine... Ai întrebat ce se va întâmpla *apoi.* Ei bine, habar n-am. Totul va depinde de voi. E vorba despre o atitudine, în fața unui mesaj. Un mesaj ce va însemna sau stingerea speciei umane sau supraviețuirea ei.

— Vax! Dacă nu știm ce se întâmplă cu exactitate, n-are niciun rost să ne târâm fundurile printre pericolele ce pândesc prin **vechea mină.** Vocea lui Anderson era fermă. Adevărul, domnule general, merităm adevărul, măcar în cel de-al doisprezecelea ceas.

Sandro Lopez se uită la ceas, apoi se săltă în mâini peste margine și se așeză cu fundul pe buza șanțului. Biotehul se sprijini de stânca tăiată drept, iar femeia se apropie de Riley și îi puse o mână pe frunte.

— Ești nebun, i se adresă el lui William Anderson. Dacă au scăpat de deflagrație, echipa de exterminare va ajunge aici în mai puțin de patru minute, iar tu vrei să-ți spun o istorie care s-a derulat timp de mai multe zeci de Cicluri doar în câteva cuvinte.

Șeful de echipă ridică din umeri, dar nu spuse nimic. Privi numai ostentativ spre celălalt capăt al tunelului. Lopez clătină din cap.

— Tu ai vrut-o. Se estimează că, de-a lungul utlimilor o sută de Cicluri, mai multe zeci de persoane din Colonii diferite, au intrat în contact direct cu *arterele* descoperite. Nimeni nu poate preciza un număr exact, deoarece fiecare așezare a păstrat secret atât numărul de *artere* descoperite, cât și pe acela al minerilor care au avut de-a face cu ele în mod direct. Singurul lucru care se știe cu exactitate e faptul că, pe rând, fiecare dintre Coloniile vecine și-a încetat legăturile radio cu noi. Mai mult, aparatura noastră de recepție ne arată că nu mai există niciun fel de emisiune radio artificială pe suprafața Selenei. Comitetul de criză format din conducerea OMON, SIS și Guvernatorul General a încercat să ia direct legătura cu cea mai apropiată Colonie de noi în linie dreaptă, Lacie, dar rezultatele sunt complet negative.

— Vrei să spui... începu Anderson, dar nu avu răgaz să continue.

Generalul se mai uită o dată la ceas și dădu din cap, grăbit.

— Tocmai am revenit din această expediție exterioară, când a început povestea cu SIS și complotul pus la cale

de Vanguard și Zabbelin. Știam câte ceva despre el mai dinainte, pentru asta mă infiltrasem personal în grupa operativă a lui Riley. Dar lucrurile s-au precipitat și au scăpat de sub control.

— Ce vrei să spui cu „s-au precipitat și au scăpat de sub control"?

— Vanguard este de părere că toate artefactele extraterestre descoperite în solul selenar nu prezintă nicio importanță pentru umanitatea donată și a reușit să-l influențeze și pe nenorocitul de Guvernator. Că vom reuși să supraviețuim pericolului donării de unii singuri, așa cum primii astronauți-Zei, cei ai căror statui împânzesc Coloniile, au reușit să supraviețuiască pe Terra singuri pericolului nuclear, indiferent care va fi fost acela. Comparațiile nu au însă nicio bază reală. Nu știm ce anume a avut de înfruntat umanitatea terestră, despre care legendele spun că se înmulțeau pe cale naturală, sexuală, dar noi ne confruntăm cu epuizarea cromozomială. Locotenentul poate să confirme faptul că *a* auzit de câteva ori în laboratoarele noastre vorbindu-se despre așa ceva.

Riley confirmă din cap.

— Epuizarea cromozomială? întrebă Shallot, ridicân- du-se de lângă Riley.

— Nu mai reușim să creăm organisme umane viabile, explică generalul cu voce obosită. In general, creșterea accelerată, care le aduce din stadiul de făt în cel de adult în numai câteva decade, le scade puterea vitală suficient de mult pentru ca, la ieșirea din *creșe* să nu mai aibă elan vital. Procentul ratărilor genetice a crescut în ultimele

șapte Cicluri de la 14%, cum se stabilizase de peste 50 de Cicluri, la aproape 60%. Este înfiorător, mai ales când te gândești cât de mari sunt prețurile obținerii unui singur miner, ca să nu mai vorbim de soldați sau funcționari publici.

— Iar soluția am putea-o descoperi noi, înțelese Anderson. Noi, cei al căror sistem genetic a fost influențat de artefactele extraterestre.

— Exact. Generalul își frecă ochii. Exact, domnule Anderson. Cromozomial, reprezentați deja o rasă diferită. V-am examinat cu mare grijă în perioada de început, când, după revenirea din mină cu *arterele,* ați fost spitalizați și supuși mai multor teste medicale. In plus, în memoria externă, aceea creată artificial de inginerii geneticieni și care adăpostește „elementele de personalitate" dorite de creatori, au fost identificate, în cazul fiecăruia, două tipuri de imagini, reprezentând două locații exterioare selenare ce nu au nimic de a face cu umanitatea.

Riley clipi și pânza subțire de lacrimi de pe ochi dispăru. Ca și când i-ai promite ceva unui copil și i l-ai da apoi cu țârâita. Generalul știa să-și dozeze foarte exact informațiile, atât cât să nu permită punerea prea multor întrebări. Se uită în direcția femeii. Shallot se afla încă lângă el, mângâindu-i umărul, fără să bage de seamă, adâncită în gândurile proprii.

— Cum stăm cu timpul? îngăimă, simțindu-și gâtul foarte uscat.

— Mai avem trei minute, reluă Lopez. Dacă nu plecați peste cel mult un minut și jumătate, vom muri cu toți.

— Imaginile din coșmaruri... murmură ca în transă Anderson.

— Am reușit să le localizăm. Este vorba despre ceva care seamănă cu o rampă de lansare, aflată la câțiva kilometri numai de Colonia Argentina, chiar în craterul Fra Mauro, și despre o construcție de câteva sute de metri înălțime, un fel de dom din piatră, cu un diametru enorm, situat în partea opusă, la aproape o sută de kilometri de Pamirsat. Trebuie ca unul din voi să o pornească într-o parte, iar celălalt în alta. Sunteți singurii care credem că mai puteți s-o faceți, Anderson. Atunci când am conceput planul, l-am și creat pe Riley ca agent special care să-i asigure securitatea femeii. De aceea, va trebui să-l luați cu voi. Iar noi să rămânem, să vă acoperim spatele. A mai rămas exact un minut și jumătate.

Dincolo de mal și de spărtura în perete, lumina alburie vălurea ademenitor. O poveste stranie despre viață și moarte, își spuse Riley și se ridică gemând într-un cot. O poveste despre o lume care se stingea și despre niște ex- tratereștri de treabă, care își puseseră în cap s-o salveze, cu mai multe milioane de Cicluri înainte ca Selena să fie vizitată pentru prima oară de astronauții-Zei. Iar el urma să fie paznicul unuia dintre personajele-cheie. Un paznic aproape imobilizat, care avea să le fie mai degrabă povară decât protector.

— Mergem! spuse răgușit și știu că reușise să-l hotărască pe miner să reacționeze.

Simți cum două mâini i se strecoară pe sub umeri și alte două îl prind de picioare, apoi trupul i se desprinse

de sol și se trezi pe pavajul de sticlă. Generalul Sandro Lopez sări din șanț și se aplecă peste el.

— Mergi cu bine, locotenente! Și ai grijă ca femeia asta să ajungă unde i-a fost scris.

— Da, zise Riley. Mulțumesc pentru tot. Ridică mâna dreaptă cu greutate și-l atinse pe obraz. Hei, ascultă... Sună cam prostește, dar nici măcar nu știu cum te cheamă cu adevărat, deși am fost camarazi atâta amar de vreme.

Bărbatul zâmbi strâmb, dar întunericul îi înghiți grimasa.

— Nimeni nu știe cum mă numesc cu adevărat, Sammy, dacă asta te consolează cu ceva. Dar cred că Jean sună destul de bine. Destul de bine pentru cineva care n-o să-l mai vadă niciodată.